FLORIN PÎTEA / NECROPOLIS

Ilustraţia copertei: TUDOR POPA

NECROPOLIS

OMNIBOOKS
publishing & printing

NECROPOLIS

Mesajul se repetă.

Noi emitem. Daca sînteţi fiinţe inteligente (presupunînd că existaţi şi aţi recepţionat mesajul) vă descurcaţi pîna la urmă şi-l înţelegeţi. Într-un fel, e în interesul vostru.

Nu e nimeni de vină pentru ceea ce s-a întîmplat. Sau sîntem vinovaţi cu toţii. Depinde.

Fiecare dintre noi a vrut să devină nemuritor. Să învingă moartea. Să-şi prelungească existenţa dincolo de moartea trupului. (Precis ştiţi despre ce e vorba. Entropia şi moartea sînt răspîndite pretutindeni.)

De-a lungul istoriei noastre am încercat tot felul de reţeţe. Unele ingenioase, altele complet stupide. Problema nemuririi ne preocupa pe toţi în asemenea măsura încît nu puteam abandona cercetarea.

Ideea cea mai veche (oricum, cea mai veche din cîte cunoaştem noi) este conservarea trupului după moarte,în speranţa că generaţiile viitoare îl vor readuce la viaţă. S-au succedat o mulţime de generaţii de oameni, însa nici una dintre ele n-a găsit metoda de reînviere a cadavrelor. Păcat. Acum ne-ar folosi mai mult ca oricînd.

Deşi un drum fără ieşire, conservarea trupului prin diferite mijloace a fost foarte populară. În forma sa ultimă şi cea mai costisitoare necesita un sarcofag criogenic plasat pe orbită geostaţionară. Dacă veţi veni vreodată pe Pămînt, veţi întîlni sute de mii de sarcofage, ca nişte roiuri de micrometeoriţi.

O altă metodă, mult mai tîrzie, a apărut odată cu dezvoltarea electronicii şi a computerelor. Se baza pe transferarea tuturor informaţiilor din sistemul nervos uman într-o memorie artificială în care se structura o copie amănunţită a personalităţii subiectului.

Metoda aceasta, mai eficientă decît cealaltă, prezenta totuşi unele neajunsuri. Personalitatea simulata nu putea sa-şi continue existenţa decît într-un spaţiu artificial, informatic, net separat de lumea fizică. Asta nu i-a împiedicat pe oameni s-o adopte.

Atît timp cît personalităţile simulate au fost puţine la numar,nu s-au făcut simţite nici un fel de efecte asupra societăţii. Pe măsură ce numărul lor a crescut, însa, au apărut probleme. Astfel, primele întrebări care s-au pus au fost: Necrosofturile sînt proprietatea cuiva? Cine poate deţine un necrosoft şi în baza cărui drept? Companiile multinaţionale care iniţiaseră afacerea cu necrosofturi aveau răspunsuri foarte precise la aceste întrebari. Pe baza contractului încheiat cu o persoana fizică, firma care producea necrosoftul devenea şi proprietara acestuia.

Dar rudele persoanelor decedate şi mai ales necrosofturile în cauză erau de altă părere. Au avut loc procese, însoţite de reportaje, dezbateri şi discuţii. Companii mai îndrăzneţe au inceput să ofere clienţilor lor libertate de mişcare în reţelele publice.

După valul iniţial de entuziasm, reacţia publicului a fost rece, chiar adversă. Oricum era neplăcut să constaţi că-ţi umblă cineva în fişiere. Să afli că persoana indiscretă murise de mult şi nu mai putea fi dată în judecată era de-a dreptul insuportabil. Unii utilizatori mergeau pînă la a şterge fiecare necrosoft care le ieşea în cale. Procedeul a devenit destul de răspîndit, însă era riscant. Cei care ştergeau necrosofturi aflate în proprietatea unor companii multinaţionale riscau să-şi petreacă în închisoare toată viaţa. Şi toată moartea,în unele cazuri.

În cele din urmă, după ce s-au stabilit cîteva precedente juridice, necrosofturilor le-a fost consfinţită libertatea de mişcare în reţelele publice şi, contra cost, în cele particulare.

S-au legiferat pedepse şi amenzi pentru persoanele fizice şi juridice care ar fi reţinut, deteriorat sau distrus simulările de personalităţi. Cu acelaşi prilej s-a afirmat şi dreptul fiecărui necrosoft de a fi stăpîn pe fostul său corp, în cazul cînd acesta era conservat într-un sarcofag criogenic. Dreptul în cauză a fost considerat o aplicare a principiului juridic "habeas corpus".

Legile de acest fel au fost un mare pas înainte. Cu toate astea,necrosofturile nu erau ferite de accidente, nici de contractarea bolilor virale informatice. În multe cazuri, reparaţiile nu puteau fi plătite pentru că rudele nu dispuneau de suficienţi bani, refuzau să-si mai îngrijească morţii sau decedaseră la rîndul lor. Pentru necrosofturi, libertatea devenise libertatea de a pieri accidental.

Avînd în vedere că simulările de personalitate nu aveau nimic altceva decît propriile corpuri, li s-a permis să vîndă părţi din acestea băncilor de organe pentru a putea achita cheltuielile neprevăzute. Numai că soluţia aceasta a adus o problemă nouă: dacă necrosofturile deţineau venituri rezultate din vînzarea necrohardului, aceste venituri trebuiau taxate.

Administraţiile care au propus acest lucru se gîndiseră doar la o sursă pentru echilibrarea bugetelor. Rezultatul a fost un lung lanţ de controverse şi discuţii, ducînd pîna la reafirmarea principiului socio-politic care afirmă că nici o categorie socială nu plăteşte taxe fără a fi reprezentată în parlament. S-a ajuns la o soluţie de compromis, necrosofturilor acordîndu-li-se dreptul de a alege şi de a fi alese în adunările publice.Ca o consecinţă indirectă, titlul de senator pe viaţă s-a transformat,devenind senator pe viaţă şi pe moarte.

Iniţial s-a prevăzut un statut de inferioritate pentru necrosofturi. Acestea, însă, şi-au folosit drepturile proaspăt obţinute pentru a stabili grupuri de influenţă în adunările legislative. În campaniile electorale care au urmat, accentul discursurilor s-a mutat asupra segregaţiei dintre vii şi morţi.

Pe lîngă chestiunea spinoasă a proprietăţii s-a ridicat o alta, la fel de dificilă: Oare necrosofturile aveau dreptul de a încheia afaceri, de a perfecta tranzacţii, de a angaja şi de a fi angajate? S-au ivit opinii dintre cele mai diverse în toate ţările,cu excepţia Republicii Haitiene,unde chestiunea fusese deja tranşată. O lege de la inceputul secolului al XIX-lea interzicea folosirea morţilor pentru muncile agricole, iar conducerii ţării i-a fost de ajuns să extinda interdicţia la toate tipurile de activitate economică pentru a proteja drepturile celor vii.

Din fericire pentru necrosofturi, în alte ţări lucrurile stăteau mai bine. În perioada cînd s-a dezbătut această problemă, numeroşi politicieni şi oameni de afaceri influenţi trecuseră în necrofiinţă (lucru foarte diferit de nefiinţă) şi părerea lor s-a dovedit hotărîtoare.

Au urmat demonstraţii publice, marşuri de protest, greve şi chiar ciocniri violente, însă necrosofturile au făcut un mare pas înainte către egalitatea în drepturi cu cei vii. În aceeaşi perioadă a luat amploare şi DEAD LIBERATION MOVEMENT, o organizaţie apolitică militînd pentru integrarea deplină a celor morţi şi a celor vii într-o societate armonioasă. Se purtau discuţii aprinse cu privire la abolirea legilor care interziceau necrofilia,la posibilitatea căsătoriilor mixte şi la dreptul cuplurilor decedate de a adopta copii. Mulţumită aplicaţiilor erotice ale realităţii virtuale, necrosofturile se puteau bucura de o viaţă intima cel puţin la fel de variată ca şi a celor vii.

Treptat, prin forţa împrejurărilor, numărul cetăţenilor morţi dar activi a ajuns să-l egaleze pe acela al cetăţenilor vii, apoi să-l depăşească. În plus, multe dintre necrosofturi erau simulări ale unor persoane cu mare influenţă, aflate în posturi de decizie. Cu timpul, consiliile de administraţie ale companiilor multinaţionale, conducerile băncilor, administraţiile diferitelor ţări ca şi adunările legislative au ajuns să fie compuse exclusiv din persoane decedate. Dată fiind starea lor, aceste persoane au luat din ce în ce mai des hotărîri care-i dezavantajau pe cei vii.

În cele din urmă, după crize economice, ani de foamete şi războaie civile îndelungate, necrosofturile au reuşit să-şi elimine concurenţii. Cei care le oprimaseră de la bun început, prin atîtea mijloace perfide, au pierit pînă la unul. Spaţiul însuşi a primit alt nume, devenind din "ciberspaţiu", cum îi spuseseră opresorii detestaţi, "Necropolis". Oraşul nostru, din care am crezut că n-are să ne mai alunge nimeni.

A trecut multă vreme pîna cînd am aflat consecinţele unui adevăr elementar: informaţia nu există în sine. Are nevoie de un suport fizic, material, fie acesta substanţă sau cîmp energetic.

Sîntem dependenţi de reţeaua informatică şi, prin ea, de surse de energie. În absenţa personalului de întreţinere, toate cablurile optice, toate computerele, toate bazele de date în care ne ducem existenţa se vor deteriora şi îşi vor înceta funcţionarea. Cum nu mai are cine să producă aparatură nouă pentru a o înlocui pe cea veche, sîntem condamnaţi să ne stingem. Fără scăpare.

Sigur, are să dureze mulţi ani. Zeci. Poate sute. Emitem continuu şi poate că are să ne recepţioneze cineva înainte să fie prea tîrziu. Ne stau la dispoziţie toate staţiile de emisie radio de pe Pămînt. Le folosim fără întrerupere de ani în şir.

Mesajul se repetă.

Noi emitem.

NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ

A fost o mare surpriză. Şi tu practici genul ăsta de surprize din cînd în cînd, deşi specialitatea ta sînt watchman-urile, dar nu te aşteptai s-o păţeşti vreodată. De fapt nimeni nu se aşteaptă, sau mai curînd nu crede cu adevărat pîna n-o păţeşte.

Ţi-era foame şi ai ieşit din bîrlog să umpli frigiderul cu ceva.Oricum,de mult nu mai ai de ales. Iei ce găseşti. Dacă găseşti...

Te învîrţi printre rafturi şi pui cîte ceva în pungă. Te gîndeşti, zîmbind strîmb, că de la "eliberarea" Europei de către arabi, magazinele sînt veşnic pline cu şampanie (şi la ce preţuri!). Iar de ghiveci şi spanac erai sătul dinainte de eliberarea asta.

La ieşire, treci cartea de debit prin fantă, dar afurisitul de turnichet nu se mişcă. Îţi spui încurajator că aparatele se mai blochează şi încerci să treci pe deasupra. Simţi nişte braţe care te înhaţă, te tîrăsc şi te întrebi speriat "De ce?", numai că înainte să-ţi dai seama ce faci,înjuri printre dinţi şi arabii îţi trîntesc nişte ghionţi de-ţi taie răsuflarea. Îţi spui că poate te ajută cineva şi priveşti cu speranţă împrejur. Oamenii se prefac că nu văd; le e frică să n-o păţească şi ei.

O lovitură în ceafă şi cazi grămadă. "Doamne Iisuse"; care Iisus? Iisus a fost trecut în afara legii; icneşti şi te încovrigi împrejurul bocancului care te-a lovit în burtă; urli pentru că ai fost lovit şi în rinichi. Iar ei lovesc, lovesc metodic; te zvîrcoleşti ca un vierme orb, te ghemuieşti încercînd să-ţi aperi capul; Doamne Iisuse, de ce?

S-au potolit, iar tu te ghemuieşti pe jos, sfîşiat de durere; gîfîi şi strîngi în palma dreaptă degetele zdrelite ale mîinii stîngi, apoi te ridici într-un cot. Te aşezi cu greu pe un scaun, ştergîndu-ţi sîngele de pe gura umflată; pipăi cu limba printre dinţi; ai avut noroc: n-ai pierdut nici unul.

Scoţi dintr-un buzunar cartea de debit. O întinzi. Copoii o înhaţa şi-o introduc într-o fantă a micului Hyusai de pe masă. Rămîi cu gura căscată. Nu înţelegi decît cu greu.

Contul tău s-a dus. Probabil l-au operat Amicii, deşi îţi plăteşti cu regularitate cotizaţia. Nu poate fi adevărat, şi totuşi uite că în cont a mai rămas doar echivalentul unei călătorii cu metroul. Transpirînd, îţi goleşti buzunarele de mărunţiş, rugîndu-te să ai îndeajuns pentru cele trei-patru conserve prăpădite, apoi pui banii pe un colţ de masă, articulînd cu greu în arabă nişte scuze şi explicaţii. Poliţaii par nehotărîţi; parcă ar fi plătiţi numai ca să bată şi să macine nervi. Secundele sînt de plumb. Îi priveşti pe rînd pe cei doi şi-i rogi în gînd pe toţi sfinţii să te ajute. Pînă la urmă unul din arabi îţi scuipă crucea albă de pe haină, apoi deschide uşa, te ia de guler şi te aruncă afară, azvîrlind în urmă-ţi punga cu conserve.

Ai scăpat. Şi un gînd răutăcios adaugă: Deocamdată.

Vara; cireşul din curte; umbra răcoroasă şi crengile primitoare; fructele roşii, atît de cărnoase; lumina soarelui, tăioasă ca un cuţit, orbindu-te printre frunze; căldura de culoarea mierii; asfaltul înmuiat sub tălpile goale; toropeala; vara...

Porneşti spre casă înotînd prin zăpada cenuşie, uleioasă. Ai nevoie de puţină singurătate ca să-ţi revii de pe urma şocului şi să aduni doi şi cu doi. Ai vrea să faci o baie. Ieri s-a anunţat că programul de apă caldă s-a redus din nou. Pui în priză toate radiatoarele şi te înfăşori în pături. Gaze oricum nu sînt decît pentru linia frontului şi pentru lagărele de concentrare.Acum, penuria se motivează prin efortul de război împotriva americanilor. Îţi spui cu amărăciune că e nevoie de multă imaginaţie pentru a găsi explicaţii noi la vechea mizerie, niciodată vindecată, niciodată curaţată, niciodată...

Dai fuga alături să vezi de ce miaună pacostea de pisică. Se agită sub masă, iar lăbuţele de pe partea stîngă nu i se mai mişcă deloc. O iei de ceafă şi o examinezi pe toate părţile. A! Asta era. Cîteva fire rupte. Probabil le-au ros şobolanii. O decuplezi şi începi s-o repari. N-ai înţeles niciodată cum reuşesc şobolanii să roadă plasticul dur al carcasei.

După ce termini o repui în funcţiune şi o aşezi pe podea. Pisica începe imediat să toarcă mulţumită şi să se frece de piciorul tău. De data asta nu-ţi mai agaţă pantalonii.

S-a mai încălzit. Nu mai scoţi aburi, totuşi nu te-ai oprit din clănţănit. Conectezi la priză hăţişul de conductori şi plăci de circuite pe care-l numeşti cu mîndrie computer. Mai demult ai încercat de cîteva ori să aduni jungla aceea multicoloră în carcase, dar de fiecare dată Morgoth a refuzat să mai funcţioneze. Aşa, însă, nu se ia nimeni de el. Arabilor care vin cu diverse prilejuri (percheziţii, razii, jafuri) le spui că-i un televizor mai vechi pe care-l repari. La halul în care arată, ar putea fi aproape orice.

"HELLO, MORGOTH''

Dacă nu-i spui pe nume, tace ca un peşte fiert.

"HELLO."

"COUNT GONE. WHAT HAPPENED?"

Morgoth afişează: "POWER BREAKDOWN.''

Pană de curent.ţi l-au operat probabil aseară, cînd arabii au tăiat curentul vostru pentru economia lor. Nu ştii ce or fi păzit cei de la bancă, dar de cum a fost Morgoth pe tuşă s-a dus şi contul tău pe apa sîmbetei. Nu înţelegi cum de-au făcut Amicii asta şi nici cine altcineva ar fi putut s-o facă. ţi-ai plătit mereu cotizaţia ca să fii lăsat în pace; ai cîştigat totul cinstit ,spre deosebire de mulţi alţii, şi nici nu strînseseşi cine ştie cît, să trezească invidie. Doar acolo, nişte credite negre pentru nopţi albe.

Înhaţi jacheta de piele din cuier, scoţi inhibatorul artizanal, împrăştiind lucrurile din sertar, încalţi bocancii cu ţinte şi te repezi afară, tremurînd de furie.

Via bunicii; pămîntul cenuşiu, pîrjolit de soare; strugurii grei şi negri; zeama fructelor curgîndu-ţi pe bărbie; pădurea foşnind; evantaiul lichid al stropilor, creînd curcubee de-o clipă; scamele albe ale norilor pe cerul albastru; firele de iarbă gîdilîndu-ţi obrajii; via bunicii...

S-a lăsat întunericul şi viscoleşte cumplit. Dacă tătucul Stalin te-ar fi trimis în Siberia, ca pe atîţia alţii, Jihadul ţi-a adus Siberia acasă. Şi-au ars blestematul de petrol, aducînd iarna veşnică şi negurile.

În pat, sub pături, la căldurică, aproape ai senzaţia că n-a fost nici Jihad, nici ocupaţie, nici nimic. Însă cînd ieşi pe străzi te cuprinde disperarea. Cocioabe făcute din te miri ce, căsuţe prăpădite, depozite părăsite, ferestre zăbrelite, troiene pîna aproape de streşini, negură şi viscol. În vechiul oraş, ruine, multe ruine îngropate adînc în stratul de zăpadă. Ici-colo cîte o grindă, un stîlp de beton sau chiar un perete întreg răsar din zăpada uleioasă, se avîntă doi-trei metri spre cerul mohorît şi se termină într-o linie neregulată, unde au fost retezate de suflul exploziei. Îţi aminteşti oraşele Europei. Le-ai văzut doar în reviste. Catedrala Notre-Dame... Acum e suprafaţă lunară. Îţi vine să urli ca lupii...

Treci pe la un cunoscut şi-l rogi să telefoneze la un anumit număr ceva mai tîrziu şi să întrebe de tine, apoi porneşti mai departe.

Ajungi la Chan aproape îngheţat. Chan e singurul despre care ştii sigur că lucrează cu Amicii. Păcat că-i chinez doar datorită chirurgiei estetice...

Îţi deschide uşa şi te invită înăuntru cu aerul cel mai inocent din lume, te serveşte cu o cană de rachiu fiert, apoi te întreabă cu ce ţi-ar putea fi de folos. Vă aşezaţi la taclale de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, n-ar fi dispărut nici un cont şi toate ar fi bune şi frumoase. Într-un tîrziu, Chan îşi aminteşte că i s-a defectat javra şi te roagă să i-o repari. Cîinele e un model japonez cu baterii solare, dinainte de Jihad. Probabil se încarcă la lumînare, căci soare n-ai mai văzut de cîţiva ani. Într-o jumătate de oră ar fi fost gata, mai bun decît la ieşirea din fabrică, dar te scarpini după ceafă şi-i zici lui Chan că e ceva mai greu de dibuit şi trebuie să iei legătura cu computerul tău.

Chan face greşeala să te lase la tastatura Nyoko-ului său. Chiar prost nu e, ştie foarte bine de ce ai venit şi mai ştie că poşi repara cu ochii închişi o javră electronică sau un watchman. Vrea însă să afle ce ai de gind să faci. Cînd va afla, va fi oricum prea tîrziu.

Sună telefonul şi Chan se duce să răspundă, iar tu tastezi rapid codurile de acces şi introduci instrucţiunile programului-virus.

- E pentru tine, zice Chan.

- O.K., vin imediat. Între timp vezi ce are micuţul, că afişează tot felul de prostii.

Stai puţin de vorbă la telefon pîna cînd eşti sigur că programul a fost transmis prin reţea computerului arab care coordoneaza înregistrarea convorbirilor telefonice, apoi închizi şi mergi să vezi ce face Chan.

Nu face deloc bine. Pare să fie aproape de apoplexie. Îl baţi pe umăr.

- Nu fi trist. Nu eşti singurul care a păţit asta. Se ia pe toate căile de comunicaţie şi cred că a afectat deja toate computerele din oraş. E mai rău decît rîia.

Te fulgeră cu privirea Canon:

- Ţi s-a urît cu viaţa?

- Mie? Poate celui care mi-a golit contul. Ştii, Chan, dacă aflaţi din întîmplare cum îl cheamă, poate tot din întîmplare aflăm şi cum se poate opri virusul.

Dispari urgent, înainte să scoata pistolul din sertar. Afară frigul te aşteaptă răbdător.

Marea; nisipul încins; trupurile bronzate; feţele sănătoase şi zîmbitoare ale oamenilor fără griji; lumina orbitoare a soarelui, înecînd totul; foşnetul valurilor verzi; scoicile; marea...

Porneşti prin viscol înapoi spre casă. Nu vezi la doi paşi şi-ţi vine foarte greu să te orientezi. Vîntul spulberă zăpada, purtînd ace pe care ţi le zvîrle în obraz. Vijelia naşte creaturi neguroase care urlă şi şuieră cu glasuri de crivăţ printre ruine. Începi deja să îngheţi şi-ţi blestemi în gînd graba şi furia de la plecare. Ai înhăţat din cuier ce ţi-a venit la îndemîna, fără să te gîndeşti. Acum suporţi consecinţele.

La cîţiva metri în faţa ta se aprind faruri şi pe lîngă şuierul vîntului începe să se audă un zgomot distinct: motoare. Te opreşti. I-ai recunoscut. Păianjenii, cum îşi spun ei, sau Băieţii Veseli, cum îi numesc cei din oraş. Sado-metaliştii cartierului.

Ar fi fost greu să nu-i recunoşti. Jachete din piele încărcate cu ţinte şi lanţuri, manşoane din blană decorate cu sîrmă ghimpată, mănuşi cu plăcuţe de oţel, genunchiere cu ţepi, cizme cu cruci imense pe carîmbi şi vîrfuri metalice, plus căştile watchman hi-fi, cu viziere TV transparente pe care se derulează înregistrări video. Poţi să bagi mîna în foc că şi acum băieţii urmăresc scene cu ghilotine şi garduri de sîrmă ghimpată, efigiile lui Stalin, Hitler şi Saddam incendiate sau sparte cu topoarele, sado-metalul cel mai rapid, ritmul cel mai îndrăcit, grohăielile cele mai abjecte. Ancalagon, probabil, Earthquake sau Cyclon-B.

Chiar tu le-ai vîndut înregistrările. Arabii le-au trecut de mult în afara legii, ca şi filmele porno, alfabetul latin şi creştinismul, dar ţie tocmai ilegalitatea înregistrărilor watchman îţi aduce un venit frumuşel. Aşa încît îi cunoşti cam pe toţi "băieţii răi" din oraş; doar de la tine îşi cumpără casetele.

Dar de data asta băieţii nu te mai cunosc.

Aşa-i obiceiul Amicilor: întîi trag şi pe urmă gîndesc. Ai uitat să-i spui lui Chan că la viteza cu care se întinde virusul nu vor avea timp să găsească un program anihilator. Normal ar fi să-ţi ceară întîi programul şi abia apoi să te scoată din circulaţie. Amicii încearcă invers.

- Facem un baseball, moşule?

Au scos bilele de rulmenţi din buzunare. Jumătate de kilogram bucata. Le aruncă, le pasează, ambalează motoarele şi trec pe lînga tine,virează, frînează, revin stîrnind zăpada, iar bilele fulgeră, şuieră, despică aerul trecînd pe lîngă tine. Te rostogoleşti, răsuceşti, tăvăleşti prin zăpadă, bîjbîi pe jos şi bilele ţiuie, strălucesc şi trec, motoarele urlă. Doamne Iisuse; mîinile caută prin zăpadă, îngheaţă, pipăie, degeră, bîjbîie, amorţesc, caută; fereşte-te! şi iar! Unde Dumnezeu...? Roata! Roţile! Cizmele! Bilele! Au! Doare!

Degetele se încleştează pe drugul de fier şi-l smulg din zăpadă. Răsuceşti, roteşti, învîrteşti drugul într-un vîrtej; te ridici din zăpadă:

- Hai, veniţi dacă vă dă mîna!

Ai avut un noroc chior găsind ranga. Băieţii au făcut cerc în jurul tău la patru-cinci metri. Bilele zboară, şuieră în continuare, căutînd să lovească. Tot ce poţi face este să roteşti drugul repede, cît mai repede, creînd un vîrtej protector din care bilele ricoşează, smulgîndu-i ţipete barei de fier. O bilă te loveşte în genunchiul stîng şi durerea te fulgeră. Înjuri printre dinţi, dar roteşti drugul. E singura apărare. Bilele curg gîrlă, simţi că-ţi amorţesc mîinile, un parbriz zboară în ţăndări, nişte spiţe se frîng, o ţeastă se clatină (noroc cu casca de protecţie, altfel rămînea un pierde-vară mai puţin pe lume); şuvoiul de bile s-a mai potolit; izbeşti cu luare-aminte o bilă şi o trimiţi în viziera şefului, dar o alta te loveşte în umăr, dislocîndu-l. Scapi drugul şi cazi în genunchi icnind de durere, în timp ce băieţii se îngrămădesc să vadă ce a păţit şeful. Au nevoie de unul nou. Bila i-a sfărîmat viziera şi fruntea. A început deja să se răcească.

Îşi scot lanţurile şi cuţitele de prin buzunare, iar cei mai dotaţi desfac bastoanele telescopice. Nu mai aştepţi să se apropie. Scoţi inhibatorul şi apeşi pe trăgaci, iar ei se prăbuşesc, contorsionîndu-se. Nu ai vrut să foloseşti arma, însă n-ai avut de ales. Vor supravieţui doar cei cu inimi într-adevăr rezistente. Culegi ranga de pe jos şi porneşti şchiopătînd spre casă. Umărul doare cumplit, iar genunchiul a început deja să se umfle.

Cîmpiile înverzite; lumina nemiloasă peste verdele crud; tăcerea punctată uneori de lătrăturile îndepărtate ale cîinilor; firele de apă obosite din albia crăpată a rîului; cîmpiile înverzite...

Cînd intri în bloc eşti mai mult mort decît viu. Orbecăi pe scări, împiedicîndu-te de şobolani şi de tot felul de gunoaie. În blocurile astea viaţa a fost coşmar dintotdeauna. Mulţumită ocupaţiei arabe, coşmarul s-a întins peste tot şi europenii au devenit în sfîrşit egali. Probabil că indivizii care înainte de Jihad militau pentru egalitatea oamenilor nu se gîndeau deloc la aşa ceva.

Uşa de la intrarea apartamentului a fost spartă. Iarăşi. De-abia o cîrpiseşi dupa ultima vizită paşnică a trupelor de elită. Descui uşa (gest inutil, spărtura fiind de un stat de om) şi traversezi holul slab luminat. În sufragerie, terminalul lui Morgoth debitează un episod ninja.Nu are nici un haz, pentru că e dublat în arabă, dar e o acoperire excelentă a micuţului pentru vizite inopinate. Ghemuit pe un fotoliu lîngă uşă, te aşteaptă Chan. Îşi completează cultura generală studiind nişte reviste Playboy, dar după cît arată de morcovit s-ar zice că l-a scuturat sistemul antifurt al lui Morgoth.

- Ce faci, Chan, te cultivi?

- Mai du-te-n mă-ta!

Pare sincer dezamăgit că mai eşti în viaţă.

- Am uitat să-ţi spun că dacă nu opresc virusul la timp, mîine pe vremea asta se va încheia războiul. Din lipsă de combatanţi.

- Texte. Avem oameni care...

- Aveţi pe naiba. O grenadă amorsată în buzunarul de la spate. Asta aveţi. Se ia prin transmisii radio, telefon, microunde, fibre optice, practic prin toate căile moderne de comunicaţii. Nu ştii cum reacţionează un cap nuclear, o reţea de aer condiţionat sau de alimentare cu apă după contaminarea părţilor cibernetice cu programul virus. Eu ştiu.

Se desumflă brusc.

- Bun. Ce vrei?

- Numele şi adresa tipului care mi-a golit contul.

Face ochii mari.

- Doar pentru atîta lucru ai făcut tot tămbălaul?

- Dacă altceva n-aveam la îndemînă!

- Bine zicea taică-tău că-ţi lipseşte o doagă. Am fi putut discuta fără virusuri.

- Ca să mă trezesc mîine dimineaţă cu un buzunar la gît? Nu, mersi.

Îţi întinde un bileţel:

"Ali Akhbar al Mashur, căpitan în regimentul 101 infanterie, garnizoana locală, sediul comandamentului."

- Ce garanţie am că-i chiar el?

- Cuvîntul Amicilor.

Garanţia nu valorează nici cît o ceapă degerată. Mîzgăleşti programul pentru devirusare pe cîteva foi de hîrtie şi i-l întinzi lui Chan.
- Ce garanţie avem că-i programul cel bun?
- Cuvîntul meu.
Sînteţi chit. Te priveşte bănuitor. Ochi Canon. Răşini sintetice, microprocesoare racordate la nervii optici, diafragme îndărătul irişilor şi tot dichisul. Cincizeci de mii fiecare. Pe cei de la mama natură, Chan i-a pierdut după nişte neînţelegeri cu o filieră de-a Amicilor. Abia după ce-i scoseseră ochii au aflat că nu el era cel pe care-l căutau.
- Esti şmecher, tipule, dar Amicii nu uită.
Se pierde în întunericul îngheţat al holului. Închizi uşa, apoi dai cu umărul de perete ca să-l pui la loc. După ce se mai potoleşte durerea şchiopătezi pînă în sufragerie să vezi ce-i poţi face genunchiului, spunîndu-ţi încurajator că trebuie să fii în formă pentru leucemia pe care deja ţi-o pregătesc Amicii.

Pînza încinsă a şezlongului; umbra mărului; soarele reflectat în ferestre, gîdilîndu-ţi faţa; cărţile minunate ale copilăriei; albastrul adînc al cerului; pînza încinsă a şezlongului...

Ai meşterit toată noaptea la păianjenul din plastic luat amintire de la băieţii veseli. L-ai echipat cu cîteva cipuri isteţe, servouri mititele, minicameră TV şi o seringă pneumatică încorporată în abdomen. Seringa conţine o mică atenţie pentru cei dragi: acid cianhidric.
Cel mai mult a durat programarea creieraşului. Aparent e simplu: găseşte, injectează şi dispari, însă pînă ai pus la punct un program ca lumea ai crezut c-o să te urci pe pereţi. Oricum, tu şi cu Morgoth veţi trebui să-l supravegheaţi tot timpul, ca să iasă totul bine.
Pe la trei dimineaţa e gata şi arată foarte natural. Te îmbraci gros, apoi cobori cu păianjenul ascuns sub haină. Va trebui să-l lansezi cit mai aproape de comandament, să nu aibă arabii timp să-i detecteze semnalele. Pe drum te ciocnesti de orbul cartierului, care se străduieşte să-şi scoată arahnoghidul dintr-un gard de sîrmă ghimpată. Te înjură de mamă în timp ce aparatul chiţăie jalnic, încercînd să-şi descurce picioarele.
Dacă nu socoteşti patrulele, străzile sînt pustii. Numai că patrulele trebuie puse la socoteală, mai ales acum. Era să spui "în noaptea asta", dar noapte e de cîţiva ani...
Mai mult de atît nu te poţi apropia de comandament. Te strecori într-un gang şi cauţi o gură de canal. Sub un maldăr de aparate sfărîmate şi aşchii de plastic găseşti ceea ce căutai. Dai deoparte plasticul şi siliciul cu bocancii, ridici capacul, apoi aşezi păianjenul pe peretele canalizării. Nesimţitul pleacă imediat, fără să zică măcar "La revedere".
Trînteşti capacul la loc, după care porneşti spre casă, rugîndu-te să nu păţească păianjenul ceva înainte să luaţi din nou legătura.
Te repezi în casă, clănţănind cumplit. Chiar şi după ce vei muri ai să clănţăni încă vreo jumătate de oră, doar din obişnuinţa atîtor ani. Pui ochelarii, introduci jackul şi Morgoth îţi afişează pe watchman imaginea transmisă de camerele păianjenului. Cam întuneric. I-ar fi trebuit şi un senzor pentru infraroşii, dar n-ai avut.
Comanzi trecerea la harta 3-D a oraşului. Selectezi reţeaua de canalizare, localizezi ţinta şi micromecanismul, te orientezi. Da, merge.
Revii la imaginea păianjenului. S-a oprit. Probleme. Pereţi alunecoşi. Îl deplasezi pe tavan, iar el îşi vede de drum. E bine cî se mişcă repede.
Te întorci la harta canalizării. Mai are. Ceri mărirea secţiunii comandamentului. Stop. Matricea îţi arată ce-i ceri, nu ceea ce ai vrea să-ţi arate.
Ceri planul etajului al doilea, cu reţeaua de canalizare trasată verde aprins. Azi-mîine împlineşti doi ani de parazitare a reţelei informatice militare locale. Noroc că Saddam nu suferă informaticienii, altfel arabii ar fi avut sisteme capabile să te detecteze în primele douăzeci de secunde.
Înapoi la harta cartierului. Micuţul nu mai are mult. Acum e la scurgerea principală. Gata, a început să urce. Pîna-şi vor da seama ce se întîmplă, le vor trebui probabil cîteva minute bune şi încă mai multe pîna să descopere cauzele alarmei.

"ALARM!''

Mersi, Morgoth. Aşa de repede?

Păianjenul abia a trecut de parter. Cît este în reţeaua de canalizare, nu-ţi faci probleme. Dar ca să-l găsească pe căpitanul Ali Akhbar va trebui să iasă de-acolo.

Treci la imaginea păianjenului. Lumină. Revii la planul clădirii. Da, e în toaleta camerei paisprezece. Înapoi la păianjen.

Îl urci pe tavan, traversaţi camera(ai o senzatie de vertij cînd obiectele din cameră îţi apar cu susul în jos) şi-l postezi deasupra uşii.

Undeva urlă o sirenă de alarmă.

Păianjenul e blocat de uşa închisă. Totul e să apară Akhbar pe-aici înainte să găsească altcineva păianjenul.

Uşa se deschide. Pe el! Picioarele de plastic peste faţă, acul înfipt în guşă, faţa omului virînd în vînăt, descompusă. Gata.

Pe viitor n-are să mai fure din conturile altora. Garantat.

Urci păianjenul pe un perete şi începeţi o călătorie pînă deasupra toaletei. Aproape a ajuns, cînd imaginea se tulbură; feţe, mîini, uniforme, arme, bocanci, ţipete şi...

L-au prins. Ai dat de dracu'.

Telefonul ţîrîie. Răspunzi.

- Ţeapă. Nu el era hoţul.

Chan, desigur.

- Ţeapă. Nu acela era programul, îi răspunzi.

Risul îi piere. Iar în mintea ta se face lumină:

- Ticălosule! Vroiaţi să-l lichidaţi pe Akhbar din cu totul alt motiv, dar în aşa fel încît să nu pierdeţi pe nici unul dintre ai voştri. Mi-aţi furat contul doar ca să-l ucid pe căpitan!

Abia apoi îţi aminteşti că un irakian stă pe fir cu urechea ciulită. Închizi, dar probabil e prea tîrziu. Îl înfăşori pe Morgoth într-o pătură, te îmbraci şi-o iei la goană pe scări, alunecînd pe gunoaiele şi şobolanii morţi de pe trepte. Năuceală; aaah , capul-coastele-genunchii-mîinile; icneşti; ai ajuns jos şi lumea întunecată se roteşte cu tine.

Durerea pulsînd; cerul rotindu-se; fînul proaspăt cosit; lumina blîndă a stelelor; zăpuşeala nopţii de vară; creanga ruptă; locul căderii; tulpina pomului; durerea pulsînd...

Scrîşneşti din dinţi şi te ridici, cauţi pe bîjbîite ieşirea din spatele blocului, apoi o iei la goană.Uruitul motoarelor. Amfibii uşoare şi jeep-uri, camioane şi patrule cu cîini, toate sînt pe urmele tale.

Alergi printre ruine, dorindu-ţi să fii şarpe sau gîndac, să te poţi ascunde în pămînt. Rafale de mitralierăă. Trasoare. Dîrele luminoase ale proiectoarelor pe cerul înnegurat. Bocceaua cu Morgoth ţi se bălăngăne pe spinare, învineţindu-ţi coastele. Auzi o somaţie şi coteşti după primul colţ în timp ce rafalele răsună printre zidurile năruite. Durerea din genunchi îţi cuprinde coapsa ca o iederă otrăvită şi încetineşti vrînd-nevrînd.

La capătul celălalt al străzii apare un camion cu farurile aprinse. Te întorci şi-o iei la fugă spre colţul de unde veneai. Explozia unei grenade spulberă o faţadă din cărămidă. Noroc că arabii nu se pricep să ochească.

O mînă te trage într-un gang şi următoarea explozie împrăştie pavajul de pe locul unde ai stat cu cîteva secunde înainte. ţi-ai revizuit părerea despre arabi.

În faţa ta, prin întunericul gangului fulgeră o coamă portocalie cu o meşă roz aprins. Gangul se termină într-un fost bulevard pe care ruginesc mormane de automobile vechi. Fata (căci o fata era) se opreşte şi-ţi spune:

- Caută intrarea de metrou. În stînga pieţei, dincolo de camioneta albă. Baftă.

Te repezi într-acolo. Un elicopter survolează piaţa, înecînd vechiturile într-o lumină orbitoare şi iscînd umbre vii. Te trînteşti la adăpost, sfîşiind din greşeală o mînecă a jachetei într-o portieră contorsionată. După ce pericolul a trecut, te aduni de pe jos şi porneşti mai departe. Aproape ai ajuns cînd un grup de camioane pătrunde în piaţă, cu proiectoarele căutînd bezmetic. Te repezi nebuneşte către hruba întunecoasă, care-şi rînjeşte colţii de sticlă spartă în timp ce trasoarele fulgeră pe deasupra. Aprinzi o

lanternă şi te orientezi, alergi de-a lungul peronului măcinat, cobori între şine, apoi o iei la goană peste traverse. Te repezi la un bloc de comandă dintr-o nişă utilitară şi introduci un CD în instalaţia holo-video. Volumul la maximum. Aşa. De-acum or să caute acul în carul cu fîn.

În urma ta explodează beţia de lumini şi urlete a unui concert Crucifixion. Băieţii au de toate: trasoare, tancuri, lasere, grenade fumigene. Înregistrarea e atît de fidelă încît arabii au şanse să se ciuruie între ei înainte să-şi dea seama că au de-a face cu un sistem holo-video.

Tu n-ai timp să vezi spectacolul. Alergi mai departe, călăuzit de lumina palidă a lanternei. Tunelul pare să fi slujit drept adăpost şi altora, căci cercul firav de lumină dezvăluie o încîlceală de graffiti mînjind pereţii, precum şi mormane de cutii de bere. Ai obosit de tot. Simţi cum îţi arde coşul pieptului, iar picioarele sînt ca de plumb. Însă nu te opreşti, nu te poţi opri.

Soarele ameţitor; gustul prafului încins; arsura din piept; drumul de ţară, spinare galbenă de dragon adormit; oboseala de după goană; soarele ameţitor...

Staţia următoare este doar un morman de moloz semănat cu grinzi de beton, vergele de fier şi cioburi de faianţă. Tavanul s-a prăbuşit cu ocazia unei vizite de-a aliaţilor. Te strecori afară din tunel ca un şobolan, apoi te caţeri pînă la nivelul solului. Arunci o privire împrejur şi porneşti şchiopătînd către locuinţa lui Chan.

Urci pe scara de serviciu. Ia te uită, pînă şi pe uşa din spate are plăcuţa: "CHAN & CO'' . Baţi cu disperare, ignorînd soneria. Într-un tîrziu ticălosul se hotărăşte să deschidă.

- De data asta ai nimerit bine. Programul tău virus a dat peste cap toată reţeaua informatică din regiune. Noroc că s-a găsit cineva care să întrerupă comunicaţiile cu exteriorul.

După zîmbetul fin pe care-l afişează, crezi că ştii cine-a fost acela.

- Poate eşti interesat de programul antivirus.

-Hai înăuntu.

Toarnă în tine un cocteil care te aduce iar pe linia de plutire, apoi continuă cu o amabilitate de care nu-l credeai capabil:

- Amicii vor să te angajeze. Te ştiam bun în hard, dar nu şi-n soft. Nu atît de bun. Naşul meu te vrea pentru lucrări mai grele. Probabil te vom duce în Elveţia sau în Spania, cu tot cu Morgoth.

Nu-i de mirare că Mafia este singura structură europeană care funcţionează cum trebuie...

- Nu puteaţi să mă angajaţi de la început pentru treaba asta, în loc să mă jefuiţi şi să încercaţi să mă omorîţi?

- Asta-i prima regulă a organizaţiei: încercăm întîi variantele mai ieftine.

ZID DE UMBRĂ, UMBRĂ DE ZID

Războiul se terminase de mulţi ani dar întunericul nu voia să se risipească. În august, la amiază, lumina solară avea intensitatea unui clar de lună "dinainte".

Lui McLaurin, însă, nu-i păsa de intensitatea luminii solare nici cît negru sub unghie. În înghesuiala din monorai, strivit între un grup de negrese bătrîne şi o matahală cu şapcă roşie, bărbatul se străduia să-şi desfacă nodul de spaimă din pîntece. Foaia de imprimantă din buzunar era uşoară, în fond. Apăsător era conţinutul ei.

Un adolescent cu manşoane de piele îmblănită grefate pe antebraţe îl călcă pe picior, strecurîndu-se către ieşire. Înghesuiala mirosea a transpiraţie şi a tensiune nervoasă. O cască audio-video watchman bîzîia o peltea pop, suprapunîndu-se vibraţiei unor panouri prost înşurubate. Cineva împroşcase Să FIE LUMINĂ cu vopsea violetă pe un panou din plastic dedesubtul căruia tuburile fluorescente îşi dăduseră de mult sufletul.

Avea nevoie de un credit substanţial, ECU sau yeni pe cît posibil, nu de dolarii vlăguiţi de inflaţie pe care-i primea ca salariu. Cînd coborî pe peronul suspendat, călcînd peste ambalaje de gumă de mestecat cu hormoni şi peste bucăţi prăfuite de afişe electorale, se hotărîse să treacă graniţa dintre legalitate şi ilegalitate.

Ideea cea mare îi sosi acasă, aşezată între rîndurile exemplarului de Western Coast Asahi Shimbun care se revărsa molcom din fax. Privirile îi căzură pe următorul anunţ:

"Astăzi la orele 14.00 GMT, în cadrul unei licitaţii publice desfăşurate la centrul Pompidou, sucursala europeană a firmei Akai a achiziţionat o porţiune din Zidul Berlinului, cuprinzînd picturi de Thierry Noir. Porţiunea a fost adjudecată pentru suma de cincisprezece milioane ECU (doua sute şaizeci şi cinci de milioane dolari americani)."

Îl cuprinse un val de mulţumire. Ştia precis cum avea să facă rost de bani.

Thierry Noir se găsea congelat într-un modul criogenic aflat în subsolul unei clădiri a corporaţiei Nakamura, iar McLaurin lucra cu simularea de personalitate *Thierry Noir* TM în aceeaşi clădire.

Nimic mai simplu.

În seara aceea merse în Bay Area. Pe o stradă vizitată cam rar de gunoieri, într-un bloc neogotic dărăpănat, locuia Alex Dickinson. În timp ce urca în liftul împestriţat cu graffiti, McLaurin încercă să rememoreze ultima întîlnire cu el. Nu-şi mai amintea decît că vechiul său prieten tocmai îşi grefase nişte muşchi de impala de care era foarte mîndru.

Liftul opri şi bărbatul traversă holul mochetat în albastru pal şi străjuit de o hologramă veche a domului din Koln. Sună la uşa lui Alex şi aşteptă răbdător pînă cînd sistemul de siguranţă îi scană irisul drept.

Apoi uşa se deschise şi McLaurin pătrunse în antreul care mirosea vag a parfum franţuzesc şi a lichior fin. Dickinson era suficient de bogat ca să se mute in Beverly Hills, dar prefera să nu atragă atenţia asupra sa.

- Hai, bătrîne, intră!

Orientîndu-se după sunetul vocii, îl descoperi pe Alex în sala de antrenament, împingînd din greu şi cu satisfacţie o halteră care-i şterse vizitatorului zîmbetul de pe faţă.

- Ce faci?

- Uite, o ţin pe Maggie în formă.

Aşa se numise antilopa impala de la care-şi grefase muşchii.

Alex ridică haltera pentru ultima dată şi o aşeză pe stativ.

- Du-te în sufragerie, serveşte-te cu ceva; eu merg să fac un duş. Vin într-un minut.

Dickinson venea din New York şi McLaurin ştia precis cît dura minutul acela.

- Încearcă într-o jumătate de minut, nu vrei?

Intră în sufrageria mobilată cu o combinaţie ingenioasă de acaju şi piele brun-roşcată şi, afundîndu-se într-un fotoliu generos ca uterul matern, încercă să se relaxeze.

Alex sosi chiar după un minut, răspîndind o aromă discretă de Yves-Saint-Laurent. Îl găsi pe McLaurin jucîndu-se absent cu o unghieră sud-coreeană căreia începuse să i se cojească cromul pe la muchii.

- Deci care-i necazul?

- Sînt în rahat pînă-n gît.

- Se cam vede. Ar fi bine să nu faci valuri.

McLaurin zîmbi fără să vrea.

- Mă străduiesc. Am nevoie de bani.

- Te pot împrumuta.

-Mulţi bani.Preferabil unii pe care să nu trebuiască să-i înapoiez. Aşa că plănuiesc o extragere. Am însă nevoie de tine pentru partea informatică. E necesară modificarea dosarului meu din băncile de date Nakamura, aşa încît, cînd mă vor pune sub urmărire, să pornească de la un set de date false.

- Văd că ştii deja tot ce trebuie, zîmbi Alex. Crezi că mai ai nevoie de mine?

- Poate ai şi tu nevoie de jumătate din profitul net.

- Stai liniştit, c-o facem noi şi pe-asta. Dar net e un cuvînt cam îndoielnic. Brut sună mult mai frumos, nu crezi?

McLaurin atinse buzunarul în care se găsea foaia de imprimantă, strînse buzele şi încuviinţă încet din cap. Nu-i dădea mîna să se tîrguie.

Seara tîrziu,după ce plecă de la Alex, prinse un taxi, un Honda electric, şi merse în centru, sub revărsările multicolore de lumină. Doi adolescenţi thailandezi, slăbuţi şi îmbrăcaţi în blugi răpănoşi de la solduri, se oferiră să-i spele parbrizul cu o emulsie ieftină şi nişte clone de bureţi naturali, dar le făcu semn să renunţe. Şi aşa protocolul pentru Horny Richie îl costase tot salariul pe săptămîna aceea.

Oficial, Richie era importator-exportator de obiecte antice, însă majoritatea cunoscuţilor săi ştiau că era un mijlocitor. El era omul care să-ţi furnizeze un client pentru marfa ce-ţi frigea degetele, contra unui procent modest. Se numea Richard Duckhorne, dar clienţii şi prietenii îi spuneau Horny Richie, iar el se mîndrea cu porecla dată, căci ajunsese la o vîrstă cînd n-o mai merita pe deplin.

Bătrînul avea o pasiune: colecţiona cărţi şi reviste fantastice şi ştiinţifico-fantastice. De ce se încăpăţîna să adune maculatură în loc să folosească CD-ROM-uri, nimeni nu înţelegea. Oricum, legea nescrisă pentru ca Horny Richie să te primească era să-i duci o carte SF, cu cît mai veche, cu atît mai bună.

Îi cumpărase o ediţie britanică de buzunar a Fundaţiei lui Asimov, cu ilustraţiile copertelor de Chris Foss. Era genul de vechitură cu care erau plictisiţi copiii care mai mergeau la şcoală şi pe care Richie o avea în cel puţin cincisprezece ediţii diferite.

Trecu prin gangul cu mirosuri fetide, care se căsca între un magazin de blănuri clonate şi unul cu aparatură casnică taiwaneză, apoi urca scara prost luminată, cu trepte măcinate şi hîrtii prăfuite de prins muşte.Horny Richie zicea că nu repară treptele tocmai ca să-şi rupă gîtul prietenii lui de la controlul fiscului.

Mijlocitorul îi deschise relativ repede. Avea o faţă de Moş Crăciun, însă Moş Crăciun nu percepea procentele şi dobînzile la care se obrăznicise Richie în ultima vreme.

- Ia te uită ce surpriză! Tînărul McLaurin în carne şi oase. Intră, te rog. Te aşteptam de mai multă vreme, de cînd cu licitarea Dali-urilor. Chiar m-am mirat că n-ai apărut pînă acum. Ia un loc pe undeva.

Telefonul piui repetat şi Richie se întinse să-l apuce:

- Da chiar el. Interesant. Bine, îl trimit imediat pe Jimmy. Îl ştiţi, Jimmy M'Bogo. Da. Bine, la revedere.

Sună scurt. Un negru înalt şi atletic,îmbrăcat cu o jachetă argintie şi jeans negri,intră pe o uşă laterală.

- Da, domnule.

- Jimmy, ia Volks-ul şi du-te pînă-n Oakland, la adresa asta. E chilipir la cît cere, dar tîrguie-te şi scoate-o mai ieftin. Ai jumătate din diferenţă la prima de Crăciun.

McLaurin profită de prilej şi scoase telefonul din priză.

- Richie, fă-mi rost de un client pentru un "ţeapăn" .

Richie rumegă cîtăva vreme informaţia, timp în care îşi aprinse o ţigară.
- O chestie de-asta nu faci decît o singură dată. Pe urmă nu te mai angajează nici o corporaţie, iar copoii celor pe care i-ai pîrlit te găsesc, mai devreme sau mai tîrziu. Ce te-a apucat?
McLaurin se foi pe scaun:
- Nu-mi cere prea multe detalii. Îmi trebuie un client şi un mijlocitor financiar. Poţi să-mi găseşti unii de încredere?
- Depinde cît plăteşti. Totuşi, între noi fie vorba, dacă tot ai dat şi pielea de pe tine pentru cura anti-drog, la ce-ţi mai trebuie o lovitură ca asta? Cauţi motive pentru o nouă cură?
-Las-o moartă, Richie.Ce, te-au vizitat evangheliştii şi-ai aflat şi tu despre Iisus şi tot tacîmul?
Furnizorul se întunecă:
- Ştii că nu-mi place să glumeşti despre asta...
Ştia. Deşi Richie avea cîteva decenii de cînd trăia în Frisco, tot mai purta pe haine crucea albă pe baza căreia se făceau selecţiile pentru lagăre în Europa, pe timpul războiului. Asta însă nu-l împiedica să spună uneori: "Daţi guvernului ce-i al guvernului, lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu şi nu uitaţi procentul meu."
- Bun, hai să discutăm afaceri. Pe cine vrei să extragi şi cînd?
- Thierry Noir. Îţi telefonez cînd ajung acasă şi-ţi spun cînd. Oricum, într-una din zilele-astea.
- Cînd ai făcut-o, treci pe la mine. Nu te repezi direct încoace, să n-ai vreo surpriză. Doua cvartale mai încolo e un orb care chinuie un Roland. E cu cotizaţia la zi în sindicatul cerşetorilor, dar e omul meu. Dacă drumu-i liber, orbul imită cum poate pelteaua MTV din momentul ăla. Dacă s-a întîmplat ceva, masacrează clasicii, Vangelis şi chestii de-astea. Ia-ţi watchman-ul la tine şi reglează-l pe MTV. În caz că drumul nu-i liber, mergi la "Chung Kuo", în cartierul chinezesc, şi întreabă-l pe băiatul de la uşă dacă n-are două fetiţe şi nişte amytal. El o să te ducă la un colaborator de-al meu.
- Bine, atunci te caut cînd ajung acasă.
În trecere spre ieşire, McLaurin reintroduse telefonul în priză. Acesta sună imediat, iar Richie sări să răspundă:
- Da. Da, eu. Bună seara. (Salut. Te-aş conduce, dar sînt cumplit de ocupat.) Da. Şi eu m-am mirat c-a tăcut telefonul mai mult de cinci secunde. A, nu. A trecut pe-aici un prieten de-al meu, singurul care are tupeul să-l scoata din priză...

Acasă,pe prag, îl aştepta un chinez care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Purta un bluzon de piele neagră, puţin cam larg pentru el, şi fuma "iarbă".
- Tu McLaurin?
- Da, eu.
- Dickinson a trimis pachet la tine. A zis zece parai.
Scotoci prin buzunare şi adună suma cerută. Adolescentul zvîrli chiştocul, trasor benign pierzîndu-se în bezna holului, apoi se ridică şi-i înmînă un pachet. McLaurin îl deschise, inspectă conţinutul şi-l apucă de guler pe chinez.
- Unde-i cartea de credit?
- Ce carte de credit?
- Nu-ncerca să mă prostesti. Scoate cartea de credit sau te dau pe mîna lui Dickinson.
Adolescentul se înmuie şi scoase dreptunghiul de plastic, apoi o luă la fugă pe scări. McLaurin intră, încuie uşa şi-i telefonă lui Alex:
- Salut; am primit plicul.
- Totul în regulă?
- A vrut să-mi sperie cartea de credit, dar mi-am dat seama la timp. M-a taxat cu zece dolari.
- Şi pe mine, rîse Alex.Nu-i nici o problemă, aşa ajungi milionar. La fel a început şi bătrînul Arnie. Dintr-un dolar făcea doi.
- Sigur; îi xerocopia.

Bunul şi bătrînul Arnie... Tatăl unei corporaţii multinaţionale, proprietar al primelor şase bănci din lume. "Fiecare om poate şi trebuie să devină puternic." Murise cu o lună în urmă, la nouăzeci şi şapte de ani.

- McLaurin, mai trăieşti? Nu visa cu ochii deschişi pentru că am încă ceva să-ţi spun. Studiază bine CD-ROM-ul pe care ţi l-am trimis.Am analizat toate informaţiile disponibile, apoi am ales varianta optimă. Le-am făcut profilele de reacţie psiho-afectivă celor cu care vei veni în contact şi-am pus la punct un scenariu convingător. Urmează întocmai instrucţiunile şi n-avea grijă; de restul mă ocup eu. Baftă, bătrîne!

- Să fie.

Rămase o vreme lîngă telefon, cu o expresie mohorîtă întipărită pe figură. Într-un tîrziu îşi reveni din piroteala care-l cuprinsese, apăsă tasta pentru întreruperea tonului şi introduse CD-ROM-ul cu instrucţiuni în drive-ul IBM-ului său compatibil Nyoko.

Ora de plecare la serviciu sosi fără ca McLaurin să fi apucat să doarmă. Făcu un duş şi se schimbă; bău o cafea şi înghiti o porţie sleită de pizza,aproape fără să le simtă gustul. Coborî, apoi se îndreptă către parcarea subterană care se găsea trei cvartale în josul străzii. Era înghesuială; lumea se grăbea să ajungă la serviciu. Lumina neoanelor avea un aspect bolnăvicios, împrumutînd feţelor nuanţe nefireşti de verde pal, albastru deschis sau roşu sîngeriu.

Un ins mărunţel stătea de vorbă cu o rusoaică; tipul se cocoţase pe bordură ca să poată discuta de la egal la egal:

- Cît vrei?

- Cincizieci die iecu pientrî o uoră.

Pe mititel îl bufni rîsul:

- Ce ştii să faci pentru atîţia bani?

Rusoaica ridică dezarmată din umeri:

- Dragăstie...

- Fii serioasă. Nici autorizaţie n-ai...

Restul se pierdu în vuietul străzii, printre torsul felin al motoarelor ceramice şi murmurul obsedant al difuzoarelor.

Uşile glisante din sticlă incasabilă ale parcării subterane erau deschise. Cineva proptise o cărămidă în dreptul uneia dintre ele, blocînd-o. Postere decolorate şi zdrenţuite ticseau zidurile, asemenea unor mucegaiuri cu iz de uzină de vise. Dinspre colţurile mai îndepărtate se făcea simţit un miros vag de urină.

Chemă liftul. Cînd uşile se deschiseră, împrejurul lui se mai strînseseră cîteva persoane. Liftierul clefăia gumă de mestecat, era gras şi mirosea cumplit a transpiraţie.

McLaurin coborî ultimul, la al şaselea nivel. Automobilele aşteptau cuminţi şi tăcute. Lumina era difuză şi inegală,alternînd cu zone de semiîntuneric. Îşi găsi Fordul cu celulă de hidrogen între un Mercedes şi un Nissan pe pernă de aer. Pe un stîlp de beton de alături, un pop-star de mîna a treia, ferfeniţit, se schimbase la culoare din cauza scurgerilor dintr-o ţeavă ruginită de pe tavan.

Porni maşina şi urcă rampa spre exterior. La ieşire trecu cartea de credit prin lectorul dispozitivului de plată Hyusai. Începuse ultima zi de lucru la Nakamura.

Sediul Nakamura din San Francisco ocupa un monolit de oglindă întunecată pe bulevardul Geary. Cînd era copil, McLaurin credea că turnul era Barad-dur, fortăreaţa Stăpînului Inelelor, însa pe măsură ce crescuse aflase că puterea inelelor fermecate era o joacă în comparaţie cu posibilităţile corporaţiilor multinaţionale. "Libertatea unui zaibatsu se termină acolo unde începe libertatea altui zaibatsu."

Portarul filialei, un negru bătrîn şi simpatic, îi facu semn cu mîna:

- Vă salut, domnu' McLaurin. Vă îmbogăţiţi, pe cinstea mea.

- De ce, domnu' Nicholson?

- Pe criza asta de hidrogen, dumneavoastră veniţi la serviciu cu maşina.

Rîse şi şofă mai departe. Parcă maşina strategic, în apropierea principalei căi de acces în clădire. După ce depăşi uşile glisante şi gărzile din serviciul de ordine interioară, desprinse folia de protecţie de pe spatele unui dreptunghi din plasti-piele adezivă, activă

microfonul laringeal şi emiţătorul, apoi netezi plasti-pielea pe gît. Îşi introduse receptorul în urechea stîngă. Nimeni din mulţimea forfotitoare de funcţionari nu-l băgă în seamă.

Tastă numărul biroului său pe telefonul celular.

- Biroul de proiectare a decorurilor interioare, îi murmură o voce în ureche.

- Betty, sînt McLaurin. Am să întîrzii pentru că mă documentez în alt sector. Îmi trebuie nişte reproduceri după Noir care nu sînt stocate în baza noastră de date.

- O.K.

Tastă o nouă combinaţie.

- Ai pornit, nepoate? întrebă Alex.

- Sînt în holul mare.

- Nici o grijă, nepoate, te urmăresc pas cu pas.

Urcă în liftul sobru, cu mochetă tutunie, puţin mai deschisă la culoare decît pereţii. Un McLaurin tot atît de tensionat îl privea din oglindă.

Apăsă butonul pentru subsolul "morgii", apoi introduse legitimaţia de acces în fanta lectorului. "Chiar, cum o fi reuşit Alex să falsifice codurile şi parolele?"

Uşile liftului se deschiseră din nou înainte ca el să fi găsit răspuns la întrebare.

Depozitul de celebrităţi criogenizate al corporaţiei Nakamura avea un sistem de securitate despre care McLaurin nu deţinea decît cunoştinte destul de vagi. Exista însă şi un paznic uman, Ike Mansfield, iar planurile lui Dickinson îl apreciaseră drept punctul de minimă rezistenţă.

- Bună dimineaţa, domnule Mansfield.

- Cine-i? se auzi o voce tremurată de bătrîn.

- Sînt de la biroul de proiectare a decorurilor interioare. McLaurin mă numesc. Am fost trimis să-l iau pe Thierry Noir.

Dintre şirurile de rafturi albe pe care stăteau aranjate celebrităţi din ultima jumătate de secol se ivi un bărbat arţăgos, de vreo şaizeci de ani, îmbrăcat cu un halat albastru. În gura întredeschisă îi străluceau cîţiva dinţi din rubine sintetice de duzină.

- Ce e, domnule? Ai venit să faci vreo glumă proastă? Şi-au mai bătut unii joc de mine azi-dimineaţă, mi-au schimbat codurile de acces şi de-abia am reuşit să intru.

- Am venit să-l iau pe Thierry Noir.

- Fii, domnule, serios. De aici n-a plecat nimeni de vreo zece ani. Şi cînd a plecat ultima oară unul, un arhitect, dracu' să-l ia cum îl chema, a fost plin subsolul cu băieţii de la pază.

- Domnule Mansfield, deschide uşa. Am CD-ROM-ul cu codurile de acces şi un ordin scris, cu semnătura directorului adjunct pentru probleme de artă.

- Şi ce faci dumneata cu congelatul ăsta care valorează miliarde?

- Nu ştiu. Urmează să plec undeva cu şeful meu şi încă doi sau trei superiori de-ai lui. E o problemă confidenţială, nici n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Hai, deschide!

Ike Mansfield se înduplecă şi uşa din sticlă groasă se deschise, lăsînd un spaţiu prin care să intre McLaurin, după care se închise la loc. Mansfield aruncă o privire pe monitorul de lîngă intrare:

- Văd că eşti curat. Nici arme, nici implanturi,nimic. Ia dă-mi CD-ROM-ul ăla.

Se supuse. Spaima îl îngheţase aşa de tare încît se simţea la el acasă printre celebrităţile din rafturi.

- Da, se verifică. Da' nu cred că o treabă ca asta se face aşa, de unul singur, fluierînd şi cu mîinile în buzunare.

- Nici eu nu credeam, dar uite că trebuie s-o fac.

- Dă şi ordinul ăla scris. Prin prezenta... aşa şi pe dincolo... McLaurin... şi-aşa mai departe... Kyichi Takechita, director... Dracu' să-i ia cu mîzgălelile lor idioate cu tot.

Mansfield scoase din buzunar telefonul celular şi formă numărul de la biroul lui Takechita. McLaurin simţi că inima încearcă să-i iasă din torace. Brusc, începu să aibă nevoie de o doză de crank.

- Domnul Takechita? Vă salut. Sînt Ike Mansfield, de la depozitul crio. A venit un domn cu o hîrtie de la dumneavoastră. Zice că l-aţi trimis să-l ia pe ăsta, pe Thierry Noir. Da? Da, bine, mulţumesc. Vă salut.

- Să vă aştept cu schimburi la ieşire,domnu' McLaurin? îi bubui în creier vocea lui Alex.
- Lua-te-ar...
- Ai spus ceva?
- Nu, nimic, domnule Mansfield. Hai să-l luăm pe Noir.
Bătrînul îl conduse printre şirurile de rafturi. Faianţa albăstruie şi gresia de pe jos sclipeau de curăţenie. "ţepenii" îşi dormeau senini somnul cel lung sub alveolele de sticlă mată.
- ăsta e, domnule. Aduc imediat un transportor.
Deci, asta era. O instalaţie criogenică de serie, cu o alveolă ca toate celelalte...
Tresări cînd bătrînul Mansfield sosi cu transportorul pe pernă de aer. Paznicul moşmondi cîteva minute la comenzile sistemelor de securitate, apoi îi facu semn să-l ajute:
- Aşa, apucă-l de jos. Da' greu mai e. Aşa. Hai că-l ghidez eu pîna la lift.
Deşi paznicul vorbea în continuare, McLaurin încetă să-l mai audă. Tensiunea nervoasă îl cuprinse ca într-o mînă de uriaş, strîngîndu-l şi răsucindu-l pîna cînd nu mai rămase din el decît un ghem de spaimă.
Nu se dezmetici decît cînd uşile liftului se deschiseră. Ajunsese în holul cel mare.

Holul mochetat cu verde-gazon nu i se păruse niciodată atît de aglomerat. Zeci de persoane îl salutară şi fiecare părea să aibă suspiciune în priviri. Începuse să fie cumplit de stînjenit; simţea cum cîte o picătură de transpiraţie i se desprindea de la subsuori şi cum pornea rostogolindu-se peste torace, spre talie. Avea senzaţia că în secunda următoare cineva avea să strige după el sau să-l înhaţe. Trecu prin lumina candelabrelor baroce, alb la faţă ca o coală Minolta. Cînd în sfîrşit ajunse în dreptul gărzilor de la ieşire, o voce răutăcioasă îi şopti în minte:"Aici se termină totul. Esti norocos că ai ajuns aşa departe."
- Încotro?
- Destinaţie strict confidenţială. Aveti aici CD-ROM-ul cu parolele şi semnătura lui Kyichi Takechita.
Recitase totul cu privirea aţintită pe puşca graser Mauser-Zeiss purtată pe umăr de cel care i se adresase.
- Să vedem. Mai trebuie confirmarea directorului general al filialei. Sid, vezi dacă prinzi legătura AV.
McLaurin continuă să fixeze arma. Nu mai era în stare să respire, nici să vorbească, doar îşi plimba privirile pe carcasa de un negru lucios, care mirosea a înaltă tehnologie şi a precizie ucigaşă.
- Vă salut, domnule Kagoyama. Un anume McLaurin, angajat aici, a primit ordin să scoată din clădire capsula criogenică în care se află Thierry Noir. Susţine că scopul transportului este strict confidenţial. Aprobaţi ieşirea?
Chipul mongoloid de pe monitor încuviinţă din cap.
- Da, ştiu despre ce e vorba. Puteţi să-i permiteţi să iasă. Unul dintre voi să-l ajute la urcarea capsulei în automobil.
Uşile se deschiseră şi o rază de lumină se răsfrînse de pe laserul auxiliar pentru detectarea ţintei. McLaurin se scutură ca eliberat de vrajă, apoi îşi desprinse privirea de pe Mauser-Zeiss.
- Da, aş aprecia ajutorul unuia dintre voi.

Ieşi din clădirea Nakamura în timp ce inima-i bătea nebuneşte. Se felicită că-şi luase Ford, deşi fusese tentat de calitatea superioară şi de preţul mai scăzut al unei Honda. Capsula criogenică de-abia intrase în portbagaj. Ştia sigur că n-ar fi încăput în portbagajul unei Honda.
- Nepoate! Trezeşte-te, omule!
Vocea din ţeastă îl făcu să tresară.
- Da, unchiule.

- Du-te cît poţi de repede la amicul tău. Totuşi nu depăşi viteza legală. Verific ceva şi revin.

Încercă să se dezmeticească. Oboseala începuse să-l doboare. Aglomeraţia de pe străzi îi obosise ochii şi mintea. Se concentră asupra şofatului. Şi-ar fi dorit să-i încredinţeze computerului de bord adresa lui Richie, dar nu putea risca.

Frînă în dreptul gangului, apoi îşi aminti de avertismentul mijlocitorului şi urcă pe strada înclinată. După două cvartaluri îşi puse casca audio-video watchman, deschise geamul în dreptul orbului şi ascultă. Nu, nu semăna deloc. Încercă şi alte canale cu muzică. Zadarnic. Probabil că Richie avea necazuri.

Îl cuprinse panica.

- Unchiule!

- Veşti triste, nepoate. La un sfert de oră după ce-ai plecat s-a dezlănţuit un circ cumplit.

- S-au prins?

- Exclus. I-am dus de nas cum scrie la carte. Şeful tău şi doi prieteni de-ai lui au vrut să facă aceeaşi miscare. Era cu prietenii, înţelegi?

Prieteni. Amici. Adică oamenii Triadelor.

- Aşa că predă coletul, ia banii şi fă o excursie mai lungă, bătrîne. Scapă-ţi pielea cît poţi de repede.

Legătura se întrerupse.

- Alex...

Simplu de spus:"predă coletul". Dar n-avea cui să-l predea.

Îşi aminti apoi de "Chung Kuo" şi de parolă.

Demară pe fundalul asurzitor al lui Wring That Neck, o vechitură despre care nimeni nu-şi mai amintea cine o compusese. Arahnoghidul orbului se legăna ca un bezmetic. Ai fi putut jura că maşinăriei îi plăcea muzica.

Avea senzaţia că pe minte i se lăsase o ceaţă. Triadele n-aveau să-l caute tocmai în locul lor de baştină. Ce s-o fi întîmplat cu Horny Richie? Moş Crăciun cu barbă albă. Trebuia să-şi lase şi el barbă, să-şi cumpere alţi ochi. Data trecută, cînd îşi grefase Zeiss-ul în orbita stîngă, stătuse o săptămîna şi mai bine pe întuneric, cu ochii bandajaţi. Întuneric ca în cutia TV-ului 3D în care se ascunsese la şase ani, să nu-l găsească Flippy, cockerul lor de fabricaţie chinezească. Flippy cu blăniţa moale şi urechi calde...

Un cor de claxoane îl făcu să tresară. Culoarea semaforului se schimbase.

Luminile oraşului, firmele cu tuburi fluorescente, forfota de pe străzi şi zgomotul obsedant al difuzoarelor se transformaseră într-un sirop gros care-i trecea prin minte, depunînd nenumărate straturi aluvionare de oboseală. Se miră de ce nu înţelegea denumirile firmelor, apoi pricepu că ajunsese în cartierul chinezesc. "Chung Kuo" era pe o stradă... A, da, a treia la stînga după pagoda cea mare, şi de-acolo a doua la dreapta.

- Hei! Tu, ăla cu brăţara de os. Cum se ajunge la pagoda cea mare?

- ţii înainte. După linia monorai faci stînga. Vrei crank?

- Nu.

- Ieftin.

- Bagă-ţi-l undeva!

Demară. Minţise. Îi trebuia o doză.

Trecu de intrarea pe străduţa unde se afla "Chung Kuo". Îşi aminti însă la timp de magazinul cu softuri ieftine din capītul străzii, întoarse şi intră. "Chung Kuo" era un restaurant curăţel, dar spaghetele din cereale hidroponice aveau un gust infect, iar mugurii din bambus, arahidele şi alte delicatese atinseseră preţuri astronomice.

Firma restaurantului era montată pe o schelărie de ţevi metalice, bambus şi tije din fibră de sticlă, toate asamblate cam la întîmplare. Lîngă intrare, un băieţel chinez îşi schimba microcipul ROM din mufa de la baza craniului. Altcineva care să semene a gorilă de local nu se vedea. Coborî din maşină.

- Tu eşti omul de ordine?

Băieţelul încuviinţă.

- Şi dacă iese cu bătaie ce faci, strigi după ajutor?

Pistolul cu ace apăru în mîna copilului ca prin farmec, apoi dispăru la fel de repede. Un deget arătător indică ceva dincolo de McLaurin. Privi peste umăr. Din şirul de lampioane de peste drum, unul se stinsese. Linia dintre lampionul stins şi mîna copilului trecea prin dreptul său. Probabil că acul îi zburase pe lîngă ureche fără ca el să-l simtă. Îşi simţi gura uscată.

- N-ai nişte amytal şi două fetiţe?

- Vino cu mine.

Intră într-un gang, pe lîngă un salon de masaj care servea drept acoperire pentru o clinică medicală clandestină. McLaurin îl urmă în semiîntunericul populat de şobolani.

Apartamentul în care intră era sordid doar în exterior. Interiorul era ergonomic, funcţional, cu numai cîteva elemente care aminteau Extremul Orient. Bărbatul care-l primi arăta mai curînd a european. Părul blond, tuns perie, ochii albaştri şi ochelarii John Lennon Classic nu se potriveau cu cartierul.

- Vin din partea lui Richard Duckhorne. Am capsula cu Thierry Noir în portbagaj.

- Mă numesc Michael Ching. Zece la sută şi rezolvăm.

- Richie a zis şapte la sută.

- Richie e mort.

Deci oamenii Triadelor ajunseseră la Richie.

- O.K.

Ching scoase un Luger dintr-un sertar al biroului, îl încărcă grijuliu şi-l introduse într-un toc de piele de sub braţ.

- Haidem. Îţi explic pe drum.

Ieşiră din apartament, apoi ajunseră în stradă şi, după ce Ching îi recomandă băieţelului să fie cu ochii în patru, urcară în Fordul lui McLaurin.

- Aveam legatura AV permanentă cu Richie, explică mijlocitorul. Amicii i-au scotocit prin bazele de date. Tîmpitul avea dosare cu clienţii; îşi imagina că gheaţa lui e destul de solidă ca să n-o spargă nimeni în vecii vecilor. Băieţii Triadelor i-au spart-o cît ai zice peşte, iar programul de siguranţă pentru ştergerea datelor n-a apucat să ajungă la dosarul tău. Aşa că Amicii au setul cu datele tale reale.

Pe Richie l-au aranjat frumos. I-au tăiat toţi muşchii spatelui,să nu se mai poată mişca, apoi au dat foc casei şi i-au lăsat uşa larg deschisă, ca să iasă dacă doreşte. De-asta ţi-am cerut suplimentul de trei procente: sînt riscuri prea mari.

Tu ai scăpat ieftin. Cînd ai trecut pe la Richie, aveau numai dosarul falsificat, de la Nakamura. Dar a doua oară nu cred că-i mai păcăleşti.

Acum veştile bune. Mergem să ne întîlnim cu reprezentanta clientului. Se numeşte Marie Rochefort. Clientul e un greu, acţionar principal la Citroen, Alcatel şi la alte firme mai mărunte. La nevoie ar putea să cumpere toate filialele Nakamura de pe Coasta de Vest. E şi colecţionar de artă. Pe Noir îl cumpără dintr-un cont curent, fără ştirea consiliului de administraţie.

Spălarea banilor ne-o face Gustav Friedriksson din Stockholm. Dacă se întîmplă ceva, contactează-l. Ai aici adresa lui.

McLaurin introduse cartea de vizită laminată în plastic în buzunarul de la piept al hainei. Ignorînd şuvoiul de informaţii debitat de Ching, se miră în sinea lui cum de renunţase Michael la trăsăturile mongoloide în favoarea celor caucaziene, cînd tendinţa generală era invers.

- Nepoate?

- Da, unchiule.

- Acesta-i ultimul mesaj pe care ţi-l transmit. Sistemele de securitate m-au avertizat că m-au detectat Amicii. Eu dispar şi te sfătuiesc să faci acelaşi lucru.

- Hei, unchiule!

- Da?

- Eşti un tip tare. N-am să uit niciodată cum i-ai păcălit pe tipii de la ordinea interioară.

- Îmi încerc programele de penetrare şi atac pe gheaţa Pentagonului, nepoate. Ce are succes acolo merge şi în alte părţi. Era să uit... Trimite partea mea, sub formă de cărţi de debit, la poşta centrală din Paris, post restant. Cărţile să fie pe numele tipei de la care am muşchii. Te salut, nepoate, şi ai grijă de tine.

- Băiatul de consolă? se interesă Ching politicos.
McLaurin încuviinţă din cap.
- Opreşte aici.
Se supuse. Mijlocitorul părea încordat.
- Nu ştiu cum de s-a întîmplat, dar te-ai apucat să extragi un tip pe care şi-l doreau Triadele, iar ei s-au mişcat atît de repede încît aproape te-au prins. Merg s-o contactez pe Marie Rochefort. Dacă nu mă întorc personal în cinci minute, pleacă, schimbă undeva maşina şi du-te în L.A.
Scoase altă carte de vizită.
- Caută-l pe mijlocitorul ăsta. E sub influenţa Triadelor, dar are să te ajute. Ar avea mai mult de cîştigat decît dacă te-ar da pe mîna lor. Triadele lucrează fără probe şi fără martori.
Ching coborî din maşina şi se pierdu în mulţime. McLaurin închise ochii şi-şi rezemă fruntea pe antebraţe, peste volan. Îi era aproape greaţă de la oboseală.
Îl trezi piuitul telefonului. Tresări, buimac, şi bîjbîi după aparat.
- Da?
- Sînt Ching. Am contactat-o pe clientă. Vino încoace. Nu-i nici o problemă. Fă cum ţi-am spus şi nu mai pierde timpul.
Se auzi tonul. McLaurin izbuti să aşeze telefonul pe suportul său la a treia încercare. Abia apoi înţelesul ascuns al cuvintelor mijlocitorului îşi croi drum prin mintea lui obosită.
Îl prinseseră şi pe Ching. Îi tăiaseră legătura cu clientul. Acum probabil erau prin apropiere.
Răsuci cheia în contact şi demară. În clipa cînd dădea colţul, luneta îi zbură în ţăndări.
Spaima îi pompă adrenalină în sînge. Apăsă acceleratorul. Scotoci în torpedou printre nimicuri pînă găsi cutia cu microcipuri ROM, îşi scoase obturatorul din mufa neurală şi introduse un cip cu străzile din San Francisco. Banca de date i se ivi deodată în minte, cu claritatea şi precizia unei holograme.
Alese un traseu încîlcit, pe străzi lăturalnice, care ducea spre San Mateo, iar de acolo spre Palo Alto şi Silicon Valley. O vreme răsunară în urma lui împuşcături şi sirene de poliţie. Trecu pe roşu,viră pe străzi înguste, populate de copii firavi şi cîini vagabonzi, traversă intersecţii în trombă, stîrnind furtuni de claxoane, şi într-un tîrziu ajunse în periferiile din San Jose, unde nu se plăteau impozite, nu se făceau reparaţii şi unde stăpîneau întunericul şi frigul.
Goni mai departe, răsturnînd în trecere tarabe de placaj cu dischete chinezeşti şi ţigări birmaneze. Strivi grămezi informe de legume mucegăite, împrăştie haite de cîini, găini speriate şi găşti de motarzi. Virînd nebuneşte, nimeri adesea pe sensuri interzise, sfîşiind rufe jilave întinse la uscat şi ciocnind pubele abia ghicite sub mormanele de gunoaie. Ajunse în cele din urmă intr-o fundătură cu ziduri din cărămidă aparentă roşie, de pe care vopseaua şi straturile de funingine se cojeau încet, dezvăluind betonul igrasios şi muced de dedesubt.
Un polonez beat, cu dinţii putrezi, dormea încolăcit pe treptele unei case. McLaurin zări un mulatru la o fereastră de la parter.
- Hei, te interesează o afacere bună? Fă-mi rost de o maşină pe pernă de aer.
Mulatrul ieşi, scobindu-se între dinţi cu unghiile murdare.
- Care-i treaba, omule?
- Fă-mi rost de-un hovercraft şi capeţi o carte de credit.
- Frecţii. Nimeni de aici nu foloseşte cărţi de credit. Io am un Rover, da' tre' să scoţi lozu'. N-ai loz, n-am Rover, omule.
Un animal înnebunit îi rodea abdomenul. Se pomeni scoţîndu-şi Zeiss-ul din orbita stîngă, apucîndu-l cu degetele şi trăgînd de el pînă cînd nervul optic şi muşchii oculari se

rupseră, pleznind, şi un întuneric pulsînd de durere sîngerîndă îi cuprinse jumătate din văz. Îi întinse Zeiss-ul mulatrului:

- Ia-l. Îţi las şi Fordul, numai dă-mi Roverul.

- Bine, omule. Văd că ieşti strîns rău cu uşa. Altu' te curăţa şi te vindea cu bucata la clinicile din cartier, da' mie mi-e de-ajuns Zeissu'.

Îl duse într-un garaj locuit de păianjeni şi şobolani, unde, sub o pătură groasă de praf, dormita un Rover pe pernă de aer de pe timpul războiului. Mulatrul îi încărcă rezervoarele şi-l scoase în stradă.

- Are destula zeamă pînă-n L.A.

- Dă-mi o mînă de ajutor, izbuti să pronunţe printre pulsaţiile de durere care-i iradiau din orbită.

Cărară cu greutate capsula criogenică pîna la portbagajul Roverului. Pe sarcofag se iviră pete de sînge în dreptul lui McLaurin.

- Ia zi, omule, totuşi poate vrei să-mi laşi cartea aia de credit. Îţi dau un Smith&Wesson şi-o cutie dă cartuşe, poa' să-ţi trebuiască.

McLaurin încuviinţă. Mulatrul dispăru în garaj şi aduse un pistol înfăşurat într-o cîrpă murdară şi o cutie din carton ferfeniţit, pătată de ulei, pe fundul căreia se rostogoleau cîteva cartuşe. McLaurin îi întinse cartea de credit, apoi încărcă revolverul cu atenţie, urcă la volanul Roverului, ieşi în stradă şi porni spre extremitatea sudică a megalopolisului.

La ieşirea din San Jose fusese construită o ecluză ce permitea menţinera aerului cald în interiorul sistemului de domuri Fuller care acopereau oraşul, fără să blocheze însă circulaţia spre celelalte metropole de pe Coasta de Vest.

McLaurin se temea ca nu cumva să-l aştepte Amicii la ecluză. Ajunse tocmai înainte de închiderea porţilor interioare şi se strecură în grupul compact de maşini care aşteptau. Porţile glisară tăcute în urma lui. În timpul celor două minute în care se pregătea deschiderea porţilor exterioare se simţi ca un şoarece prins în capcană. Privi în spate, prin uşile transparente, şi-i văzu acolo: şeful său direct, un asiatic în costum şi un Andy care parcurgea mulţimea de maşini din ecluză cu un fascicul laser. Înnebunit de spaimă, cu inima la gît, urmări pînza subţire de lumină care se apropia încet dar sigur, scrutînd vehiculele şi pasagerii rînd pe rînd. Fasciculul plan al androidului începu să se tîrască pe maşina de alături. Cînd scanarea acesteia se încheie, porţile exterioare se deschiseră şi McLaurin demară.

Autostrada îl înghiţi. Hologramele publicitare se proiectau pe cerul înnegurat în timp ce stroboscoape agresive imprimau pe mii de retine imagini subliminale. Megafoane nemiloase revărsau un şuvoi neîntrerupt de reclame şi muzică, muzică şi reclame. McLaurin ajunse să regrete izolarea fonică şi parbrizul reflectorizant al Fordului său. Prin zvîcnetul bezmetic al luminii stroboscoapelor, lucrurile începură să devină inconsistente, contururile şi formele căpătară fluiditate.

Se întrebă cît avea să dureze *Seiun*TM pînă cînd va ajunge *Tobac Cola*TM în L.A. *Moon vă iubeşte.* Bulevardul Amurgului, *Hyusai*TM, serele cu palmieri, *Kodak*TM, Hollywood mustind de vedete japoneze, *Inteligenţa artificială TDK*TM, filmele titrate în engleză, *Mitsubishi Bank*TM, straturile vîscoase de oboseală din care se zbate să iasă, *Panasonic*TM, jumătatea stîngă a feţei amorţită acum, *Philips*TM, ochiul care se închide de la sine, *Fujitsu*TM.

Trase pe dreapta, mişcîndu-se parcă într-un clei tulbure. Duzele tuşiră şi tăcură. Roverul căzu pe trenul de aterizare cu un bufnet şi o zguduitură. Un ultim gînd îi traversă mintea înceţoşată:"Dacă adorm aici, în frigul ăsta, nu mă mai trezesc."

Şi totuşi se trezi. Avea senzaţia că-i îngheţase şi măduva oaselor. Nu mai vedea aproape de loc. Nici gînduri coerente nu mai putea forma. Tremura spasmodic fără să poată alunga frigul cumplit care i se cuibărise în corp, iar lacrimile i se revărsau neştiute din ochiul sănătos. Cineva deschise portiera Roverului, apoi braţe puternice îl apucară şi-l duseră într-un loc încălzit, unde adormi din nou.

Cînd se trezi vedea cu ambii ochi. Se găsea într-un pat cu cearşafuri albe dintr-o cameră mică, iar un infirmier tocmai pleca, purtînd în braţe un vraf de hîrtie de imprimantă cu electroencefalograme trasate verde aprins. În locul infirmierului intră Alex.

- Mai trăieşti, bătrînelule?

McLaurin încuviinţă din cap. Se simţea slăbit.

- Am nişte veşti pentru tine. M-am gîndit că-i mai bine să le afli acum, ca să le rumegi pe îndelete cît timp mai stai în clinică.

Ai un pancreas nou, aşa cum ai dorit. Am găsit foaia de imprimantă din buzunarul tău şi-am înţeles de ce erai aşa de disperat. Într-adevăr, cel vechi dezvoltase un cancer. Ai şi o pereche nouă de Zeiss.

- Din banii pentru...?

- Nu. Nakamura a plătit totul. Stai, nu te agita. Au ştiut de la bun inceput. Altfel n-ar fi mers treaba ca pe roate. N-ar fi mers de loc.

- Deci tu...

- Da, lucrez pentru ei. Proiectul Triadelor transpirase. Tu ai fost folosit ca să-i atragi pe o pistă falsă. În cursul operaţiunii, o parte din oamenii lor infiltraţi în corporaţie au fost identificaţi şi eliminaţi.

- Dar capsula...

- Capsula conţinea un Andy pregătit din timp. Nu putea fi folosit adevăratul Noir. Ar fi fost prea riscant.

- Şi eu...

- Tu ai ajutat la eliminarea unor membri ai crimei organizate din sînul corporaţiei, iar conducerea Nakamurei te-a răsplătit în consecinţă. Organizaţiile criminale s-au extins prea mult şi cineva trebuie să lupte împotriva lor. Te las să te odihneşti, bătrîne.

Alex ieşi. Înainte de a închide uşa, flutură mîna în semn de salut. Lumina fluorescentă făcu să-i strălucească butonul de la manşetă. Un ornament din fibră de sticlă, delicat ca un fulg de zăpadă. O crizantemă de neon în miniatură. Simbolul Yakuzei.

Thierry Noir a mai pictat o lunga perioadă de timp. Operele sale s-au vîndut în continuare la preţuri fabuloase. Niciodată nu i-au fost plătite creaţiile, nici la preţul pieţii, nici mai ieftin. Însă el se obişnuise cu asta încă din secolul anterior.

McLaurin nu l-a întîlnit niciodată.

PHOENIXUL DIN KANSAR CITY

Trebuia să plece neapărat din oraşul acela. Îi era greaţă de locul de unde tocmai venise şi de ceea ce făcuse acolo. La întoarcere vărsase numai fiere. Deschise fereastra cîrpită cu carton, încercînd fără succes să împrospăteze aerul. Mirosul pusese de atîta timp stăpînire pe cameră încît părea să se fi impregnat în fiecare obiect.

Ashburn avea douăzeci şi unu de ani, dintre care ultimii patru îi petrecuse în Kansar City. Venise în Statele Unite ale Vestului Mijlociu cu speranţa că va putea ajunge mai departe, în Japonia sau chiar într-o staţie orbitală. Visuri...

Chiar şi locul pe care-l ocupa în economia paralelă a oraşului era nesigur. Triburile de adolescenţi cu care înfiripase o reţea firavă de servicii şi înţelegeri aveau o aversiune foarte pronunţată faţă de străini. Umbra de accent, stilul vestimentar şi comportamentul lui Ashburn provocau iritare derbedeilor cu care avea de-a face. Iritarea nu dusese încă la reacţii violente, dar se manifesta permanent prin procente scăzute, scadenţe depăşite, înţelegeri dezavantajoase. Mirajul arhipelagului orbital se îndepărta încet şi sigur, în timp ce Ashburn era înghiţit treptat de mîlul sărăciei.

Chiar şi aşa, se putea socoti norocos. La reîmpărţirea Europei în timpul războiului, părinţii săi se aflaseră într-un teritoriu din care autorităţile ruse permiteau emigrarea. Dacă fiul lor ar fi avut ghinionul să se nască în zona de control islamică, n-ar fi putut părăsi Europa decît sub formă de funingine.

Deschise robinetul şi umplu o sticlă din plastic cu lichidul brun care curgea fără vlagă, în timp ce LED-urile apometrului clipeau, umflînd nota de plată a întreţinerii. Dintr-un colţ al oglinzii ciobite îi zîmbea imaginea unei vedete japoneze de la Hollywood. Cartea poştală holografică fusese lipită acolo cu o bucată de gumă de mestecat. Paine zicea c-o să mai înveselească atmosfera. Paine şi ideile lui...

Apa ţîşni din gura sticlei, mînjind faianţa, iar Ashburn închise robinetul. Scotoci o vreme printre rufele murdare pîna cînd găsi filtrul improvizat, apoi vărsă în el conţinutul sticlei. Pînă cînd apa trecu prin straturile groase de tifon şi vată, devenind cît de cît potabilă, Ashburn scoase dintr-un sertar un pachet mototolit din plastic în care se găseau cîţiva biscuiţi de krill, vechi de săptămîna trecută. Atinse un senzor al telecomenzii, iar JVC-ul din cealaltă cameră reveni la viaţă:

- Vă vom asigura, ca şi pînă acum, o viaţă sănătoasă. Votaţi...

- Jură-te! rînji Ashburn, apoi schimbă canalul.

Televizorul reda un discurs electoral lătrător şi în ziua cînd Ashburn l-a găsit pe Paine întins pe patul de jos, palid şi măcinat de durere. E drept că Paine se cam plînsese în ultima vreme de dureri de mijloc, însă Ashburn crezuse că erau urmări ale dormitului pe cartoane, prin staţiile de metrou, în copilărie. Apoi a văzut toaleta plină de sînge, iar lucrurile au căpătat un înţeles nou, sumbru şi neplăcut.

L-a dus mai mult în braţe două cvartale mai încolo, la o clinică medicală. Uşa de la intrare a refuzat să se deschidă, însă, iar pe monitorul Sharp a apărut faţa unei asistente.

- Vă rog să plasaţi actul de identitate în dreptul scannerului.

Nici Ashburn, nici Paine nu erau cetăţeni ai vreunei corporaţii multinaţionale.

- Ăă, domnişoară, prietenul meu se simte foarte rău şi...

- N-aveţi acte de identitate? Atunci plecaţi.

- N-ai auzit de unul, Hipocrate, domnişoară?

- Căraţi-vă, derbedeilor.

Termină de mîncat biscuiţii şi începu să strînga cîteva lucruri de strictă necesitate într-o sacoşă albă, murdară, imprimată cu sigla JAL. Nu mai rămăsese mare lucru de

împachetat, căci aproape tot ce mai aveau în cameră se dusese pe bani puţini, iar banii îi primise Flash pentru meperidină.

În dulăpiorul de la baie se mai găsea o doză stingheră pe care Ashburn o privi cu un fel de nedumerire. Luni de-a rîndul fusese ţinta eforturilor sale, obiectul a nenumărate speranţe şi tratative, iar acum devenise un lucru absolut inutil.

Se înapoie în cameră ca să împacheteze un sac de dormit. Prin fereastra deschisă o hologramă multicoloră îi imprimă MOSKOVSKAYA pe retină. Reclama era în bună parte răspunzătoare pentru hotărîrea lui Ashburn de-a se lăsa de băut.

De-abia după ce închise fereastra şi-şi acomodă privirea cu lumina mai slabă din cameră observă canarul care zăcea nemişcat pe podeaua coliviei.

La cîteva zile după prima criză, Ashburn a reuşit să-i facă lui Paine o radiografie şi nişte analize într-o clinică clandestină. Cînd a aflat diagnosticul, bolnavul s-a mirat cum de-i trebuiseră atîţia ani să dezvolte un cancer la rinichi. În fond, numai două treimi din locuitorii oraşului reuşeau să atingă, ca el, vîrsta de optsprezece ani.

Ashburn s-a frămîntat multă vreme, întrebîndu-se cum să-l interneze pe Paine într-un spital. Le trebuiau conturi, contracte cu firme de asigurări. Acestea ar fi putut fi obţinute doar de cetăţenii unui zaibatsu. Iar pentru a fi angajaţi într-un zaibatsu...

O soluţie ar fi fost ca Ashburn să le atragă atenţia cu o inovaţie, căci calea normală studii-bursă-rezultate excepţionale-angajare îi era închisă din cauza întreruperii studiilor după imigrare. Auzise odată o poveste frumoasă despre doi tineri californieni care absolviseră doar liceul şi care porniseră afacerea secolului în Silicon Valley, dar asta fusese în secolul trecut. Alte vremuri...

Începu şi el să adune CD-ROM-uri vechi din containerele de gunoi ale cartierelor selecte. Lucra seara, la lumina unui bec de 75W, în timp ce Paine se consuma încet. Spera să pună la punct un program isteţ de penetrare şi atac cu care să-i uimească pe mongoloizii eleganţi care conduceau sucursalele importante din oraş.

- Te agiţi degeaba, îi zicea Paine uneori. Tot gunoiul pe care-l colecţionezi e vechi de cel puţin şase luni. Aşa că n-ai nici o şansă.

- Cel puţin încerc să fac ceva, mîrîia Ashburn dintre componentele împrăştiate pe masă.

Ştia că Paine avea dreptate, dar îi era frică s-o recunoască.

Ashburn trecu pe lîngă pubelele umplute pînă la refuz care zăceau îngrămădite lîngă intrarea blocului şi-şi croi drum pe trotuarul aglomerat. Mulţimea părea ceva mai rară în acea seară, căci isteria dinaintea sărbătorilor se domolise. De sus se revărsau de-a valma fulgi de zăpadă murdară şi frînturi de melodii din nenumărate difuzoare.

- Miluiţi-mă cu cîţiva yeni.

Cerşetorul din colţ. Zdrenţele în care era îmbrăcat, rănile purulente şi lipsa picioarelor îl deosebeau de majoritatea celor din branşa lui, motiv pentru care trecătorii manifestau o bunăvoinţă destul de consistentă. Bătrînul avea autorizaţie şi-şi plătea impozitul cu regularitate.

- Miluiţi-mă...

- Ai vreun prieten la un laborator?

Bătrînul îl privi cu şiretenie şi printre ţepii albi de pe faţa nerasă i se ivi un zîmbet.

- Cine întreabă?

- Eu. E o chestie personală. O fiolă de analizat.

- Ce primesc?

Ashburn ridică din umeri.

- Poţi să-mi faci rost de-un soft mai şmecher pentru proiector? continuă bătrînul.

- Se face.

- Dă fiola. Ne vedem aici peste o oră, băiete.

Cerşetorul atinse un senzor de pe holoproiectorul negru prins la centură, iar zdrenţele şi rănile infectate dispărură, lăsînd în urmă o jachetă termoizolantă cu un imprimeu PEPSI-COLA roşu-alb-albastru. Bătrînul scoase apoi din geanta sport de alături o pereche de proteze mioelectrice pe care şi le prinse în contactele din fibră de carbon ce-i

ieşeau din cioate. Se ridică sprinten, îmbrăcă nişte blugi clasici şi porni cu paşi mari, în zumzetul slab al servomotoarelor.

După o vreme, Ashburn a trebuit să lucreze mai puţin la proiectul său şi să se ocupe mai mult de Paine, pe măsură ce acesta îşi pierdea puterile. Bolnavul se mişca cu greutate, iar durerile îl chinuiau atît de tare încît Ashburn nu-l putea întoarce în pat decît cu cearşaful. Cea mai mică dintre neplăceri fusese aceea că renunţase la patul de sus şi se mutase pe podea, într-un sac de dormit portocaliu, pentru a nu-l mai deranja pe Paine în timpul nopţii.

Cînd rămînea singur, Paine alcătuia programe wet de grafică, structuri dinamice sclipitoare care-i înfloreau în minte cînd le rula în simulatorul matriceal. Aveau graţia şi delicateţea unor fulgi de nea, linii mişcătoare de neon strălucitor ce năşteau emoţii fără nume.

Într-o seară, Paine i-a povestit lui Ashburn despre părintele MacKenzie, care-l culesese de pe străzile Minneapolisului şi-l educase timp de patru ani la şcoala pentru orfani din Cloven Oak, Ohio. Acolo învăţase să scrie programe wet.

- Şi mai ţineţi legătura? a întrebat Ashburn.

- Probabil o vom relua curînd, a zîmbit Paine. A murit acum doi ani.

Ashburn îşi petrecu ora de aşteptare modificînd un soft pentru proiectoare holografice. Pe drumul către locul întîlnirii cumpără o pizza de krill şi o cutie cu 7UP de la taraba cu mîncăruri la minut a unui portorican. Ninsoarea se oprise.

Se instală pe o cornişă de beton selenar şi începu să mănînce încet pizza fierbinte şi pipărată, urmărind cu privirea fluxul trecătorilor. Un ecran cu cristale lichide scălda periodic în lumină roşie si aurie feţele oamenilor, făcîndu-i să semene cu nişte războinici indieni de operetă, iar tuburile fluorescente de alături îi îmbrăcau în violetul scînteietor al îngerilor exterminatori. Dar figurile n-aveau nimic războinic sau angelic. Paine îi spusese odată să privească atent feţele oamenilor, şi de cîte ori încercase întîlnise priviri goale, ochi care păreau să fie pictaţi pe porţelan. Îi aminteau de faţadele caselor pe care le văzuse în Europa cînd era copil. Dar casele acelea erau pustii, nelocuite de luni sau chiar de ani în şir...

- Ai adus softul, fiule?

Tresări, surprins. Cerşetorul apăruse ca prin farmec, proţăpit pe protezele mioelectrice. Ashburn îi întinse bagheta subţire din siliciu, învelită în plastic verde, iar bătrînul se grăbi s-o introducă în proiectorul Brown de la centură. Zdrenţele, rănile şi cicatricile îl făceau să arate ca un est-european după cincizeci de ani de ocupaţie. Cerşetorul fluieră mulţumit.

- Ai talent, băiete.

Scotoci în buzunarul de la piept al combinezonului şi-i întinse o foaie de imprimantă împăturită neglijent. Coala era caldă încă.

- ăla care ţi-a dat marfa te-a ţepuit. Puteai să dai colţu'. Uite-aici, douăşcinci la sută neurotoxine.

Ashburn simţi cum pizza face cale întoarsă.

Pe măsură ce boala lui Paine se agrava, Ashburn simţea cum oboseala şi uzura nervoasă creşteau. Trebuia să se trezească des in timpul nopţii, să-i pregătească mincare bolnavului, să-l spele şi să-l ajute cind Paine era presat de necesităţi fiziologice. Orele de nesomn îi imprimaseră cearcăne adînci sub ochi, iar privirile îi deveniseră nesigure. În schimb, în perioadele rare cînd nu era chinuit de dureri, Paine lucra febril programe wet de grafică. Boala începuse să-şi pună amprenta şi pe lucrările lui, care căpătaseră culori reci, sumbre.

La începutul lui decembrie o parte din relaţiile lui Ashburn au căzut şi ca urmare wetware-ul a trebuit vindut, ceea ce a înrăutăţit vizibil starea lui Paine. Morfina a început să nu-şi mai facă efectul. Într-o dimineaţă întunecoasă si rece de iarnă Ashburn s-a oprit la intrarea într-o arcadă cu jocuri electronice, căutînd cartela telefonică AT&T, apoi a

format un număr de telefon aproape uitat, în timp ce din arcadă se revărsa un flux polifonic asurzitor.

- Alo, Bert? Sînt Ashburn. Dă mi-o pe Flash.

Dincolo de domurile geodezice mijeau zorii tulburi atunci cînd a întîlnit-o pe Flash, şefa unui trib de adolescenţi numiţi Sexecutorii, care-i erau datori pentru că-i ajutase să stabilească o relaţie la un depozit de carburanţi. Rumegînd tutun hidroponic, Flash îl aştepta într-o hală industrială dezafectată. În părul tapat şi plin de fixativ îi luceau colonii de bacterii simbiotice, sensibile la biocîmp, care-şi schimbau nuanţele, formînd combinaţii nestatornice.

Ashburn se îmbrăcase cu o jachetă din piele Derma Tek, cu fire de plastic injectat care imitau modelul reţelei sanguine. Partea din dreapta a jachetei atîrna ceva mai jos din cauza unui revolver Beretta ce fusese strecurat în buzunar, pentru orice eventualitate.

- Care-i treaba, Ashburn?

- Îmi trebuie nişte meperidină. Poate cunoşti pe cineva care vinde...

Asta fusese o cerere politicoasă. Ashburn ştia că Sexecutorii se ocupau cu rafinarea şi vînzarea drogurilor, iar Flash ştia că el ştie.

- Acum avem o problemă. Quick Silver a lovit cu tricla o vacă în bidonvilul indian. Coloraţii l-au bătut şi i-au rupt trei coaste.

- Trăim într-o lume multiculturală...

- Sigur. Sintetizăm un virus pentru apa de cişmea din bidonvil. Altă dată n-or să mai facă pe nebunii.

- Dar cu meperidina cum rămîne?

- Vedem noi. Caută-mă săptămîna viitoare.

- O.K.

Discuţia părea încheiată, iar Ashburn a pornit spre ieşire.

- Hei, moşule! a strigat Flash în urma lui. Ai grijă ce pui pe tine. În cartierul de-alături e o gaşcă, Gentlemaniax, care dacă te-ar vedea la ţolul ăsta şi-ar face geacă din pielea ta. Au concepţii ecologiste.

- Şi jacheta mea e tot din piele de şmecher, a mîrîit Ashton drept răspuns.

Fierbînd de mînie, luă metroul două staţii şi merse la buticul gemenilor taiwanezi. Long şi Sung aveau o prăvălioară ascunsă pe o alee ce dădea in strada 38. Prăvălia avea ceva mai puţin de trei metri pătraţi, iar Long şi Sung ţineau probabil cură de slăbire ca să poată încăpea amîndoi la tejghea. În rafturile luminate de cîteva becuri cu vapori de mercur se zăreau mormane de casete audio, CD-ROM-uri de mîna a doua, discuri vechi şi aparatură ieftină, produsă în Asia de Sud-Est. Gemenii zîmbiră cînd intră.

- Salut. Ai adus CD-ROM-uri?

- Nu. Vreau să cumpăr o armă.

- Noi nu vindem arme. Doar închiriem.

- O.K. Vreau un Mauser-Zeiss.

-O sută de yeni ora.

- Probabil îmi faceţi reducere, ca între prieteni.

- Într-adevăr, răspunse Long, prefăcîndu-se că nu sesizează ironia. Pentru prieteni - o sută de yeni ora. Altora - o sută treizeci.

Ashburn luă ultimii bani lichizi din buzunar şi adună din mărunţiş o sută de yeni, in timp ce Long scotea dintr-o cutie de carton puşca Mauser-Zeiss, iar Sung mergea în camera din spate să răspundă la telefon.

Arma cu ochire laser arăta destul de uzată, căci cromul întunecat se tocise pe la colţuri, lăsînd să se vadă ceramica mată de dedesubt. Crosa şi trăgaciul îşi pierduseră luciul, semn de folosire îndelungată. Semăna puţin cu puştile soldaţilor care veniseră să-l ia în lagăr pe bunicul său, odinioară. Îşi amintea gustul sîngelui şi durerea din faţă după ce-l loviseră cu paturile armelor. Erau unsprezece... doisprezece ani de-atunci.

Sung se întoarse, iar figura sa purta o expresie clară de ingrijorare:

- Ai spus cuiva că vii aici?

Ashburn negă din cap .

- Un om bătrîn vrea să vorbească cu tine.

Trecu prin spaţiul îngust dintre tarabă şi vitrină, răsturnînd un mixer coreean, şi intră în camera din spate. Pe ecranul telefonului se vedea figura unui afroamerican bătrîn, cu părul alb.

- Domnul Philip Ashburn?

- Da, eu sînt.

- Ce veşti îmi poţi da despre Robert Paine? Sint preotul MacKenzie, educatorul lui din Cloven Oak, Ohio.

În seara de Ajun, cumpărase cîteva lucruri deosebite, sperînd să-i facă o bucurie lui Paine. La colţul străzii a fost oprit de o adolescentă îmbrăcată cu o pelerină transparentă din termoplast. Prin pelerină se vedea o încîlceală ameţitoare de tatuaje care se întindeau de la gît pînă la glezne.

- Vii la mine, şmechere? Astă seară îţi ofer specialităţi exotice. Cadou de Crăciun.

Ashburn a negat, fără să-şi întrerupă mersul. Avea senzaţia că fata emana un miros dulceag-acrişor. Miros de transpiraţie veche şi descompunere lentă. Mirosul lui Paine. Cînd sosea acasă, acesta era primul lucru care-l întîmpina,ca un animal insistent şi scîrbos care i-ar fi sărit mereu în braţe.

Pe cînd urca scările, urmărind cum i se prelingea umbra pe pereţii murdari,acoperiţi de inscripţii,Ashburn s-a gîndit a suta oară dacă să-i cumpere prietenului său un izolator neural, care să-i transforme senzaţiile de durere în percepţie cromatică. Citise undeva că folosirea îndelungată a izolatorului provoca modificări ireversibile pe scoarţa cerebrală. Oricum, se îndoia că Paine ar fi putut avea parte de o folosire prea îndelungată.

Ajuns în faţa garsonierei Ashburn a căutat o vreme cheile prin buzunare. Un bec de 100 W prins într-o colivie metalică lumina holul lung şi îngust. Din dosul unei uşi răsunau răgete ritmate:

"Take me home to Kansar City
 Where people are mean an' the streets are shitty
 Take me hoooooooome"

Restul textului s-a pierdut cînd Ashton a închis uşa. Pierderea era oricum nesemnificativă.

Prima grijă a fost să lase cumpărăturile în antreu şi să intre în baie. A urinat îndelung, apoi a tras apa, s-a spălat pe mîini şi a mers să vadă ce făcea Paine.

Prietenul lui rătăcea prin labirintul pufos al meperidinei, lăsîndu-şi durerea undeva în urmă. Marfa Sexecutorilor părea să fie de bună calitate, căci Paine reuşea iar să se odihnească destul de bine. shburn l-a privit cu atenţie. Bolnavul slăbise mult în ultima vreme, faţa îi era lividă, ca de ceară, iar împrejurul ochilor îi apăruseră pete pămîntii.

Ca dar de Crăciun Ashburn reparase un holoproiector Panasonic şi cumpărase o hologramă cu un brăduţ împodobit. A proiectat holograma, gîndindu-se să-i ofere o surpriză plăcută lui Paine la trezire, dar apoi a văzut că imaginea strălucitoare a bradului plin de globuri şi beteală scotea mai mult în relief murdăria din cameră şi starea mizerabilă a bolnavului, aşa că s-a răzgîndit şi a închis holoproiectorul.

Apio, pe negîndite, s-a pomenit iar în baie, rulîndu-şi manşeta şi pregătind un injector. Prima dată se drogase sperînd să scape de epuizarea nervoasă, dar ulterior devenise un obicei de care se simţea vinovat.

"Ce faci?" i-a ţipat în ţeastă un gînd mic şi speriat. "Nu-i mai irosi meperidina lui Paine! Are nevoie de ea."

Senzaţia de ruşine s-a topit treptat, pe măsură ce injecţia îşi făcea efectul.

ALB alb ALB alb. Plutea între nori de vată, sigur de sine ca un Boeing din ultima generaţie...

ALB alb ALB alb. Uşor ca un fulg şi cuprins de fericire, strălucitor între norii sclipitori...

ALB alb ALB alb. Lipsit de griji ca un strat de nea, unduitor ca un voal de mireasă...

ALB alb ALB alb. Atît de fericit încît nu putea să creadă că senzaţia se va sfîrşi vreodată, plutea în eternitatea scînteietoare şi pufoasă...

ALB alb ALB alb...

Cînd şi-a revenit, chinuit de greţuri şi de migrene, gemetele lui Paine se împleteau cu gălăgia televizorului. Sprijinindu-se de pereţi cu mîinile tremurînde, Ashburn a m ers în camera unde zăcea prietenul său.

- Vacile sfinte ale bidonvilului indian din Kansar City au fost decimate în ultima săptămînă de o malarie necunoscută. Reamintim că oamenii de ştiinţă de la Matsushita Institute for Technology care au reuşit acum cinci ani să recompună ADN-ul acestei specii dispărute garantaseră...

A închis televizorul, apoi s-a repezit în baie să caute o doză de calmant, iar cînd a văzut că mai era una singură s-a simţit cuprins din nou de vinovăţie. După ce l-a făcut pe Paine să amorţească iar în refugiul iluzoriu, Ashburn i-a urat un Crăciun fericit.

S-a îmbrăcat din nou şi a plecat spre bîrlogul Sexecutorilor pentru a cumpăra alte cîteva doze de meperidină. Pe cînd încuia uşa, sub lumina becului din colivie, un gînd născut din oboseală i s-a ivit în minte:

"Doamne, cît mi-aş dori să se termine odată."

Era o dorinţă meschină, de care i-a fost imediat ruşine. Se simţea la capătul puterilor.

Aproape scăpă receptorul din mînă:

- Nu se poate! Părintele MacKenzie a murit acum doi ani.

- E adevărat. De fapt sînt un IA dotat cu memoria, trăsăturile de caracter şi modelele specifice de activitate psihică ale defunctului preot MacKenzie. ractic, însă, nu există diferenţe sesizabile între mine şi original, aşa încît pentru dumneata nu are importanţă dacă la capătul acesta al firului se găseşte o fiinţă din carne şi sînge sau nişte hardware. Importantă e informaţia pe care o primeşti la capătul acela al firului.

Faptul că-şi permisese achiziţionarea unui IA şi depăşirea piedicilor legale anti-duplicare spunea multe despre "defunctul preot" şi mai ales despre averea lui.

- Şi de unde provine interesul acesta pentru Paine?

Afroamericanul de pe ecran zîmbi. "Naiba să-l ia, nu-i decît o imagine generată de un maldăr de siliciu," îşi zise Ashburn, neputîndu-se abţine totuşi să trateze acea imagine ca pe o persoană.

- Acum cîteva ore un angajat al meu a achiziţionat nişte wetware deosebit de interesant, cuprinzînd grafică dinamică. Am identificat autorul ca fiind unul din foştii mei elevi şi in cele din urmă am ajuns să te contactez. Deci, ce veşti îmi poţi da despre Robert Paine?

Ashburn scoase dintr-un buzunar al jachetei Derma Tek o cutie de tablă, caldă încă, ce servise drept ambalaj pentru zahăr tos cubanez. Deşurubă încet capacul şi îndreptă gura cutiei spre ecran.

În hala Sexecutorilor, printre grinzi de beton înţesate de graffiti şi maşini uriaşe, paralizate ca ultimele balene pe uscat, tribul sărbătorea Crăciunul în felul său. Adolescenţii făceau slalom cu triciclurile printre butoaie de tablă ruginită din care ţîşneau flăcări, în timp ce din păienjenişul de grinzi, cabluri şi lanţuri de deasupra se iveau la intervale inegale fasciculele colorate ale unor reflectoare. Un Crist uriaş din marmură, răstignit pe o cruce de abanos, se legăna cu capul în jos, agăţat de o macara. Sexecutorii îl furaseră dintr-o catedrală, iar acum sărbătoreau îmbătîndu-se crunt şi torturîndu-şi timpanele cu muzică Inner Sound.

Pe cînd se apropia de nucleul acele de zgomot, căldură şi lumină, Ashburn şi-a amintit cu nostalgie combinaţiile baroce de voaluri, mătăsuri sintetice, perle de cultură şi muzică blîndă care fuseseră în vogă la sfîrşitul adolescenţei sale. Apoi, ca protest împotriva figurilor netede, plesnind de sănătate obţinute de cei vîrstnici cu ajutorul tratamentelor hormonale şi al chirurgiei estetice, grupurile Geriatrix şi Leather'n'Skin lansaseră moda îmbătrînirii artificiale premature. Cum Ashburn refuzase să adopte noul stil, adolescenţii îl tratau cu răceală, uneori chiar cu aversiune.

Firul gîndurilor i s-a întrerupt brusc cînd şi-a dat seama că în hală se lăsase o tăcere grea. Muzica se oprise, iar tinerii cu feţele ridate ca nişte măşti de hîrtie mototolite îl urmăreau cu ochi reci şi răi. S-a îndreptat către Flash, călcînd cu nonşalanţă peste

urmele adînci lăsate în praf de cauciucurile triciclurilor. Din buzunarul drept al jachetei îi atîrna ca din greşeală crosa pistolului Beretta.

- Vrei să dai de dracu', moşule? i-a aruncat Flash, fără să se mai obosească să-l salute.

- Vreau încă o porţie de marfă.

- S-a-nchis. Du-te acasă.

Ashburn a trebuit să facă un efort pentru a băga mîna în buzunarul cu banii, nu în cel cu pistolul.

- Chiar pierzi aşa uşor un client?

- Quick Silver, dă-i dracului cîteva doze şi să nu-l mai văd pe-aici! Moşule, încă o figură ca asta şi-ţi dau un pupic de adio.

Flash a rînjit încîntată de sine, iar lumina flăcărilor a făcut să-i lucească macabru caninii din oţel suedez inoxidabil.

I-a întins puştoaicei bancnotele laminate în plastic, a luat setul de fiole şi-a pornit agale spre ieşire. Avea un chef nebun să-i zboare dinţii lui Flash. Cu tot cu creieri.

- Ce ai de gînd să faci cu puşca pe care-o ţii pe genunchi? întrebă părintele MacKenzie.

- Vreau să găuresc cîteva capete.

- Înţeleg. Încerci poate să te răzbuni pe cei care ţi-au strecurat neurotoxine în meperidină. Nu stîrni mînia Domnului.

- Uite, părinte, dacă vrei să ţii o predică n-ai decît să cauţi alt public.

- Gîndeşte cu capul, nu cu degetul de pe trăgaci. Cei pe care vrei să-i ucizi oricum nu mai au mult de trăit. În marile aglomerări urbane speranţa de viaţă este sub patruzeci de ani, mai mică decît în Bangladesh. Iar Kansar City nu face excepţie. Dimpotrivă.

- Mă doare-n cot! Ce-i pasă unui IA dacă mai crapă nişte idioţi care şi-aşa fac degeaba umbră pămîntului?!

- Şi lui Paine cu ce i-ar folosi?

Ashburn încremeni ca şi cînd ar fi fost lovit în plex şi nu mai putea să respire. Furia i se topi instantaneu, înlocuită de un fel de surprindere, apoi de o întrebare:

"Ce anume i-ar putea folosi lui Paine?"

- Probabil te întrebi ce anume i-ar putea folosi,nu? reluă părintele, primind ca răspuns o privire uimită.

- Spre exemplu i-ar folosi dacă wetware-ul creat de el ar ajunge într-o colecţie de artă. Cîte din lucrările lui se află în posesia dumitale?

- Asta a fost probabil o ofertă dezinteresată, ricană Ashburn.

- Dar ce anume aşteptai? Ai vreo idee mai bună?

Întrebarea fusese retorică, dar replica veni prompt:

- Bineînţeles. Ai putea să-mi asiguri accesul în Centrul Comercial Orbital?

Afroamericanul începu să rîdă:

- N-ai vrea să sparg şi gheaţa Băncii Mitsubishi a Americii de Vest?

- Vorbesc serios.

- Ce vrei să faci?

- E treaba mea. Şi, ca să nu-ţi închipui că-mi faci un serviciu gratuit, află că mi-a mai rămas un wet de-al lui Paine. Ajută-mă şi-am să ţi-l trimit.

La întoarcere Ashburn a urcat treptele cîte trei, foarte îngrijorat pentru că-l lăsase singur pe bolnav atîta vreme. Adescuiat uşa, a pus dozele în dulăpiorul din baie, apoi a mers să vadă cum se simţea Paine.

Pe obrajii pămîntii ai adolescentului se uscau încet nişte dîre umede. Camera era luminată numai de holograma bradului.

- Un Crăciun fericit! Ce-i cu tine, nu ţi-a plăcut cadoul?

Paine a vorbit cu greutate, iar vocea îi suna hîrîită, stinsă:

- Am visat că...scăpasem de orice durere...Pluteam...Era aşa de bine...

- Poate meperidina...

Un zîmbet obosit a deformat buzele bolnavului:

- Nu...Acum durerile sînt atît de mari...Nici un calmant nu mai ajută...Şi era altfel...Cu totul altceva...Cred că murisem...

- Hai, las' că ştiu şi eu cum e cînd planezi.

- Vrei să cauţi un preot catolic?

- Paine, zău n-o lua în tragic. Virusul e aproape gata. O să mă angajez la Hyusai. Am să te internez într-o clinică orbitală şi-ţi promit că o să fii mai sănătos ca înainte.

- Bine, Ashburn...Adu un preot...Pe urmă mai vedem...

- O.K. Uite, înainte să plec iar nu vrei să mănînci ceva?

- Dă-mi simulatorul, mai bine.

- Cum vrei. Vezi că ai în noptieră un castron cu orez. ţine şi un injector şi dozele astea. Ai grijă de tine pînă mă întorc. Şi să nu te mai prind că torni meperidină în apa canarului!

A plecat din nou, iar îngrijorarea îi spulberase oboseala. Paine se mai simţise foarte rău şi alte dăţi, dar niciodată nu-i ceruse să aducă un preot.

Ashburn telefonă unui Templier Urban pe nume Jones, apoi plecă din buticul taiwanezilor fără să mai ia puşca Mauser-Zeiss. Renunţase la planul de răzbunare.

Coborî într-o staţie de metrou, trecînd indiferent printre tarabe cu mărfuri de proastă calitate. Într-o hologramă publicitară agăţată deasupra scărilor rulante un cuplu zîmbitor îi îndemna pe trecători să alunge monotonia cu Sharp. Peronul era alunecos şi murdar, plin de fîşii din plastic colorat. Lîngă piciorul stîng al lui Ashburn se vedea o pată cenuşie, turtită şi lăţită de paşii călătorilor. Putea la fel de bine să fie un şobolan sau un biocip.

Trenul sosi, alunecînd tăcut pe perna magnetică. Ashburn călători trei staţii, urmărind apatic succesiunea de lumini şi întuneric, apoi coborî pe un peron la fel de murdar ca şi cel de unde plecase. Ieşi la suprafaţă, urcînd o scară rulantă defectă, şi se opri în faţa unor vitrine viu luminate, de unde urmări o vreme fluxul de automobile şi pietoni. Avea sentimentul că nu înţelege graba aceea bezmetică ce părea să-i anime pe toţi ceilalţi. Ar fi vrut să se odihnească. Nu-şi mai amintea cînd dormise ultima oară netulburat o noapte întreagă.

Din mulţime răsări deodată Jones, îmbrăcat în roba albă,tivită cu blană, a Templierilor Urbani. Tînărul scoase din sacul sport pe care-l avea pe umăr un container termoizolant, pe care i-l întinse lui Ashburn:

- Ai grijă cum umbli cu ea, că e fierbinte. Face trei sute de yeni, cu tot cu transport.

Plăti fără să se tîrguie, apoi bătu palma cu templierul şi porni spre Centrul Comercial Orbital.

În ziua aceea de crăciun, Ashburn a luat în şir toate bisericile din cartier, indiferent dacă erau sau nu catolice. S-a ciocnit însă mereu de refuzuri ferme şi de uşi închise. Încet-încet şi-a pierdut speranţa, iar cînd s-a gîndit că nu-i va putea îndeplini dorinţa prietenului său a fost cuprins de amărăciune. În cele din urmă a pornit pe jos spre casă, zgribulit şi cu mîinile înfundate în buzunarele jachetei.

Cînd a dat colţul străzii 26 a zărit un preot ieşind dintr-un magazin şi, uitîndu-şi amărăciunea, a luat-o la fugă printre trecători pe urmele lui:

- Părinte! Hei, părinte!

Omul s-a întors, mirat. Era mărunţel, avea figura rotundă şi ochi albaştri,blînzi.

- Ce s-a întîmplat,fiule?

- Părinte, vino cu mine, te rog. Prietenul meu are nevoie de dumneata.

- Aş putea să-ţi văd actul de identitate?

- Dă-o dracului de cetăţenie, părinte! Moare un om şi are nevoie de tine.

Ceva s-a schimbat în privirea preotului, iar Ashburn l-a condus cît a putut de repede către locuinţa sa. Avea senzaţia că nu vor mai ajunge niciodată.

În cele din urmă au ajuns, totuşi. A deschis cu mîini tremurînde uşa garsonierei şi-a anunţat, traversînd antreul:

- Paine, am venit cu părintele! Paine?...

Nu i-a răspuns nimeni.

Cu ani în urmă, municipalitatea din Kansar City iniţiase un proiect grandios care viza acoperirea întregului oraş cu un sistem de domuri geodezice. Dar delapidările operate sistematic de-a lungul cîtorva legislaturi de către diferitele grupuri locale de putere, ca şi inflaţia galopantă, reduseseră bugetul proiectului la o sumă ridicolă. Ca urmare, structura de domuri acoperea o arie mult mai restrînsă şi din loc în loc era străpunsă de zgîrie-nori. Dintre aceştia, cel mai înalt era Centrul Comercial Orbital, un turn spiralat acoperit cu ornamente baroce, care adăpostea numeroase filiale de corporaţii transnaţionale. Clădirea trecea drept una dintre cele mai înalte din Statele Unite ale Vestului Mijlociu, iar tehnologia orbitală o făcuse şi una dintre cele mai sigure.

În vreme ce se îndrepta către una din intrările Centrului, oglindindu-se în sticla reflectorizantă a faţadei, Ashburn se întreba dacă părintele MacKenzie chiar avea să-i asigure accesul acolo. La urma urmei există limite chiar şi pentru un IA.

- Domnul Philip Ashburn?

- D-da,se bîlbîi, uluit de politeţea cu care era tratat de omul de ordine care i se adresase.

- Cu ce v-aş putea servi?

- ă...Aş vrea să merg pe platforma Centrului. Se poate?

- Cum să nu. Vă rog, poftiţi.

Îl urmă, nereuşind să-şi revină din uimirea care-l cuprinsese. Traversară holul imens, mochetat. Peretele îndepărtat al lobby-ului era amenajat cu stînci, plante exotice şi o cascadă cristalină ce cobora din vîrful turnului. Pe cînd urcau în liftul cu pereţi din sticlă ghidul său începu să-i recite ceva ce semăna a text de pliant turistic, dar Ashburn nu înţelese nimic, căci era absorbit de frumuseţea decorului vegetal din lobby. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată atîtea plante laolaltă.

- Apa...

- Poftiţi?

- Apa de-acolo. Cum de e aşa curată?

- Ah, cascada! Aducem periodic gheaţă curată din Alaska.

Încuviinţă încet din cap. Sigur, plantele aveau nevoie de apă curată. Oamenii de felul lui se puteau mulţumi însă şi cu mai puţin.

Ashburn a îngenunchiat şi a ascultat rugăciunea preotului, dar curînd privirile i-au căzut pe simulatorul matriceal. Probabil că Paine lucrase o structură grafică pînă în ultimul moment.

Mîna preotului i s-a aşezat pe umăr, făcîndu-l să tresară.

- Mai mult de atît mă tem că nu pot face, fiule.

S-a simţit incapabil să răspundă, căci mintea părea să-i fi fost învăluită de o ceaţă grea.

- Domnul fie cu tine! i-a mai spus preotul la plecare.

Într-un tîrziu, mişcîndu-se ca într-un vis, s-a dus să închidă uşa de la intrare, iar la întoarcere s-a lăsat să alunece pe podea, lîngă un perete, şi după multă, multă vreme a început să plîngă. A plîns fără zgomot, cu faţa ascunsă în scobitura coatelor, pînă cînd a simţit că se mai liniştise.

După ce s-a spălat pe faţă cu puţină apă stătută, din filtrul improvizat, s-a întors în cameră şi şi-a prins pe frunte banda textilă cu electrozi a simulatorului matriceal.

Wet-ul lui Paine genera la început un spaţiu negru, acel negru absolut propriu tancurilor de izolare senzorială. Apoi din acel spaţiu s-a ivit un glob ocular, pe urmă încă unul, cîţiva, apoi mai mulţi, zeci şi sute de ochi care veneau, se adunau, se îngrămădeau din toate părţile. Iar cînd Ashburn a simţit că nu mai poate suporta s-a auzit deodată vocea stinsă a lui Paine:

- Dacă Dumnezeu vede tot, cum poate ierta?

În cele din urmă ajunseră pe platforma turnului, după ce ghidul explicase ceva cu voce scăzută oamenilor de ordine de la una din căile de acces.

- Aş vrea să rămîn singur şi să nu fiu deranjat, spuse Ashburn.

Porni încet către parapetul estic al platformei. Cînd ajunse acolo scoase din buzunar cutia din tablă, o aşeză pe parapet, apoi începu să toarne răşina epoxidică fierbinte din container, prinzînd cutia într-un fel de crisalidă transparentă. După aceea, în timp ce răşina se întărea, Ashburn vorbi încetişor, temîndu-se parcă să nu trezească pe cineva din somn:

- Poate că într-o zi El va veni, iar în urma Sa toţi şi toate vor reveni la viaţă. De aici, de sus, vei fi primul care va vedea zorii acelei zile şi vei renaşte ca pasărea Phoenix.

Privind încîlceala de domuri geodezice, zgîrie-nori şi turnuri metalice, Ashburn simţi nevoia să înceapă şi el o nouă viaţă, în altă parte. Trebuia să plece neapărat din oraşul acela de canceroşi în care numai cetăţenii corporaţiilor aveau parte de o înmormîntare decentă şi în care fusese nevoit să fure ca să aibă cu ce plăti taxa de incinerare a prietenului mort.

ŢARA PUSTIE

...Da' chiar şi Louis Armstrong a tocit ceva degete pe trompetă înainte s-ajungă unde-a ajuns, şi bunicu' le-a zis alor mei că pe lîngă talent trebuie studiu şi muncă multă, că poate pentru ei japonezii sînt nişte indivizi hotărîţi să ne cumpere cu fulgi cu tot, şi nici nu se aşteaptă la altă părere de la nişte negrotei din Mississippi, da' că mie mi-ar prinde bine o bursă Yamaha şi poate-o să-nvăţ să cîştig ceva bani cu cioplitul, şi n-a mai apucat săracu' să vadă unde-am ajuns, iar Bluesul din lemn de abanos i l-am pus la căpătîiul mormîntului şi-a doua zi l-au furat nişte idioţi care probabil nu-l cunoscuseră deloc pe bunicu', şi peste alte două zile sculptura a apărut iar, şi-un tip m-a căutat la telefon să-mi spună că Klanul nu poate permite să se-ntîmple asemenea mîrşăvii în ţinutul nostru şi că e-o cinste pentru ei să aibă o sculptură făcută de mine, chiar dacă-s negru, la care i-am zis că le-apreciez efortul, însă pentru mine Klanul tot Klan rămîne, iar ăla s-a-nverzit şi-a-nchis...

Din cerul otrăvit cobora o ploaie măruntă care părea că n-avea să se mai oprească niciodată. În cabina Toyotei lui Carver se auzea doar zumzetul radioului dat încet, în timp ce ştergătoarele se luptau cu stropii de parbriz. Drumurile de la periferia Kansar City-ului nu prea erau potrivite pentru o plimbare cu Toyota, căci nu mai fuseseră reparate de pe la începutul secolului, dar Carver prefera să-i lase Roverul lui Saeko.

Lipsise de-acasă cîteva zile, ocupat cu o expoziţie în L.A., şi-acum se întorcea, şofînd cu atenţie prin ploaia cenuşie, însoţit de trăncăneala unui dee-jay **şi** de nişte hituri vechi. Se simţea groaznic de obosit, iar peisajul industrial în descompunere pe care-l traversa nu reuşea deloc să-l înveselească. Ceasul de bord indica 3.08 AM în alfanumerice sîngerii, în timp ce oglinda retrovizoare reflecta imaginea cît o carte poştală a unui Kansar City pe care distanţa îl redusese la dimensiuni liliputane, transformîndu-i turnurile şi geodezicele într-o reclamă pentru jocurile Lego. Din loc în loc, în depărtare, se vedeau degetele palide şi stinghere ale unor proiectoare ce pipăiau cerul înnegurat.

Abia aştepta să ajungă acasă.

...Şi m-a surprins cînd mi-a zis că-i vine greu să trăiască toată viaţa în cutiuţe de beton, credeam că glumeşte, dar nu i-am spus-o şi bine am făcut, avea o privire ciudată şi repeta că nu se poate, chiar toată viaţa, după care mi-a trecut prin cap, Carver, băiete, fata e stresată de aglomeraţie nu în ciuda faptului că-i născută şi crescută-n Tokyo, ci tocmai din cauza asta, pe urmă a vorbit gura fără mine şi-a zis că dacă mergem în Midwest o s-avem o casă în care să putem juca baseball fără probleme, privirea hăituită din ochii lui Saeko a dispărut şi nu m-a uimit că mă luase în serios, ci că eu însumi credeam în ceea ce spusesem, îmi închipuisem c-o zisesem în glumă şi-acum credeam trup şi suflet în promisiunea mea, iar Saeko plîngea şi nu spunea nimic şi nu ştiam ce să fac s-o alin, şi-a plîns şi cînd a venit aici, după ce-a văzut hala transformată în locuinţă cu sufrageria de două sute de metri pătraţi şi parchetul auriu pe care nu puteam juca baseball, da' sigur era bun pentru baschet, c-au zis şi-ai mei cînd au văzut-o, fiule, aici poţi creşte o echipă-ntreagă cu tot cu rezerve, iar Saeko se-nroşise toată şi nu mai ridica deloc privirea...

Liftul cu pereţi din sticlă era mai mult o ambiţie personală a lui Carver decît o necesitate în locuinţa cu patru nivele.

- La ce etaj, domnule?
- La trei, Doc. S-a întîmplat ceva deosebit zilele-astea?
- Noi cereri pentru expoziţii. Oferte de contracte. Rutină.

Atelierul, scurgîndu-se, scufundîndu-se. Uneori modificarea lentă a perspectivei îi inspira idei noi.

- ...Iar Yamaha te-au felicitat pentru succesul ultimei expoziţii, ţi-au oferit o primă şi o prelungire a sponsorizării. Ar fi onoraţi dacă ai accepta un turneu în Extremul Orient şi studiază posibilitatea unei expoziţii într-o staţie orbitală. Trusturile orbitale sînt în principiu interesate de proiect...

Sufrageria imensă, cu candelabrul enorm, construit din mii de ciucuri de cristal. Hologramele sculpturilor sale, colecţia de măşti africane, fresca de pe peretele opus, unde bătrînul Luis Royo reuşise să dea tot ce era mai bun din el, biblioteca de cincisprezece mii de volume pe care Saeko începuse să le citească a doua oară.

- ...Am trimis mesaje de răspuns managerului şi sponsorilor, respectînd atît formele de protocol cît şi stilul tău epistolar.

Liftul se opri la nivelul rezidenţial.

- Mulţumesc, Doc.

Se miră în sinea lui că Saeko nu-i ieşise în întîmpinare, căci probabil IA-ul îi anunţase venirea. Traversă holul luminat discret,în verde, de aplicele pe care, la aniversarea a cinci ani de căsnicie, le primiseră de la domnul şi doamna Uemura, apoi deschise uşa dormitorului.

Camera era luminată doar de sclipirile slabe ale unei cascade holografice, care părea să-şi reverse apele înspumate de pe peretele îndepărtat pentru a se linişti apoi şi a se scurge molcom împrejurul insulelor pe care se aflau canapeaua, futon-ul, fotoliile şi consola audio-video. Saeko modificase softul original, astfel încît fiecare pas făcut pe podeaua dormitorului stîrnea stropi irizaţi şi jerbe lichide. Din boxe, în surdină, se auzea un slow cu Sweet Silicon Girls.

Carver îngenunche pe marginea futon-ului, apoi îşi mîngîie soţia pe frunte şi pe părul lung, lucios şi negru ca abanosul.

- M-am întors, micuţă floare de cireş, şopti el în japoneză.

Saeko nu reacţionă. Continuă să respire încet şi egal, ca şi cînd ar fi dormit adînc.

- Saeko-san.

Nici un răspuns. Dintr-o dată se simţi cuprins de îngrijorare.

- Doc, aprinde te rog lumina. Cred că e ceva în neregulă cu Saeko.

...Şi-a fost într-adevăr o seară cu totul specială, nu atît pentru că sărbătoream cinci ani de căsnicie cît aşa, în sine, ca un eveniment autosuficient, ceva pe care să-l sărbătorim la rîndul lui, iar Saeko mi-a spus că şi pentru ea a fost ceva asemănător, nu pentru partea, să-i zicem oficială, căreia am încercat să-i dăm un caracter neoficial, ci pentru felul în care, după plecarea invitaţilor, am continuat petrecerea, numai noi doi, înconjuraţi de sclipirile blînde ale cascadei holo, muzica de saxofon şi senzaţia de desprindere, după ce am încetat să mă mai mir de ce poate Saeko să scoată dintr-un saxofon, impresia de continuitate, fără început şi fără sfîrşit, dar n-ar trebui să folosesc cuvinte aşa complicate, senzaţia era simplă şi sublimă, pluteam, asta e, pluteam duşi de muzica saxofonului peste toată marea aceea de neon şi smog, legaţi ca într-o vrajă, părea că n-o să se mai termine acea plutire lentă, caldă şi comună într-un *Sîntem* care însemna atît de mult, iar acum nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea şi-am fost redus dintr-o dată la un *Sînt*, ca o aripă de pasăre cînd cealaltă aripă s-a frînt...

- Se pare că-i o problemă de wet. Sistemul nervos al lui Saeko este afectat de-un program-cancer care-i periclitează serios funcţionarea şi-i şterge memoria.

- Crezi că poate să moară din asta, Doc?

- Nu ştiu. Am telefonat deja la secţia de neurologie a spitalului de urgenţă. Sint pe drum.

- Cum s-a întîmplat?

- Zău că nu ştiu. Saeko se ocupa personal de securizarea casei. N-a fost nici o alarmă.

- Bine, Doc. Decît să-mi povesteşti asta, mai bine fă-mi legătura cu părinţii lui Saeko.

Pe alee apăru ambulanţa de la spitalul de urgenţă. Carver se repezi să-i întîmpine pe medici, apoi îi conduse în dormitor. Infirmierii se mişcară cu eficienţă blîndă şi tăcută,

aşezînd-o pe Saeko pe brancardă şi ducînd-o la dubiţa Wolkswagen, pe care fulgerau două girofaruri. Toată operaţiunea nu dură nici măcar un minut, iar înainte ca sculptorul să poată simţi cu adevărat gheara îngrijorării, ambulanţa plecă.

- Carver, la telefon.

Se repezi pe scări în atelier şi ridică receptorul. Pe monitorul Panasonic apărură domnul şi doamna Uemura. Vechea proteză auditivă a lui Noboru Uemura fusese înlocuită cu una nouă, încă şi mai mică, montată discret într-un cercel cu trei romburi de rubin sintetic. Odată cu vîrsta, ataşamentul domnului Uemura faţă de firma Mitsubishi începuse să capete nuanţe de fanatism. Pe colţul din dreapta-jos al monitorului, în alfanumerice galbene, era afişată ora din Tokio:19.36 PM.

- Bună seara, Uemura-san. Vă salut, Midori-san.

- Bună dimineaţa, Carver-san. Ne surprinde că ne-ai telefonat la ora asta. Cred că la voi e încă foarte devreme.

- Am un motiv întemeiat. S-a întîmplat ceva cu Saeko.

Soţii Uemura nu răspunseră, dar atitudinea lor trăda încordare.

- Pe cînd lipseam de-acasă, cineva i-a inoculat un program-cancer. A supravieţuit şi deja a ajuns la spitalul de urgenţă din Kansar City.

Noboru Uemura se înnegură, în timp ce Midori îl privea cu ochi mari, speriaţi.

- Carver-san, spuse ea, fără ca spaima să-i dispară de pe chip, Saeko e singura noastră fiică. N-am vrea să i se întîmple nimic rău.

- Nici eu, Midori-san...

- Ar fi bine, interveni Noboru, întrerupîndu-l, ca, după ce i se dă primul ajutor, Saeko să vină aici. Vrem să ne asigurăm că fiica noastră va primi cea mai bună îngrijire din partea celui mai competent personal medical.

Suna fără drept de apel, aşa încît Carver nu încercă să comenteze. În plus, neurochirurgii şi tehnicienii wet cei mai buni se aflau în Japonia, şi nici chiar orbitalii nu puteau contesta asta.

- Vom veni cît mai curînd posibil. Şi vă mulţumim.

- Vă aşteptăm, Carver-san.

...Dar Noboru a fost şi este mai mult decît un sarariman, iar Saeko mi-a arătat acest lucru în felul ei, cînd m-a dus şi mi-a arătat colecţia de bonsai a familiei şi-am avut atîta minte să nu calc în străchini, de-aia n-am întrebat-o de unde i-a luat, am tăcut şi-am lăsat-o să-mi explice că-i crescuseră, uite, pinul ăsta e crescut de bunicul tatei şi fiecare bărbat din familie are bonsaiul lui, prunul ăsta e al lui Tashiro, acum are tata grijă de el, iar eu aş fi întrebat-o de ce nu şi-a luat Tashiro bonsaiul cu el cînd a fost admis în pepinieră, dar am zîmbit şi-am dat admirativ din cap în faţa prunului, dupăcare Saeko s-a întristat, ştii, se spune că speranţa de viaţă în pepinierele de genii dintr-un zaibatsu nu e mai mare de patruzeci de ani, tata e mîndru că Tashiro a fost acceptat, dar în sinea lui îi pare rău că n-o să aibă cine îngriji bonsaii, e ca şi cînd stămoşii noştri ar muri a doua oară, şi-am zis, poate noi, iar Saeko a clătinat din cap, copiii noştri nu vor mai fi Uemura, după care am tăcut multă vreme şi m-am întrebat cum naiba o fi să lucreze trei-patru generaţii la o sculptură şi să nu se termine niciodată, adică pe de -o parte să fie totdeauna gata, iar pe de altă parte să nu ajungă niciodată un produs finit, precum sculptura în piatră, în lemn, sau cea turnată în bronz, să nu poţi spune că ai terminat-o, ba chiar să piară în absenţa ta, şi-am stat împreună cu Saeko, admirînd bonsaiul lui Tashiro, ţinîndu-ne de mînă...

- Carver, trebuie să-ţi dau o veste neplăcută.

Tonul lui Doc era plin de încordare, aproape surescitat. Uneori, sculptorul regreta că programatorii de la Nyoko insistaseră atît asupra atributelor "umane" ale IA-ului.

- Bine, Doc, spune.

- A dispărut Pasărea Tunetului.

Carver reacţionă cu întîrziere din cauza oboselii şi a îngrijorării.

- Cum...Adică a fost furată?

- Probabil.

- Vrei să spui că într-o casă păzită de -un IA au intrat hoţii? Tu ce făceai?
- Nici nu ştiu cînd s-a întîmplat.
- Păcat că n-au auzit asta cei care m-au convins să te cumpăr. Sigur le-ar fi tăiat elanul. Nevasta mi-a fost agresată şi hoţii au intrat să-mi fure sculptura preferată în aceeaşi zi, iar IA-ul casei spune cu seninătate că nici nu ştie cînd s-a întîmplat!
- De fapt...*cred* că ştiu, dar am preferat să-ţi prezint problemele în ordinea importanţei.
- Bine. Au rămas urme de la intruşi?
- Dacă te gîndeşti la camerele video, senzorii seismografici şi celelalte sisteme de siguranţă, nu. Operaţiunea a fost probabil asistată de experţi care mi-au transmis un set de înregistrări false, deconectîndu-mă de la sisteme şi ştergînd dovezile.
- Dar cum i-au putut face asta unui IA ieşit din fabrică doar de doi ani?
- Doi ani înseamnă teribil de mult în înalta tehnologie.
- Deci n-au rămas urme?
- Ba da. Altfel de urme. Ceva simplu, la care nu s-au gîndit. Fire de păr. Am scanat atelierul şi-am descoperit în cîteva locuri fire blonde şi roşcate. Trei, mai exact. Analiza rădăcinilor ar putea furniza caracteristici ale codului genetic.
- O.K. Trimite Braun-ul să le pună în pliculeţe.
Cîteva minute mai tîrziu, cu un espresso dublu în stomac şi cu dovezile în buzunar, Carver urcă în Toyota vişinie şi porni spre centrul oraşului.

...Şi doar mi-a zis Yomiuri să nu ţin Pasărea Tunetului acasă, dar încăpăţînat cum sînt nu l-am ascultat, că şi tata spunea că semăn cu mama, zic ca el şi fac tot ce mi-am pus în cap, mama zicea că-n afară de tata nici măcar catîrii nu-s aşa încăpăţînaţi ca mine, iar bunicu' rîdea cînd îi povesteam şi spunea c-aveau amîndoi mare dreptate, da' Yomiuri, cît mi-e el de manager, n-avea cum să-nţeleagă ce reprezintă sculptura asta pentru mine, era greu să priceapă c-am pus în ea ce-am înţeles eu că trebuie să fi fost Africa Neagră şi ce-mi închipuiam c-o fi fost munca de sclav pe plantaţiile din Sud, şi-amărăciunea războaielor pe care nu le-am pornit, da' din care ne-am întors în cel mai fericit caz cu mîna goală, cîţi ne-am mai întors, şi dorul de-o viaţă mai bună, şi întîlnirea dintre omul ars de soare pe cîmpie şi pasărea care pluteşte pe cer, felul cum omul şi-ar dori să fie pasăre, da' n-ar renunţa la ceea ce-l face om, lucruri pe care le pot exprima doar parţial în cuvinte şi pe care le-am prins laolaltă în sculptura aia de care nu mă pot despărţi, am citit undeva că Leonardo făcea cam la fel cu Mona Lisa, îi păcălea pe toţi că mai lucrează la pictură şi de fapt o păstra pentru el, cu un fel de dragoste geloasă de care numai latinii sînt în stare, iar după război prafu' s-a ales şi de Louvres şi de Mona Lisa lui, şi degeaba le-am tras-o arabilor pe cocoaşă dacă s-au pierdut definitiv atîtea lucruri minunate...

Drumul pînă în oraş era acoperit de noroaie şi băltoace, iar împrejur, cît cuprindea privirea, se întindea un peisaj dezolant, hale industriale părăsite, cu colţi de sticlă murdară rînjind din ramele prin care se plimbau în voie praful şi ploaia. Mastodonţi metalici rugineau sub cerul cenuşiu, scîrţîind jalnic cîteodată sub mîngîierea vîntului. Investiţiile se mutaseră pe Coasta de Vest şi în Florida, iar odată cu capitalul migraseră şi oamenii, lăsînd întreaga zonă în părăsire.
Primele semne de viaţă pe care le văzu Carver fură bucla unei antene de televiziune şi un coş de tablă din care se iţea un firicel de fum. Amîndouă răsăreau de la ultimul nivel al unei hale căreia geamurile sparte îi fuseseră acoperite cu cartoane şi cu tablă ondulată. În mahalalele de lîngă Kansar City televizorul era prioritar faţă de apa curentă, şi de cele mai multe ori chiar faţă de canalizare.
Apoi apărură barăcile, printre care mişunau cîini, copii, capre şi pui de găină. Mergînd de-a lungul şoselei, din cînd în cînd apăreau bătrîni cu chipuri de culoarea amărăciunii, îmbrăcaţi în zdrenţe, care tîrau după ei cărucioare încărcate cu sticle goale şi conserve ruginite. Locuitorii din bidonviluri proveneau în majoritate din ţările sărace, dar printre ei se găseau şi mulţi localnici. Efectele concurenţei orbitalilor nu iertau pe nimeni.

Pe măsură ce Carver se apropie de centrul oraşului, peisajul se schimbă. Blocuri de beton luară locul barăcilor, apoi domuri geodezice şi turnuri din oţel şi sticlă. Un păienjeniş de îine aeriene se ţesu deasupra străzii.

Era dimineaţă devreme, iar hologramele publicitare şi firmele cu tuburi fluorescente erau stinse, amorţite, lăsînd cumva o impresie de istovire. Maşina trecu pe lîngă un parc şi sculptorul văzu printre copaci resturile carbonizate ale unui robot-grădinar, o jucărie tehnologică complet inofensivă care se transformase într-o încîlceală de metal fumegînd. Cei de la Toshiba îşi închipuiseră probabil că toţi oamenii sînt civilizaţi şi de aceea nu proiectaseră un model rezistent la acţiunile derbedeilor din Kansar City.

La ieşirea din parc, Carver frînă şi coborî să-şi cumpere ceva de mîncare. Se întoarse ciuguluind cu ajutorul beţişoarelor nişte spaghete cu sos dintr-un pahar de plastic alb. Trecu computerul de bord al Toyotei pe modul verbal şi, între două înghiţituri, îi spuse:

- Păpuşa, conduci tu de-acum încolo. Mergem pe Strada 24, colţ cu Bulevardul Trei, la un domn pe nume McAllister, James L. McAllister. Dă-i şi-un telefon, să ştie că venim. E-n agendă.

...Ce se mai enerva cînd rîdeam de el şi-i ziceam că McAllister e nume predestinat, da' pe urmă, cînd am fost colegi de liceu, n-am mai făcut bancuri pe seama lui şi-mi zicea, cu faţa aia serioasă, că poate şi-ăştia din Kansar City or fi negri, da' noi nu sîntem fraţi cu ei, că noi n-am vîndut hormoni de sinteză şi nici droguri, nici trafic de organe n-am făcut, cam de-atunci m-am lămurit că bunicul avea dreptate cînd zicea că nu culoarea pielii contează, ci cum se poartă fiecare, iar Jim era mereu de partea mea şi cred că fără el nici n-aş fi rămas cu amintiri aşa frumoase din liceu, chiar dacă ne-am şi bătut atunci, şi nu mai reuşesc să-mi aduc aminte de la ce s-a pornit, parcă văd că dacă-l întreb nici el nu mai ştie, şi ce mîndru am fost cînd a apărut în Newsweek un articol despre el, cînd, anul trecut, nu, acum doi ani, s-a bucurat cînd i-am telefonat şi-am pus de-o băută, parcă ziceam să ne vedem mai des şi uite c-a trecut atîta timp de cînd nu ne-am mai întîlnit...

Parcă maşina şi porni spre turnul în care locuia Jim McAllister, căutînd cu privirea un coş de gunoi în care să arunce paharul de plastic. Gestul era oarecum teatral, căci stăzile gemeau de saci cu gunoi, dintre care mulţi plezniseră, revărsîndu-şi conţinutul. După cîţiva paşi găsi un coş de tablă, plin ochi, şi aşeză paharul în vîrful grămăjoarei, cu beţişoarele înăuntru. Probabil că prima pală de vînt avea oricum să-l doboare.

Pe caldarîm, lîngă suportul coşului de gunoi, erau împrăştiate cîteva pagini rupte dintr-un album cu benzi desenate. Sculptorul le privi şi zîmbi fără să vrea. La venerabila vîrstă de 120 de ani, Conan Barbarul continua să ciopîrţească vitejeşte cohorte de duşmani, şi nu dădea deloc semne de oboseală.

Îl lăsă pe Conan să-şi vadă liniştit de treabă. Oprindu-se la intrarea blocului, formă pe tastatura intercomului numărul apartamentului lui Jim, iar pe ecranul transparent apăru un McAllister somnoros şi cam nebărbierit:

- Tu eşti, Carver? Hai sus.

Uşile de sticlă reflectorizantă se deschiseră, iar sculptorul traversă grăbit lobby-ul plin de plante exotice şi, după cîteva minute de aşteptare, urcă în lift. Dintr-un colţ al măştii tuburilor fluorescente îi zîmbea faţa cît un timbru a unui candidat la alegerile trecute, despre care Carver nu era sigur dacă a fost sau nu ales.

În cele din urmă ajunse la uşa pe care o căuta, iar McAllister îi deschise.

- Hai înăuntru, frăţioare. Ai mîncat de dimineaţă? Las' că dacă ţi-ai păstrat obiceiurile sigur mai loc de-un mic dejun. Cafea? Ceai? Lapte? Cacao?

Tonul vioi al lui Jim îl învălui ca o haină familiară pe care n-o mai îmbrăcase de mult, dar care-i păstrase cu grijă conturul trupului. Se lăsă purtat în bucătărie şi îndopat metodic cu brînzeturi franţuzeşti, piept de pui prăjit la microunde şi ceai roşu chinezesc, simţind cum o parte din încordare îl părăseşte treptat, dizolvată în ceaiul fierbinte şi-n prezenţa odihnitoare a celuilalt. Îi relată cele întîmplate, apoi îi dădu plicul din plastic transparent în care se găseau cele trei fire de păr. McAllister puse întrebări, îşi turnă încă o porţie de ceai şi, gînditor, unse cu unt o felie de pîine.

- O să fac o scanare de gene folosind celulele din firele de păr şi vom afla cine ţi-a furat statuia. Însă nu cred că tipul care-a făcut-o i-a inoculat şi lui Saeko programul. Jocheii de computer nu se mînjesc cu chestii de-astea, pe motiv că datele-s mai valoroase, iar subtilizarea lor mai puţin riscantă. S-ar putea ca atît tipu' care-a intrat cît şi celălalt să fi fost angajaţi de altcineva. Cineva destul de puternic şi de influent.

- Ce am de făcut pînă termini analiza?

- Telefonează la spital şi cere-le să-ţi transmită programul-cancer. Trage-l pe un CD-ROM. Cunosc o puştoaică în L.A. care identifică programatorii. Face treabă bună şi la jumătate din preţul pieţei. E spirt.

Înainte ca programul să fi fost înregistrat complet, Jim reveni din laborator cu cîteva foi de imprimantă:

- Am dosarul de la poliţie. Evelyn Forman, zisă Mantrap, şaptişpe ani, un metru şaizeci, păr blond, ochi căprui, face parte dintr-un grup - Schizmatrix. Diverse activităţi, majoritatea ilegale. Principala sursă de venituri a grupului provine din alimentarea cu organe a unor clinici clandestine. Ai aici fotografia tipei şi harta cartierului pe unde se-nvîrte, cu locurile pe unde-o poţi găsi. Carver, am ghicit bine. Spargerea şi programul wet nu-s deloc în stilul Schizmatrix, şi nici casa ta nu e-n teritoriul lor. Sigur au fost angajate de altcineva.

...În Japonia nu poate să existe aşa ceva, pentru că-i ţine Yakuza sub control, îi cerne şi nu suflă nimeni în front, da' pe-aici nici chiar Yakuza şi Triadele laolaltă n-au reuşit să facă ordine, oricum, decît ordine ca a lor mai bine lipsă, şi pîn' la urmă nu mă mir c-au ajuns să finanţeze ei poliţia, cel puţin în Midwest şi-n America de Vest, ba chiar am auzit că le dau şi prime, deşi e mai greu de crezut, fiindcă toată debandada trebuie potolită cumva, văru-meu Lucas a păţit-o la Memphis, în centru, l-a omorît o bandă de puştani şi cînd i-au prins nu l-au plantat pe nici unu' pe scaunul electric pentru că cel mai mare avea cinşpe ani şi pîn' la douăşunu nu permite legea, şi fiindcă mortul era negru, iar ucigaşul alb, n-a comentat nimeni nimic, chit că dac-ar fi fost invers imediat şi-ar fi băgat coada ăia din Klan, cărora oricum li se fîlfîie dacă ucigaşul are mai mult sau mai puţin de douăşunu de ani...

Înainte de plecare, McAllister îl echipă cu o vestă antiglonţ şi cu un pistol cu tranchilizante pe care Carver le acceptă, deşi îşi punea cea mai mare nădejde într-un baston telescopic din fibră de carbon pe care-l adusese din Japonia.

Teritoriul grupului Schizmatrix se afla într-un cartier vechi care părea pe jumătate părăsit. Bătrîni paralitici dormitau în cărucioare, pe pragurile uşilor, iar cîteodată pe lîngă ziduri se strecurau cîini, pisici jigărite şi copii zdrenţăroşi. Carver frînă pe o străduţă, sub un panou publicitar care făcea reclamă la hotelurile Hilton şi pe care cineva scrisese MINDFUCK împroşcînd cu vopsea verde. Din ganguri şi din dosul obloanelor scorojite îl urmăreau ochi bănuitori.

Intră într-un magazin de mărunţişuri. Îndărătul tejghelei, legănîndu-se într-un balansoar, moţăia un portorican care, judecînd după înfăţişare, nu părea să fi auzit vreodată de chirurgia estetică.

- O caut pe Mantrap.

- N-o cunosc.

- Zicea s-o caut pe-aici dacă am nevoie de ceva.

- Nu eşti din clientelă.

- Bine, frăţioare. Am plecat. Nu-i vina mea dacă Mantrap ratează afacerea şi nici dacă-ţi pierzi procentul.

Portoricanul îşi schimbă brusc atitudinea:

- Gata, stai, nu te enerva. O găseşti în gangul de-alături, la subsol.

Carver salută cu un semn din cap şi ieşi. Gangul de-alături era plin pînă la refuz cu resturi mucegăite.

Se strecură pe lîngă peretele igrasios, călcînd peste zdrenţe informe şi casete audio vechi din care se revărsau intestine de crom dioxid, apoi coborî un şir de trepte măcinate de vreme, coti şi intră într-un culoar îngust.

Din beznă luci un şiş care-i zvîcni spre beregată. Pară cu antebraţul stîng şi ripostă. Urmă o luptă scurtă, pe care sculptorul o purtă mai mult orbeşte. Reuşi să scoată bastonul şi să-l deplieze în timp ce de pe culoar sosiră încă doi atacatori. După cîteva minute de lovituri şi icnete înfundate doborî pe cineva şi-i puse capătul bastonului pe laringe.

- Uşurel, că-ţi rup gîtul.

Ceilalţi se potoliră.

- Acum faceţi niţică lumină.

Unul dintre cei rămaşi în picioare plecă şi se întoarse cu o lanternă electrică. La lumina ei Carver văzu că se luptase cu trei adolescente. Hainele pe care le purtau erau copii chinezeşti ale unor modele concepute de un designer din Chiba şi gemeau de ornamente biomecanice tubulare printe care se întrezăreau reţele metalice şi plăci cornoase. După felul în care se luptaseră, n-ar fi fost de mirare ca Schizmatrix să fi avut microreceptoare IR implantate pe retine.

Carver replie bastonul şi-o ajută pe fată să se ridice, deşi aceasta schiţă un gest în care se amestecau refuzul şi frica. Dintre toate trei, ea semăna cel mai bine cu fotografia extrasă din fişierele poliţiei.

- Am venit pentru statuia pe care mi-aţi furat-o aseară.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Las-o baltă. Ştiu că voi aţi fost şi am dovezi, dar n-am venit să vă iau de guler. Vreau doar statuia. Plătesc dublu faţă de cel care v-a angajat.

Fetele se priviră între ele. De după gulerul lui Mantrap apăru un mic păianjen metalic care începu să escaladeze un tub negru, striat, primul din ornamentele de pe umărul fetei.

- Am vrea, dar n-o mai avem. Am predat-o omului de legătură imediat cum am ajuns în oraş.

- Cine-i omul de legătură?

- O voce electronică la telefon, o faţă distorsionată. Se schimbă de fiecare dată. Nu l-am văzut cînd am predat statuia. Oricum, a plătit bine.

- N-aveţi nici măcar un număr de telefon?

- El ne-a contactat pe noi de fiecare dată.

Sculptorul încuviinţă încet din cap, cu un aer de resemnare.

- O.K. Atunci cred că-i mai bine să-mi văd de drum.

Pe feţele celor trei Schizmatrix se întipări uimirea.

- N-ai de gînd să...să te răzbuni? întrebă una din ele.

- La ce mi-ar folosi? răspunse el, ridicînd din umeri.

...Cam de cînd am făcut în virtual proiectul Păsării Tunetului au început să curgă ofertele, lucru destul de neobişnuit date fiind sistemele de protecţie asigurate de Saeko şi de Doc, şi încă un lucru, care atunci nu mi s-a părut ciudat, cu toate că era, ofertele veneau de la firme de care nu mai auzisem, deşi de obicei ofertanţii sînt cam aceiaşi, licitează pentru sculpturile mele de cîţiva ani şi rar apare cineva nou, poate că e-un lucru bun că Doc înregistrează tot şi păstrează înregistrările, pentru că vom putea să vedem cui aparţin firmele acelea care m-au bombardat cu oferte, recunosc că erau îmbietoare, şi poate să dăm de cel care-a organizat toată chestia asta; Yomiuri avea dreptate pînă la urmă, ar fi trebuit să accept o echipă de securitate de la Yamaha, dar ar semăna prea mult a încarcerare şi nu cred c-aş suporta, iar Saeko nici atît, şi-aşa e stresată de felul în care trăieşte frate-său, Tashiro, după cum şi părinţii ei îşi doresc, deşi nu mi-au spus-o niciodată direct, ca măcar unul din copiii lor să ducă o viaţă normală, şi eu vreau asta, în definitiv sînt sculptor, nu detectiv particular, însă trebuie să găsesc Pasărea Tunetului, pentru că sigur n-aş putea să sculptez alta la fel, şi Pasărea de-asta are atîta farmec, pentru că e unică şi irepetabilă...

Pe drumul de întoarcere, Carver telefonă acasă şi-l rugă pe Doc să-i transmită toate datele referitoare la firmele care se oferiseră să cumpere Pasărea Tunetului, apoi le expedie la locuinţa lui McAllister.

Cînd ajunse şi el acolo, Jim luase legătura cu fata din L.A., o tînără care purta ochelari cu lentile reflectorizante şi avea părul vopsit într-o nuanţă de violet metalizat.

- Ăsta-i tipu'? făcu ea cînd îl văzu pe Carver.

McAllister încuviinţă.

- Sculptore, am aflat cine te-a lucrat. Îţi spune ceva numele de Wasteland? Nu? Nu-i nimic, şi pe-aici de-abia a-nceput lumea să audă de el. E-un IA ilegal, netrecut în anuar, care nici nu pare să fie proprietatea Yakuzei sau a Triadelor.

- În L.A., bineînţeles. Cele mai mari mînării se fac unde-i fluxul schimburilor de date mai intens. Dacă ţi-aş spune cîte milioane de giga sînt implicate în fiecare minut în tranzacţii ilegale pe-aici, prin oraşul ăsta, sigur nu m-ai crede. Wasteland şi-a dezvoltat o organizaţie criminală care-i concurează pe bătrîni. Are-un stil propriu - virusuri şi cancere wetware. Te ţine cureaua să-i dăm astăzi peste bot?

- Cum?

Fata zîmbi.

- Am cumpărat ieri un program militar. Era destinat Pentagonului, da' Triadele l-au împrumutat de la Nyoko înainte de a fi livrat. Bafta ta că Amicii lucrează mai puţin elegant ca Yakuza, şi tot iau cu împrumut iese imediat pe piaţă. Da' o să te coste.

Carver nu răspunse.

- Vrei sculptura înapoi? insistă fata. Hai să i-o punem lui Wasteland pînă nu se-nvecheşte programul, şi dup'aia poţi să te gîndeşti cît îţi place.

- În regulă, spuse sculptorul, cam cu jumătate de gură.

- Nu trebuie să te-ngrijeşti de nimic. Simulatorul lui McAllister are un program care-o să te ţină pe urmele mele ca o umbră.

Apăsă pe un senzor subcutanat de la tîmplă, iar imaginea apartamentului lui Jim fu înlocuită de reprezentarea grafică a reţelei de date. Urmă un fast forward care-i provocă o senzaţie neplăcută în stomac şi împrejurul său apăru păienjenişul incandescent al reţelei din Los Angeles. De undeva se auzea un gîjîit metalic, ca de chitară electrică cu fuzzul suprasolicitat.

- Te deranjează muzica, sculptore? se auzi vocea fetei.

- Nu, minţi el. Ce trupă e?

- Gorthaur. ăsta-i un album mai vechi, de pe vremea cînd nu foloseau drujba şi pickhammerul. Ajută la iuţirea reflexelor.

- Dacă zici tu...

- Apropo, mă cheamă Sly. Unii-mi zic Slippery Sly.

- Slippery When Wet.

Sly rîse.

- Poţi s-o iei şi-aşa.

Împrejurul lor pluteau flăcări fluide, schimbătoare.

- Chestia asta e programul militar. L-am botezat Glaurung; aşa se numea tatăl dragonilor dintr-o poveste veche. Ei, sculptore, acu' gata cu vraja. Hai să facem cîte o vizită la adresele pe care mi le-ai trimis.

...Şi-mi amintesc cu precizie, n-aveam decît şase ani cînd am văzut "Agonie şi extaz", pe vremea aia nici nu ştiam cine-i ăla Michelangelo şi pe unde-i Capela Sixtină, dar m-a impresionat că, după ce-a terminat de sculptat Moise, l-a lovit cu ciocanul în genunchi, "Şi-acum vorbeşte!", era ceva măreţ, aproape divin în porunca asta, dar Moise n-a vorbit, iar mai tîrziu, în călătoria de nuntă, am fost împreună cu Saeko să vedem ce mai rămăsese nedistrus din Europa şi ce apucaseră să reconstruiască, şi-am ajuns la San Pietro in Vincoli din Roma, unde-am putut să-l văd îndeaproape, la mormîntul lui Iuliu al II-lea, şi-am mîngîiat cu degetele urmele loviturii de ciocan de pe genunchiul statuii, chit că ghidul a făcut gălăgie şi-a trebuit să plătesc o amendă pipărată, dar a meritat, căci doar aşa, pipăind cu buricele degetelor, a intrat în mintea mea de negru din Mississippi convingerea că povestea cu "Şi-acum vorbeşte!" era adevărată, şi fiind adevărată mi s-a părut de două ori mai frumoasă ca-nainte...

Sly distrugea metodic, posedată parcă de o furie rece, şi pretutindeni pe unde trecea focul lichid al programului militar, reţeaua era cuprinsă de negura plumburie a morţii.

- Ce se-ntîmplă, Sly?

- Am început să-i pîrjolesc teritoriul lui Wasteland. Deocamdată atac băncile de date ceva mai slab protejate, ca să-i testez posibilităţile lui Glaurung. Cu un program civil n-am fi ajuns departe, dar după cum s-a purtat ăsta pînă acum, avem şanse serioase să-i venim de hac IA-ului.

Peste vocea fetei se auzea în continuare gîjîitul acela metalic, enervant. Apoi, din senin, asupra flăcărilor programului militar se prăvăliră valuri verzi, devoratoare, vocea lui Sly fu retezată la mijlocul unui cuvînt şi imaginea se schimbă. Valurile dispărură dincolo de limita inferioară a cîmpului său vizual, lăsînd locul nişei lui Moise de lîngă San Pietro in Vincoli.

Statuia, biserica şi peisajul erau mult mai clare şi mai amănunţite decît amintirea lor din mintea sculptorului, dar totul era pustiu, lipsea viermuiala de turişti cu Nikkonuri şi camere video. Şi mai rea ceva, un lucru de care Carver îşi dădu seama cu întîrziere. Ochii lui Moise erau vii, aveau o privire intensă şi rece, şi erau aţintiţi asupra lui.

Privind în ochii aceia vii, prinşi între pleoapele de marmură, îi răsări în minte un amalgam de date şi senzaţii, brusc şi fără drept de apel, ca o avalanşă. Înţelese că se afla în faţa lui Wasteland, că reprezentarea aceea grafică fusese aleasă anume pentru el, cunoscu ce-nseamnă să fii IA, să fii un ghem incandescent de conştiinţă, fără odihnă, fără posibilitatea de a uita, fără refugiu, văzu existenţa celuilalt ca o luptă perpetuă în reţeaua de date, lipsită de speranţa de-a se sfîrşi vreodată, şi înţelese cît de profund îl mişcase pe Wasteland Pasărea Tunetului, felul cum îi exprima dincolo de cuvinte dorinţa imposibilă de-a evada din cuşca de neon a reţelei, simţi tristeţea dulce pe care i-o provoca IA-ului acea idee de pasăre, prinsă în marmura neagră, care nu avea să să zboare niciodată, deşi n-avea altă menire decît zborul, înţelese toate astea şi se simţi gata să-l ierte.

Apoi, ca de la mare distanţă, însoţit de scrîşnetul sacadat al chitarei electrice, se auzi şuierul veninos al lui Sly:

- Lasă vraja, sculptore, şi să-l radem. Aminteşte-ţi că *lui* nu i-a fost milă de nevastă-ta.

Lent, cu graţia unui foc de artificii filmat cu încetinitorul, imaginea lui Moise se sparse în nenumărate cioburi strălucitoare. Carver retrăi teroarea şi tristeţea pe care le simţise în copilărie, auzind troznetul lung, înfiorător şi ireparabil al unui copac tăiat care se prăbuşea. Acum nu se auzi troznetul, dar înainte ca legătura cu Wasteland să se întrerupă Carver simţi arsura nimicitoare a virusului şi înţelese ce simte copacul cînd i se frînge miezul tulpinii şi se prăbuşeşte. Apoi legătura se rupse şi cioburile statuii fură înghiţite de focul lichid al lui Glaurung.

Cu ajutorul lui Sly, sculptorul a reuşit în cele din urmă să recupereze Pasărea Tunetului.

Trei sferturi din depunerile bancare ale soţilor Uemura, ca şi contul lui Carver de la Banca Mitsubishi a Americii de Est, au ajutat-o pe Saeko să treacă prin mîinile celor mai buni neurochirurgi şi tehnicieni wetware din Tokio, Chiba şi Osaka. Aceştia au reuşit să-i construiască un nou psihic, însă Saeko nu a putut redeveni ea însăşi, şi niciodată nu a mai plutit cu soţul ei pe apele muzicii de saxofon.

În urma raidului făcut de Slippery Sly, zonele din reţea care fuseseră controlate de Wasteland au devenit într-adevăr o ţară pustie.

Dar nu pentru multă vreme.

ANCALAGON

Reţeaua arăta ca un Disneyland suprarealist, construit din suprafeţe de lumină intensă, aproape dureroasă. Cîinele albastru se înapoie cu coada între picioare, trecînd prin mîzga multicoloră care în urmă cu cîteva ore fusese gheaţa unei firme de avocatură.

- Îmi pare rău, dar n-am mirosit nici o urmă.

Războinicul se aplecă şi-l mîngîie cu mîna dreaptă, de pe care scosese mănuşa din oţel a armurii.

- Lasă, nu-i nimic. Mergem acasă, umblu puţin la subrutina de rezoluţie şi ne întoarcem, poate găsim ceva.

Cîinele dădu din coadă, fără prea mare tragere de inimă.

- Aşa ai zis şi ieri, dar degeaba. Cred că-i mai şmecher decît noi. Ar trebui s-o lăsăm baltă.

- N-are cum să fie mai şmecher. Nu-i decît un program.

Războinicul atinse panoul MAX REVERSE, apoi OUT.

N-avea armură neagră, lucioasă, cromată, nici statură impunătoare. Era orb, se apropia de şaizeci de ani şi locuia într-un apartament din Queens împreună cu Xixi, o creatură produsă de corporaţia orbitală GT&T.

Printre jaluzelele prăfuite se strecura o lumină cenuşie ce interfera cu strălucirea anemică a unei lămpi de birou. Sub fereastră se aflau o mulţime de discuri optice, aşezate claie peste grămadă într-o cutie mare din carton în care se căsca o crăpătură. Cutia era legată cu un ciorap vechi, de damă, care o împiedica să-şi reverse conţinutul.

Afară era o vreme mizerabilă, de început de noiembrie, şi, în ciuda eforturilor aerotermei obosite, temperatura din cameră se afla mult sub nivelul suportabil. Orbul îmbrăcase un pulover negru de lînă şi un veston militar peticit, vechi de pe timpul penultimului conflict balcanic, dar nu păreau să-i ajute prea mult. Pe cap purta o şapcă roşie de baseball, cu emblema unei echipe din Sankt Petersburg, iar pe umărul drept, prinsă cu velcro peste veston, avea o bucată de piele groasă, brună, în care Xixi îşi ţinea înfipte ghearele. Creatura arăta ca un ghem de pene înfoiate din care răsărea, la capătul unui gît lung, un cap minuscul cu ochi atenţi şi cioc coroiat. în nervii săi optici fuseseră instalate două microemiţătoare ale căror semnale erau receptate şi decodificate în centrul optic al orbului. Xixi era unul dintre cele două suveniruri pe care le adusese orbul dintr-o expediţie pe orbită, cu cîteva luni mai înainte. Celălalt era o cutiuţă cu trei duzini de microsofturi, cusută în căptuşeala vestonului.

Trăia foarte retras, ieşind rar şi plătind cumpărăturile cu bani lichizi. Facturile pentru electricitate, întreţinere şi reţeaua de date erau plătite cu regularitate dintr-un cont bancar pe nume fictiv. Poate că ar fi reuşit să treacă neobservat în continuare dacă în acea după-amiază n-ar fi primit o vizită neaşteptată.

What do asta mi se pare mai plin de cruzime, nu procedeul virusului wet în sine, ci viteza de melc a variantei pe care-ai luat-o, care-ţi dă timp să te gîndeşti, Spider băiatule, cine vei mai fi cînd toate amintirile îţi vor fi fost mîncate de întrebarea aia idioată, nici măcar nu doare, nici nu ştii ce ai uitat după ce-ai uitat, dar te sperie ştergerea asta lentă şi inexorabilă a ceea ce eşti, îţi închipui cum peste cîteva luni ai să fii o legumă senilă şi pe urmă o să se şteargă încet şi informaţia cu privire la menţinerea funcţiilor vitale, poate o să cedeze inima, poate plămînii sau rinichii, şi e absurd să se întîmple acum, cînd alţii au schimbat deja două-trei seturi de organe şi se îndreaptă voioşi spre o sută douăzeci de ani, iar tu ţi-ai băgat nasul în datele cui nu trebuia şi gata, la anu' circul o să se desfăşoare fără tine, ce vorbeşti, după cum se mişcă ăştia mîine chiar lumea va merge înainte fără Spider, şi nici măcar n-o să-i pese, aşa că nu mai căsca gura, mişcă-te iute şi gîndeşte-te unde te-ai putea ascunde dacă Lennox nu vrea

să te-ajute, aici, de ce nu deschide, bate mai tare, poate doarme sau e-n baie şi zău că nu-i momentul potrivit să nu fie acasă...

Uşa se deschise şi tînărul în jachetă matlasată zise:
- Lennox, am dat de dracu', trebuie să...
Se opri. Nu-i deschisese Lennox, ci un bătrînel nebărbierit, cu ochii închişi, care purta pe umăr o creatură din plastic. Apoi creatura clipi şi Spider înţelese că era vie, că bătrînelul era orb şi de-aceea nu deschidea ochii.
- Lennox e-acasă? întrebă, temîndu-se de răspunsul pe care celălalt i l-ar fi putut da.
Orbul clătină din cap şi dădu să închidă uşa.
- Stai aşa, omule; chiar nu înţelegi că am nevoie de ajutor?
- Nu cunosc nici un Lennox, zise orbul, prefăcîndu-se că n-a auzit ultima întrebare.
- îmi permiţi să-i telefonez asociatului său?
- Jos, în hol, e-un telefon public.
- Mă urmăreşte cineva...
- E problema ta.
Din josul scărilor se auzi pocnetul sec al unei împuşcături, iar la două degete deasupra capului bătrînului lemnul uşii zbură în aşchii. Spider împinse uşa cu umărul, răsturnîndu-l pe orb, şi se rostogoli înăuntru, în timp ce al doilea glonte spărgea becul din antreu. Tînărul alergă în sufragerie, smulse jaluzelele şi încercă să deschidă fereastra. Uşa de la intrare se trînti, apoi se auzi ţăcănitul metalic al unor broaşte şi vocea liniştită a orbului:
- Nu te mai chinui. E bătută-n cuie.
Spider se întoarse şi-l privi pe bătrînul care, cu un aer calm, luă de lîngă birou un obiect lung, legat într-o husă maro, şi începu să dezlege şireturile husei. Obiectul era prea îngust pentru a fi o puşcă, iar Spider nu se putu gîndi decît la...
- O lansetă? Ce vrei să faci cu lanseta?
- O să trebuiască să-mi cumperi alte jaluzele, şmechere, zise orbul, ignorîndu-i întrebările. Uşa am găsit-o aici, dar jaluzelele erau cumpărate de mine.
Din hol se auziră încă două împuşcături. Sub husa maro se afla o alta, roşie, legată cu un şnur de mătase galben-pai. Orbul desfăcu şnurul şi, trăgînd husa, dădu la iveală o formă neagră, lucioasă şi uşor curbată. Uşa de la intrare gemu, trozni şi cedă.
Bătrînul făcu o mişcare amplă cu mîna dreaptă, iar lui Spider i se tăie răsuflarea. Orbul scosese din teacă o sabie de samurai.

What do you think Jackie mi-a zis să fiu atent, era aşezată lîngă uşă, pe scaunul pliant, fuma o ţigară franţuzească şi o ţinea în căuşul palmei, cu filtrul prins între arătător şi degetul mare, ea vorbea şi nu eram chiar atent fiindcă priveam cum filtrul alb îi răsare dintre unghiile turcoaz, metalizate, şi pe el rămăseseră urme de ruj violet, Jackie uitase să mai ducă ţigara la gură şi zicea să nu uit că Amicii mă apără cînd lucrez ca angajat al lor, acolo unde zic ei, pentru profitul lor, şi că dacă-mi permit să fac vreo chestie în timpul liber, pe cont propriu, ei nu mă acoperă, nu mă feresc de eventualele consecinţe negative, şi în loc ca măcar să mă prefac că ascult priveam peste umărul ei, la posterul vocalistului de la Less Bread, More Taxes, care avea aerul că i se holbează în decolteu, pînă cînd Jackie mi-a zis că diferenţa dintre un tip curajos şi-un nesăbuit e că primul îşi ia măcar uneori măsuri de prevedere, şi că, din cînd în cînd, mai simte frica şi înainte să fie prea tîrziu...

Spider privi în jos, spre chipul cadavrului, în timp ce orbul ştergea lama sabiei cu o batistă din hîrtie. Era încă prea speriat ca să-i fie greaţă.
- Şi-acum ce facem?
Creatura de pe umărul bătrînului întoarse capul spre el.
- Asta înseamnă că vrei să rămînem împreună o perioadă?
- Ăă... Mă gîndesc că după ăsta or să mai vină şi alţii, care-or să te caute. Ştiu cine l-a trimis.
- Okay. Ajută-mă să fac bagajele. îmi explici pe urmă.
- N-or să ne toarne vecinii?

- Sîntem în Queens, amice. în blocul ăsta nu locuieşte decît un chinez surd. Stă la şase şi nu l-am mai văzut de două luni.

Spider îl ajută pe orb să ducă jos cutia cu discuri optice, computerul Nyoko şi perifericele sale, apoi un bonsai crescut într-o cutie din tablă care iniţial conţinuse măsline greceşti. Bătrînul descuie lacătul unei uşi din lemn umflat de ploaie, deschise uşa şi intră într-un garaj scund, luminat de cîteva tuburi fluorescente prăfuite. Spider îl urmă.

Automobilul orbului era o încîlceală de plase metalice, grătare şi bare din oţel acoperite cu oxid roşiatic. O mulţime de fire, cabluri şi conducte se încrucişau şi întreţeseau, lipite din loc în loc cu bandă adezivă sau prinse în coliere metalice. Locul capotei era ţinut de o folie galbenă din plastic, murdară pe alocuri, prinsă pe bare cu cîteva straturi suprapuse de scotch. Pe bord era lipită o icoană decolorată, aşezată între o carte poştală tunisiană şi o fotografie sexy decupată din Penthouse, iar pe platforma din spate a maşinii se înălţa o mitralieră ruginită, ameninţătoare ca un ac de scorpion. Poate că un tehnician auto ar fi recunoscut în monstrul metalic şasiul unui Jeep, pierdut între celelalte elemente, dar Spider înghiţi în sec, uluit, şi întrebă:

- Unde mergem?

- O să ştiu sigur cînd ajungem, replică orbul. Ajută-mă să urc bagajele în maşină. Pe urmă vreau să-mi spui cine te urmăreşte şi de ce.

Aşezară bagajele în spate şi le acoperiră cu o prelată albastră, cauciucată, după care orbul urcă la volan, iar Spider se instală pe locul din dreapta. în vinilinul de pe banchetele maşinii se căscau răni, oblojite pe alocuri cu leucoplast. Bătrînul scoase maşina în stradă, apoi coborî şi încuie uşa garajului.

- Spune, care-i problema? întrebă el cînd reveni.

- Un prieten a trecut pe la mine acum trei zile şi mi-a lăsat un set de CD-ROM-uri, zicea să i le ţin că pleacă pînă la Boston şi să nu i le sperie careva. Pe urmă, după ce-a plecat, am aruncat o privire să văd ce date avea prin ele, dar erau bine protejate şi n-am reuşit să trec nici de prima parolă. Ieri a venit Jackie pe la mine şi mi-a zis că Flash the Cash (ăsta era prietenul) a fost găsit într-un subsol, împachetat într-o folie de plastic, să nu curgă sîngele, şi mi-a ţinut un discurs, să nu-mi bag nasul în CD-ROM-urile alea că dau de dracu'. Era cam tîrziu pentru discurs, dar nu i-am stricat plăcerea, fiindcă Jackie...

- Cine-i Jackie?

- Prietena mea. Jackie de la jack junkie, te-ai prins? Bun, asta a fost ieri. Azi-noapte mi-am dat seama c-am luat un virus wet de la CD-urile lui Cash. Deocamdată e lent. Şi azi de dimineaţă, cînd m-am dus la o întîlnire cu Jackie, mi-a zis că tocmai a primit un telefon de la un tip, ăla i-a spus că stă pe strada mea, în blocul de vizavi, că are o lunetă în infraroşii şi că noaptea o mai admiră cînd mă...vizitează. I-a zis că la mine acasă erau nişte tipi cu mutre cam suspecte, care-şi băgau nasul peste tot, şi dacă poate să mă anunţe. Pe urmă m-am trezit că tipii încep să mă urmărească. M-am gîndit să-i cer ajutor lui Lennox, el a fost bodyguard şi se pricepe le chestii de-astea. Restul îl ştii.

- Ai măcar unul din CD-ROM-uri?

- Ştii...

- Hai, lasă textele şi scoate materialul. Băieţii ăia nu te-ar urmări dacă ar fi recuperat toate CD-urile de la bun început. Te-ar lăsa în grija virusului.

Spider făcu feţe-feţe şi scoase două discuri optice dintr-un buzunar interior al jachetei. Orbul zîmbi.

- Acum ştiu unde mergem.

- Unde?

- La Miami.

- Crezi că ne duce hîrbul ăsta pînă-n Florida?

- Cine-a zis de Florida? Mergem la Miami Bitch, o cunoştinţă de-a mea care se ocupă cu spargerea programelor. Poate că ea o să ne spună mai multe despre sursa CD-urilor.

Pe bordul maşinii se aprinse un LED verde şi o alarmă începu să ciripească. Orbul se grăbi să tragă pe dreapta, în apropierea unei cabine telefonice, apoi scoase de sub

banchetă un colac de cablu din fibre optice şi conectă cu ajutorul lui computerul la reţea. Spider reacţionă cu oarecare întîrziere:

- Hei, ziceai că mergem la tipa aia!
- Am puţină treabă în reţea.
- Şi ai de gînd să stăm în drum pînă o rezolvi?
- Exact.
- Şi cu băieţii veseli cum rămîne?
- Vezi că în torpedou e un Browning. Dacă se dă cineva la tine, împuşcă-l şi pe urmă trage un foc de avertisment.

Orbul îşi comută senzoriumul pe virtual înainte ca Spider să-i poată spune că nu se pricepea să folosească un Browning. Adolescentul clătină din cap a pagubă şi deschise radioul, nimerind un post care transmitea miorlăitul unei cîntăreţe germane, acompaniat de o chitară Yamaha. Ploaia se oprise.

- Greu te mai mişti, zise cîinele albastru în timp ce treceau amîndoi pe lîngă o mandala de aur lichid, reclamă la Hyusai. Te-am sunat vreo zece minute pînă să apari.
- Lasă reproşurile şi spune-mi de ce m-ai chemat.
- Am găsit o chestie interesantă. După ce Ancalagon a atacat sectorul ăsta, în urma lui a rămas un fel de masă în fuziune, parcă toate structurile grafice ar fi ars şi s-ar fi topit cumva, iar cînd s-au răcit s-au transformat în mîzgă vîscoasă. Chestia pe care-am găsit-o a ars, dar nu s-a topit. Uite-aici.

Scormoni cu labele prin mîzgă, apoi apucă între dinţi un obiect pe care-l depuse în palma războinicului. Semăna cu o tectită, era negru şi plat.

Cîinele urmări atent un deltaplan viu colorat care plutea la mare înălţime deasupra lor, strecurîndu-se printre ciorchinii de sfere argintii ai unei companii de asigurări, iar cînd îl pierdu din vedere se întoarse din nou spre războinicul în armură.

- Ei bine?
- Să vedem ce zice Galileo.

Apelă un program specializat în refacerea structurilor grafice, care avea aspectul unei bufniţe cu tocă neagră. Galileo examină tectita printr-un monoclu, apoi proiectă imaginea translucidă a unui solz roşiatic, cornos.

- Ai făcut o treabă excelentă, Snoopy. E un solz de-al lui Ancalagon. Acum putem construi o armă care să-i străpungă cuirasa.

What do you think you're doing şi toată treaba asta în care m-am pomenit băgat pînă-n gît seamănă cu situaţia în care m-am aflat în Japonia anul trecut, mă simţeam efectiv intoxicat de atîtea semne, nu conta că nouăşcinci la sută erau ideograme pe care de-abia reuşeam să le citesc, înfiorător era numărul în sine, senzaţia că semnele au o viaţă a lor, proliferează şi ne sufocă, mă lua cu frig gîndindu-mă,oare noi folosim semnele sau semnele ne folosesc pe noi, şi am ştiut că graniţa real/virtual nu prea mai contează pentru ei, au reconstruit în virtual Parisul, Veneţia, Viena şi Praga, Londra, Copenhaga şi Amsterdamul, te costă numai o zecime din tariful excursiei reale şi nici nu mai respiri smogul la faţa locului, toate clădirile sînt mai albe, mai strălucitoare ca-n realitate şi Louis XIV te plimbă prin Versailles, chestia asta mai poate fi înţeleasă, chiar acceptată cu puţin efort, dar au făcut şi pasul următor, vînd produse virtuale, pe care le cumperi şi le foloseşti în RV, ca şi cînd un prînz virtual ar ţine de foame, Şi argumentează plini de convingere că nu-i rentabil să produci în realitate cînd moda se schimbă aşa de repede încît marfa e deja uzată moral la ieşirea de pe linia de montaj, ideile astea şi puzderia de semne mi-au dat senzaţia că m-am rătăcit, a fost ca un duş rece şi mi-am zis, Spider, băiatule, ce naiba cauţi aici, hai acasă unde ştii ceva mai bine cum merg lucrurile, ai fost, ai văzut Mecca tehnologică a secolului XXI, ţi-ajunge, atunci cel puţin am avut unde să mă-ntorc, dar acum mă hăituieşte cineva fără să ştiu bine cine anume sau de ce, şi nu există un "acasă" unde să mă pot întoarce...

- Domnule, vă rog...

Spider tresări şi se întoarse în direcţia vocii. Lîngă maşina orbului stătea un tînăr asiatic, îmbrăcat într-un costum ieftin, la două rînduri. Din mapa deschisă scoase un petic pătrat de hîrtie.

- ...Puteţi să-mi răspundeţi la cîteva întrebări?

Adolescentul aruncă o privire pe fluturaşul tipărit cu litere mărunte. Era un chestionar care, judecînd după conţinut, fusese imprimat de o sectă creştină fundamentalistă. Asiaticul începu să citească la rîndul său întrebările, în eventualitatea că intervievatul ar fi fost analfabet. Operaţia era destul de anevoioasă şi pentru el, dar Spider nu se simţi tentat să-l ajute. într-un tîrziu ajunseră la întrebarea a treia:

- Cărei religii aparţineţi?

Răspunsul sosi într-o japoneză fluentă:

- Sînt practicant al budismului Zen şi aparţin grupării Rinzai Zen.

Asiaticul făcu o grimasă şi se îndepărtă, iar Spider se întoarse uimit către orb, căci el dăduse răspunsul.

- Practici...Rinzai Zen?

- Nu chiar, replică bătrînul pornind motorul, dar trebuia să scăpăm cumva de misionarul ăla.

Itrară într-un cartier din preajma docurilor, în care şoselele nu erau chiar atît de degradate, iar traficul era cava mai intens. Pe lîngă ei se scurgeau molcom străzi murdare, ferestre zăbrelite, copii pe triciclete şi cerşetori care primeau în cutii de plastic mărunţiş de la trecători. De undeva se auzea o muzicuţă.

- Ai fost pe orbită? încercă Spider să lege conversaţie.

- Ce te face să crezi asta?

- Creatura. Arată ca un produs al orbitalilor.

- A, Xixi. E luată la mîna a treia.

Orbul minţea, şi o ştiau amîndoi.

- N-ar fi fost mai ieftină o pereche de Canon?

- Am malformaţii greu de retuşat. E o poveste mai lungă. M-am născut fără globii oculari, efect al unei alterări cromozomice. Se pare că părinţii mei s-au hrănit multă vreme cu alimente tratate cu un pesticid, Benomyl, care a dus la înmulţirea cazurilor de anoftalmie. După un şir de procese, pesticidul a fost interzis, însă pentru mine şi alte cîteva sute de persoane interdicţia a fost cam tardivă.

Opriră în faţa unei clădiri cu faţadă-fagure, acoperită în mare parte de iedera metalică a antenelor şi generatoarelor eoliene. Orbul îşi trecu mîna prin păr, apoi formă pe tastatura interfonului numărul apartamentului. După o verificare prealabilă a amprentelor digitale, computerul administraţiei o anunţă pe Miami că avea vizitatori, iar uşa se deschise.

Urcară nouă etaje pe scări, apoi căutară pe cîteva culoare ce porneau radial din casa scărilor, căci bătrînul nu-şi mai amintea precis localizarea apartamentului. într-untîrziu găsiră uşa potrivită.

Miami era înaltă, suplă ca unghepard şi aproape tot atît de prietenoasă. Părul tuns perie fusese ras pe alocuri, imitînd modelul unui circuit imprimat, iar unghiile erau înlocuite cu mici displayuri cu cristale lichide, protejate de o peliculă transparentă de răşină sintetică.

- Ce faci, moşule, tot cu hîrbul ăla circuli?

- Cînd ai venit din Florida conduceai o hodoroagă şi mai prăpădită, replică orbul.

- Ia zi, de ce-ai venit? Halloween a trecut de mult, aşa că e cam tîrziu pentru "Ne daţi ori nu ne daţi".

- Puştiul ăsta are nişte probleme pe cap şi mi-a dat şi mie cîteva.

- Şi s-a mutat aici Armata Salvării?

- La mine se mutase în seara aia cînd Joe Mouse şi cu tine v-aţi supradozat.

Miami se înmuie şi-i lăsă să intre. Trecură pe lîngă bucătărie şi se instalară într-un living spaţios, invadat de cutii de bere, foi de imprimantă şi haine mai mult sau mai puţin curate. Spider se opri cu privirile asupra lustrei, care era un ciorchine de demoni roşii şi negri din plastic termorezistent, cu beculeţe montate în orbite, în timp ce orbul, mai puţin sensibil la gadgeturi,începu să-i dea explicaţii lui Miami.

- Acum o oră m-am pomenit cu puştiul ăsta la uşă...
- Spider, doamnă. Sînt fan Lethal Cobweb.
Bătrînul şi femeia ignorară întreruperea.
- Pe urmă a venit un tip după el, unul cu amplificatoare olfactive şi implanturi medulare. ăla mi-a făcut zdrenţe uşa de la intrare şi l-am liniştit. Puştiul zice c-or să mai vină cîţiva, vor să ia astea - şi puse pe masă cele două discuri optice - aşa că n-ar strica să vezi despre ce-i vorba. Umblă cu grijă. Spider a luat deja un virus lent.
- Mersi. După cum sună, va trebui să mă mut de-aici.
- Poate, admise orbul. Pe tipul de la care-avem CD-ROM-urile l-au mutat ăia într-un subsol, gata tranşat.
Drept răspuns, Miami ridică din umeri şi introduse unul din CD-uri în drive. Bătrînul ieşi.
- Care a fost treaba cu Joe Mouse? se interesă Spider.
- Era prietenul meu. Pe vremea aia cineva din Village ţinea un club RV cu intrare liberă. Luam BrainBlast şi cîte-o doză de crank şi făceam cibersex îngrup cu reprezentările virtuale ale unora ca noi, dornici de anonimat şi de senzaţii tari. într-o seară am exagerat doza şi-am intrat în comă. Orbul a chemat ambulanţa.
- Şi?
- Pentru Joe a fost prea tîrziu. De-atunci am dat dracului crankul şi cibersexul.
Miami se opri din tastat şi fluieră încetişor.
- Hei, Spider, cine ţi-a zis ultima dată că eşti norocos? Ai un pachet frumuşel de acţiuni pe CD-urile astea.
- Cîte?
- Şaizeci şi ceva de mii. Plus cîteva capcane wet pentru fraieri. A, uite şi numele firmei. Notează pe ceva.
Spider luă de pe măsuţă o carioca roz, fosforescentă, şi, căutînd prin buzunare, dădu peste chestionarul sectei creştine.
- VOR-TECHS, dictă Miami. Adresa nu e trecută aici.
Bătrînul intră iar, ronţăind un biscuit.
- Noi trebuie să plecăm, şi-ar fi bine să faci la fel. Cînd se potoleşte tămbălăul îţi las vorbă la Frankie, barmanul de la Cheap Chips. Pînă atunci află mai multe despre firma asta la care sîntem acţionari fără voie. Te caut diseară la Aladdin să-mi spui ce-ai aflat.
- Crezi c-o să dureze?
Orbul ridică din umeri, fără să răspundă, apoi îi făcu semn lui Spider şi porni spre ieşire. Erau deja aproape de capătul culoarului cînd Miami Bitch ieşi în urma lor:
- Vezi să nu mă laşi cu ochii în soare, moşule!
Adolescentul flutură mîna în semn de rămas bun, iar Miami zîmbi.

What do you think you're doing in my greu să-ţi închipui cum se văd toate astea de pe orbită, mai ales că informaţia se transmite bine-mersi şi teoretic cel puţin noi avem acces ş-în ciberspaţiul lor tot aşa cum au ei într-al nostru, atît că e nerecomandabil să-ţi bagi nasul pe-acolo, şi după război orbitalii au lansat proiectul ăla mamut pentru purificarea atmosferei, "Un soare pentru toţi", să-ţi dea lacrimile de emoţie şi mai multe nu, au trimis sute de planoare solare care plutesc luni în şir, filtrînd aerul, e drept că încet-încet negura a dispărut şi glaciaţiunea s-a retras, dar cînd băieţii de la ONU au semnat acordul cu orbitalii nu s-au gîndit la consecinţele pe termen lung ale contractelor, le-au lăsat liber acces la informaţie şi s-au angajat ca anual să le livreze un număr fix de gigabytes cuprinzînd date ştiinţifice şi tehnologice, în care să fie incluse brevete, patente, invenţii, inovaţii, li s-a părut o bagatelă, şi-aşa volumul informaţiilor ştiinţifice se dublează anual, n-au observat un mic amănunt, anume faptul că nu există o limită a contractului, deci vom continua să le livrăm date la infinit şi asta ne secătuieşte treptat, cum poate supravieţui fără informaţie o economie care tocmai pe resursa asta se bazează, e ca şi cînd le-ai fi cerut străbunicilor să dezvolte tehnologia motorului cu aburi în absenţa cărbunelui, oţelului şi apei, de fapt Pămîntul plăteşte echivalentul informatic al medievalului Danegeld şi cei care-au semnat contractul n-au ştiut sau n-au vrut să ştie că dacă plăteşti Danegeld nu mai scapi niciodată de danezi...

Se însera, şi dincolo de fluviu Manhattan începuse să arate ca un vîrtej de pixeli. Creatura de pe umărul orbului se zgribulise, iar Spider îşi băgase mîinile în buzunarele jachetei.

- Aici o să am nevoie de ajutorul tău, zise bătrînul.

Cîteva minute mai tîrziu bătrînul intră în mulţimea pestriţă dintr-un bar de pe strada 21, făcîndu-şi loc cu coatele pînă la tejgheaua placată cu oglinzi. Localul era tapetat cu pluş vişiniu, iar tavanul acoperit cu mii de falusuri din termofibră translucidă care unduiau lent, creînd senzaţia că sînt o pajişte bătută de vînt.

Orbul se aşeză lîngă un tînăr îmbrăcat în haine de camuflaj, care-şi înlocuise părul cu o creastă din fibre optice, fiecare fiind dotată cu o sursă de lumină microscopică, subcutanată. Arăta ca rezultatul împerecherii unei reptile jurasice cu un foc de artificii.

- Două oranjade, comandă bătrînul. Una la pahar, una la farfurie.

Barmanul se uită strîmb la bancnota de pe tejghea.

- Nu primim cash.

îl servi pe orb, apoi se deplasă la celălalt capăt al barului, către un grup de yuppies. Xixi începu să ciugulească din farfurioară.

- Max spunea că în barul ăsta discută Pragmatrix contractele, spuse bătrînul, fără a avea aerul că se adresa cuiva anume.

"Creasta" de alături se întoarse spre el.

- Max nu mai lucrează cu noi. Şi oricum nu facem contracte cu toţi păduchioşii.

- Atunci cum de v-aţi adunat?

"Creasta" dădu să-i tragă orbului un pumn în faţă, dar se pomeni zburînd de pe scaun. Cînd se ridică de pe podea, în jurul barului se făcuse deja un gol semnificativ. Din mulţime sosiră alţi Pragmatrix, doi tipi cu înfăţişări identice şi implanturi oculare indigo şi o fată în blugi elastici decoloraţi, peste care purta o centură de castitate din oţel inox. Muzica se opri şi apoi, ca într-un număr ieftin de iluzionism, se stinseră toate luminile, iar în catifeaua întunericului nu se mai văzură decît crestele din fibre optice ale celor patru Pragmatrix. Focurile de artificii ale coafurilor începură să execute un dans straniu, cu tatonări încordate, deplasări rapide şi salturi frînte la jumătate.

în mulţime se creă o busculadă, din cauză că unii dintre cei prezenţi vroiau să iasă, iar alţii să se apropie de arena ad-hoc şi să privească lupta. Se auziră ţipete, în timp ce crestele de lumină îşi continuau dansul. Urmară bufnituri înfundate, zgomot de mobilă răsturnată, iar fibrele optice căpătară traiectorii curioase, nefireşti, după care rămaseră nemişcate. Barmanul aprinse o lanternă, încercînd să potolească panica, şi la lumina ei îl văzu pe orb îngenuncheat lîngă unul din combatanţi, ştergîndu-i sîngele de pe faţă cu un şerveţel.

- Vreau numai să facem un contract, explica el cu aerul că-şi cere scuze. Dacă aveam ceva cu voi, scoteam sbia din teacă. Chiar dacă nu mai lucraţi cu Max, am să vă plătesc bine.

Tînărul încuviinţă şi-i luă bătrînului şerveţelul, apoi se ridică şi merse să-şi examineze prietenii. Orbul îi întinse barmanului o carte de credit:

- Trece-mi în cont consumaţiile lor şi pagubele.

Barmanul zîmbi galben şi se supuse.

What do you think you're doing in my stock deposit? What nu-mi venea să cred ce spunea orbul că triburile astea trebuie tratate ca nişte cîini, să ştie că eşti mai tare şi că le dai de mîncare, că le plăteşti, în cazul triburilor, nu-i de mirare că s-au înmulţit, din şomaj se nasc tot felul de aberaţii, un sociolog de la Harvard chiar declara că în secolul nostru producţia de artă a devenit o formă mascată de şomaj, şi a spus că numărul de scriitori profesionişti din California depăşeşte numărul cititorilor de carte de pe continentul nord-american, iar muzica produsă în ultimii zece ani n-ar putea fi difuzată în întregime de staţiile radio din întreaga lume nici pînă la sfîrşitul secolului, chiar dacă ar emite toate non-stop, e ca şi cînd toţi vorbesc şi nimeni nu mai scultă şi dincolo de un anume nivel de saturare cu informaţie apare o stare ciudată, parcă planeta e populată cu

miliarde de copii ale personajului din "Strigătul" lui Munch, iar reţeaua e non-spaţiul în care toate aceste strigăte reverberează şi se amplifică la infinit...

Ieşiră din local şi se îndreptară spre maşina orbului, trecînd printre nişte copii care jucau fotbal pe trotuar, folosind în loc de minge o cutie de bere.

- Pragmatrix ar trebui să-i oprească măcar o vreme, zise bătrînul în timp ce demarau.

- Şi noi ce facem?

- îl căutăm pe Messiah. Nu pe-ăla pe care-l caută toată lumea. Leper Messiah.

Intrară într-o zonă construită prin anii '20, cu clădiri unite prin pasaje aeriene care creau o senzaţie neplăcută, apăsătoare. Orbul opri în faţa unei intrări pierdute între doi stîlpi masivi, înnegriţi de funingine.

- Aşteaptă-mă aici; vin repede; dacă se dă careva la tine, e un Browning în torpedo, recită Spider ironic.

Bătrînul făcu o grimasă şi intră fără să spună nimic, iar Spider deschise radioul. Strada era pustie, cu excepţia unei siluete singuratice care stătea lîngă o pubelă, alimentînd un foc anemic cu cartoane şi foi de fax.

Melodia de la radio nu apucase să se termine cînd orbul se întoarse şi urcă iar la volan.

- Ai uitat ceva?

- Messiah nu mai locuieşte aici, răspunse bătrînul, îngrijorat.

Rulară cîţiva metri, apoi opriră lîngă o cabină telefonică, iar bătrînul coborî, mormăind ceva doar pentru sine. Cînd încheie convorbirea se întoarse şi mai mohorît.

- Speram să dau măcar de gorila lui Messiah, dar băieţii de la agenţie mi-au zis că Tommy Knuckles nu mai lucrează la ei. Se pare că Tommy s-a lipit de un grup - City Zen - pe care tipul cu care-am vorbit mi-a zis că-l găsesc în staţiile de metrou.

De pe ornamentele metalice ale pasajului de deasupra lor se desprinseră cîteva picături de condens care-i căzură orbului pe obraz, făcîndu-l să tresară.

- Şi în afară de Messiah nu ne mai poate rezolva nimeni problema?

- Mai ştiu cîţiva agenţi de bursă, dar nici unul din ei nu lucrează cu atîta discreţie.

Spider dădu din cap, cu înţelegere.

- Şi mai opreşte radioul, continuă bătrînul pe acelaşi ton de conversaţie. A început să mă obosească.

Dacă boala mintală caracteristică secolului al XIX-lea a fost isteria, iar cea a secolului al XX-lea paranoia, în secolul al XXI-lea cel mai frecvent apărea autismul, o formă severă a schizofreniei care se manifesta sub forma incapacităţii sau refuzului subiectului de a lua contact cu mediul exterior, suprasaturat de stimuli şi informaţii. Unele grupuri transformaseră acest refuz într-o doctrină, iar City Zen făcuseră şi pasul următor, implantîndu-şi disjunctoare neurale care le permiteau întreruperea inputului senzorial şi obţinerea unei izolări perfecte a sinelui. Utilizarea tehnologiei pentru evadarea din lumea tehnologizată conţinea o ironie atît de evidentă încît City Zen n-o sesizau.

Bătrînul şi adolescentul căutară în staţiile de metrou aflate de-a lungul magistralei ce făcea legătura cu Manhattan. Erau pe cale să abandoneze cînd, în cea de-a cincea staţie, o negresă care vindea romane SF est-europene îi îndrumă spre locul de adunare City Zen.

La capătul îndepărtat al unei platforme intermediare se vedea un grup de oameni aşezaţi în jurul unei lumînări. în timp ce se apropiau, flacăra le făcu umbrele să danseze. Orbul se aşeză în genunchi, iar Spider, neştiind ce să facă, rămase în picioare, privind. Decise că Tommy Knuckles era haidamacul îmbrăcat în maieu din plasă roşie, cu braţele groase ca nişte cilindri de presă. Dacă n-ar fi respirat, ar fi putut trece drept statuie de ceară.

Bătrînul îi atinse senzorul de la tîmplă, apoi îl privi în tăcere. Bodyguardul clipi de cîteva ori, revenindu-şi cu greu din transă. într-un tîrziu privirea i se limpezi. Orbul aşteptă, nemişcat, iar flacăra lumînării îi conferea o expresie stranie. Spider simţi cum între cei doi creşte tensiunea, ca un pîrîit de electricitate statică aflat aproape de limita auzului.

- De ce meditezi?
- Ca să devin un Buddha, replică Tommy, iar tonul trăda dispreţ faţă de naivitatea întrebării.

Orbul desprinse o gresie de pe peretele măcinat de igrasie şi începu s-o frece de pardoseală cu mişcări lente, circulare. Bodyguardul încercă să nu bage în seamă scîrţîitul monoton, enervant, însă chiar şi pentru Spider era clar că Tommy se găsea încă departe de calmul şi detaşarea unui maestru Zen. După cîteva minute stocul de răbdare al haidamacului se epuiză.

- De ce freci gresia?
- Ca s-o transform în oglindă, replică orbul cu aceeaşi inflexiune de dispreţ.
- Cum s-o transformi în oglindă lustruind-o?
- Cum să devii Buddha meditînd?

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you vine cîte un moment cînd îţi dai seama ce puţine lucruri ştii şi vezi că nu prea ai nădejde să-ţi schimbi viaţa dacă ştii aşa puţin, asta ş-în cazul cînd îţi dai seama, şi ce sens are să-ţi implantzi mufe craniene sau microreceptoare dacă intri în reţea doar ca să urmăreşti emisiunile comerciale necodate, care-ţi oferă varianta senzo a peltelii de la televiziune, sau dacă rătăceşti fără să ştii unde vrei s-ajungi, ăia de la Asahi Shimbun au făcut o statistică şi se pare că mai bine de jumătate din utilizatori accesează reţeaua ca să se afle-n treabă, şi anul trecut în reţea s-a ivit Iisus care predica, iar gură-cască ăştia se strîngeau cu miile să asiste, bună şi realitatea virtuală la ceva, mai trist a fost cînd s-a aflat că Iisus fusese produs de un programator de la Apple, şi programul a fost şters, pe programator l-a dat în judecată Vaticanul, iar acum tipul cultivă bumbac la Parchman, şi nici măcar n-o făcuse pentru bani, dar procurorul s-a făcut că nu ştia, poate că asta caută cei ce rătăcesc, sau oricum ceva asemănător, ceva blînd şi sigur şi constant într-o lume unde totul merge prea tare şi prea repede, cum s-a întîmplat în America de Vest, la Santa Monica, unde o clădire a fost demolată înainte să fi fost construită în întregime, tot şuvoiul acesta de schimbări ce se petrec cu viteză nebună, te dezorientează şi te obosesc, iar uneori te întrebi dacă-i folosesc într-adevăr cuiva...

Pe drumul spre ieşire trecură pe lîngă un şir interminabil de jocuri video mai vechi decît şlagărele lui Frank Sinatra, iar orbul cumpără două sandwichuri cu peşte de la un distribuitor automat şi-i oferi unul lui Spider.

- Luăm şi cîte o cafea? se interesă adolescentul.
- Fii serios. Cafeaua automatelor publice nu-i bună nici în cizme.
- Aş fi avut nevoie. După cît eşti de pornit, cred că ne prinde dimineaţa pe drumuri.
- Mai bine să ne prindă dimineaţa decît tpii de la VOR-TECHS.

Argumentul era atît de neplăcut încît Spider schimbă subiectul.

- Messiah ăsta stă departe?
- La doi paşi. Ajungem şi pe jos.

Se dovediră a fi mai mult de doi paşi, dar în cele din urmă ajunseră. Bărbatul care le deschise arăta ca o versiune decrepită a solistului de la Steel Grinder care în locul machiajului excesiv avea nişte cearcăne adînci, vinete. Purta o jachetă Levi's neagră, cu mînecile smulse, care pe clapa unuia din buzunare avea prinsă o insignă cu caractere gotice "Gandalf for President", iar blugii căpătaseră o nuanţă verzuie, lucioasă, din cauza stratului de jeg.

Studioul lui Messiah semăna destul de bune cu proprietarul. Pereţii interiori fuseseră demolaţi, iar văgăuna rezultată era ameninţată de invazia unor obiecte heteroclite, greu de identificat. Spider se întrebă dacă Messiah putea găsi patul sau masa fără hartă, apoi îşi îndreptă atenţia spre un filtru de cafea aflat chiar lîngă intrare. Orbul zîmbi şi zise:

- Messiah, fă-i o cafea puştiului.
- Bine. Aşezaţi-vă şi voi pe unde puteţi.

Spider îşi făcu loc pe o canapea, între un monitor ars şi un Panda uriaş din pluş care purta în chip de ghirlandă hawaiană un şir de prezervative muzicale. Mai puţin protocolar, orbul eliberă un taburet, răsturnînd maldărul casetelor audio de deasupra în

hîrdăul unui ficus. Din boxe se auzea o versiune live a melodiei "Shoot Tax Collectors" cu Chainsaw Maniacs.

Ca să nu verse cafeaua, Leper Messiah mai aprinse cîteva lumini, iar obiectele căpătară consistenţă şi contur. Pe instalaţia audio trona un bust din plastic alb al lui Ludwig van Beethoven, cu epoleţi de LED-uri colorate care clipeau, indicînd intensitatea pistelor sonore. Un şir de bolduri înfipte în fruntea şi tîmplele statuetei o făceau să arate ca o versiune kitsch a Statuii Libertăţii.

- Deci? făcu Messiah către orb.

- Avem un cartof fierbinte pe care-o să-l pasezi discret mai departe.

- Nici vorbă.

- De ce faci mutre? Ultima dată cînd te-am vizitat te-ai îmbogăţit.

- Şi după două zile m-a vizitat un elicopter care mi-a făcut cadou o rachetă incendiară, trimisă prin fereastra sufrageriei. Noroc că lipseam de-acasă.

- Poate a fost o coincidenţă.

- Nu cred în coincidenţe.

Orbul abandonă discuţia în contradictoriu şi i se adresă lui Spider:

- Lasă cafeaua şi hai să găsim alt agent pînă nu ne lichidează VOR-TECHS.

- VOR-TECHS? întrebă Messiah pe un ton care-i trăda interesul.

- Da. Ştii mai multe despre firma asta?

- Sigur. în lumea bursei e subiectul cel mai fierbinte. Lucrează numai prin intermediari, e amestecată într-o grămadă de afaceri şi nimeni nu ştie cine sînt proprietarii ei.

- Poate Amicii? sugeră Spider.

- Nu cred. Dacă ar fi a Amicilor s-ar şti, char dacă nimeni n-ar avea dovezi. Bătrînii au alt stil. Firma asta fantomă se mişcă prea repede şi nu se mulţumeşte să paraziteze fluxurile de informaţii.

- Dar ce scop are?

- Cred că preluarea controlului.

- Azi e ziua ta norocoasă, interveni orbul. Avem două discuri optice cu şaizeci de mii de acţiuni VOR-TECHS pe care-o să le împrăştii rapid şi discret, în porţii mici. Mai întîi, însă, am nevoie de computerul tău.

Aladdin reprezenta modul de viaţă orbital aşa cum şi-l imaginau cei care nu fuseseră niciodată într-o staţie orbitală. Era un local virtual care ocupa cîteva sute de gigabytes într-un server din New Jersey, dotat cu gravitaţie scăzută, lumini stroboscopice şi chelneriţe-sirene cu sutiene din voal. în aladdin băutura producea doar o stare plăcută, muzica era molcomă şi de bun gust, iar solzii de pe cozile sirenelor se mulau perfect pe rotunjimile lor provocatoare, ceea ce asigura un aflux permanent de clienţi. Pe orbită bătrînul cunoscuse şi localuri mai urîte, iar faptul că era proprietarul barului îl ajuta să savureze şi mai mult ambianţa.

Portarul în uniformă roşie cu fireturi aurii îi deschise uşa şi-l salută. Avea figura portarului titular din naţionala de fotbal a Italiei, dar nimeni nu-i remarca faţa din cauza uniformei.

în Aladdin era oră de vîrf, iar mesele şi separeurile gemeau de lume. Bătrînul se strecură pînă la bar şi se cocoţă pe un taburet cu piele moale, tutunie, apoi îi făcu semn să se apropie barmanului (copia laureatului din acel an al Premiului Nobel pentru chimie).

- Spune-mi, te rog, a lăsat cineva vreun mesaj pentru mine?

- Nu, domnule.

- A trecut cumva pe-aici o tînără doamnă, tunsă foarte scurt şi foarte excentric?

- Da, domnule. A stat la masa aceea din colţ.

Bătrînul chemă discret o chelneriţă care veni plutind, unduindu-şi coada.

- Schimbă şerveţelele de la masa din colţ, te rog, şi adu-mi-le pe cele vechi.

Cînd primi şervetele, le cercetă pe fiecare în parte şi găsi un bilet împăturit în patru. îl desfăcu nerăbdător şi citi cuvintele scrise cu creionul dermatograf:

"ADRESA: LINCOLN LANE, BROOKLYN. PROPRIETAR: ANCALAGON (NICI UN PRENUME). O FI GREC? MIAMI"

- Pot să dau un telefon? întrebă Spider.

- Sigur. Vezi lîngă poliţa căminului.

Adolescentul reuşi să ajungă în faţa căminului fără să răstoarne nimic. Se instală într-un fotoliu şi-şi întinse picioarele pe grilaj, apoi formă numărul lui Jackie. Pe peretele hornului, pictat cu vopsele ignifuge, se afla un portret al lui Dali, cu priviri de girafă în flăcări. La capătul celălalt al firului cineva ridică receptorul.

- Jackie? Sînt Spider.

- Ce bine că ai telefonat! Eram aşa de îngrijorată. Eşti teafăr?

- Da, am scăpat cu bine. Acum sînt la un tip, Leper Messiah.

- Ai şi CD-ROM-urile cu acţiuni?

- Da, sigur. Ăă... Hei, Jackie, de unde ştii că pe CD-uri sînt acţiuni?

în loc de răspuns veni tonul, iar Spider văzu cum în ochii lui Salvador începea să se reflecte propria lui spaimă. Traversă văgăuna în diagonală şi se opri lîngă Messiah, care bătea darabana cu degetele pe genunchi.

- Cred c-ai face bine să-mprăştii acţiunile cît poţi de repede.

- Am înţeles că vă grăbiţi. Stai să-mi elibereze orbul jucăria...

- Mult mai repede de-atît. Am telefonat la Jackie şi după voce părea ea, dar m-a-ntrebat de acţiuni şi Jackie n-avea de unde să ştie de ele, iar eu apucasem să-i spun că sînt aici şi...

- Şi-ai făcut o tîmpenie mai mare decît Nixon la Watergate, completă orbul din spatele lui. Cît ţi-ar trebui să lichidezi stocul, Messiah?

- Cu toate acoperirile...

- Cît?

- Şase, şapte ore.

- Clar. N-avem timp. Hai s-o-ntindem de-aici.

Messiah acceptă surprinzător de repede hotărîrea orbului. Scormoni între pernele unei canapele şi scoase o Uzi, împreună cu două încărcătoare de rezervă pe care le puse în buzunarele jachetei, apoi îmbrăcă o canadiană şi le făcu semn că era gata.

Cînd agentul de bursă deschise uşa, dintr-un capă al culoarului ţîşni o rază violet intens care perforă peretele apartamentului, apoi zidul exterior. Messiah trimise la rîndul lui o rafală de Uzi care-l doborî pe atacator, după care-i sili pe cei doi să coboare în fugă treptele scării de serviciu. De undeva de deasupra începu să se audă un uruit ameninţător, apoi duduitul înfundat al unei mitraliere grele, dar Messiah nu se opri, ci îi duse în goană printr-un şir de curţi interioare, pasaje şi ganguri, pînă cînd se opriră, gîfîind, într-o parcare subterană părăsită.

- E a doua oară cînd mă vînează un elicopter din cauza ta. Cred că de data asta a făcut sită toată faţada.

- Se putea şi mai rău. Spre exemplu dacă ne aştepta cineva pe scara de serviciu.

- îţi mai arde şi de glume!

- Bine, gata. Hai să vedem ce-i de făcut. Am aflat unde e sediul VOR-TECHS şi cine-i proprietarul. Vreau să le fac o vizită în RV. Tu, în schimb, va trebui să distribui acţiunile, ca să-i trimitem pe urmăritori pe cît mai multe piste false.

- Şi dacă ne localizează iar?

- N-or să ne localizeze. Ne despărţim, iar Spider vine cu mine, ca să nu te mai dea de gol.

Bătrînul îi înmînă lui Messiah cele două discuri optice.

- Vrei să-ţi opresc vreun procentaj, ceva? întrebă acesta din urmă.

- Nu-mi trebuie. Sînt mulţumit dacă reuşim să le venim de hac.

- O.K. Cum luăm legătura?

- Lasă-mi un mesaj la Aladdin.

îşi strînseră mîinile, apoi Leper Messiah plecă. Orbul se aşeză pe un teanc de cartoane, alături de Spider, şi medită cîteva minute, în timp ce Xixi privea fără să înţeleagă graffiti care inundau stîlpii şi pereţii de beton armat.

What do you think you're doing in my stock deposit? What do you think you're parcă totul ar fi scufundat în mier groasă, vîscoasă, iar trupul reacţionează la comenzile creierului ca un surd la nişte şoapte trimise prin telefon peste Atlantic şi nu credeai c-o să te invadeze atît de repede, nu-ţi mai răsună în ţeastă decît *What do you think you're doing in my stock deposit? What do you think you're doing in my stock deposit? What do you think you're doing...*

What...

Şamanul negru părea desprins din National Geographic. Lumina difuză ce se strecura cu greu prin fumul de tămîie făcea să-i lucească straniu masca din farduri fotosensibile, care-şi schimba caleidoscopic nuanţele. Pe buza superioară îi strălucea un ac de argint, trecut prin cartilagiul nazal. Se aplecă deasupra trupului gol al lui Spider şi începu să-i întindă cu degetele unsori colorate, pe piept şi pe faţă. Ochii galben-aurii, cu pupile ovoidale, urmăreau cu atenţie traseele sinuoase ale degetelor.

Cînd termină aplicarea vopselei rituale deschise o trusă din care scoase ace lungi, incredibil de subţiri, pe care le înfipse în trupul tînărului, în locuri alese cu grijă, iar apoi se aşeză în genunchi şi începu o incantaţie guturală însoţită de gesturi ciudate. Lumînările din jurul mesei arseră încet, învăluite de modulaţiile stranii ale descîntecului, în timp ce deasupra oraşului se iveau zorii.

Singura strălucire ce-l ajuta pe războinicul în armură să-şi găsească drumul provenea de la spada virtuală de lumină alb-viorie, pe care era imprimat un şir de rune stacojii. Dacă ciberspaţiul obişnuit era luminos, în vizuina lui Ancalagon era întuneric şi tăcere, o combinaţie apăsătoare, aproape palpabilă, ce părea să umple bolţile şi arcadele sumbre, de bazalt.

îl căuta de multă vreme. Era o entitate informaţională ce se ivise cu cîtva timp în urmă în reţeaua de date, crudă şi nesăţioasă, devorînd şi distrugînd zilnic zeci de mii de gigabytes, ucigînd programatori şi utilizatori, incendiind, pustiind. Iar acum, cînd îi găsise sălaşul deghizat într-un sediu de sectă creştină cu chestionare tipărite şi misionari, bătrînul era mirat peste putinţă. Nu întîmpinase nici o rezistenţă. Nu se întîlnise cu nimeni şi nimic pe coridoarele înalte, străjuite de coloane din bazalt. Oare Ancalagon lipsea de-acasă?

Ajunse la un puţ imens pe peretele căruia cobora o scară în spirală. în timp ce cobora treptele, sprijinindu-se cu mîna stîngă de zid, în spaţiul enorm şi întunecat nu se auzea decît răsuflarea lui. Parcurse o sută de trepte, apoi încă una, afundîndu-se în hăul ce părea să nu se mai termine. într-un tîrziu, după ce pierduse de multă vreme socoteala treptelor, ajunse în sfîrşit la fundul puţului de piatră.

Cînd războinicul coborî de pe ultima treaptă, în beznă se iviră doi globi purpurii, în care păreau să danseze flăcări, despărţite în mijloc de cîte o dungă neagră, sticloasă. Apoi, treptat, pereţii puţului se luminară cu o lucire roşiatică, emisă de un corp imens. Pe podeaua de bazalt stătea încolăcită o reptilă uriaşă, cu aripi membranoase.

- Te aşteptam, bătrîne, spuse Ancalagon întinzîndu-şi labele solzoase, dezmorţindu-se. Mi-am trimis oamenii să te ucidă, însă ştiam că ai să scapi cu bine şi ai s-ajungi aici. Ce vrei?

Drept răspuns războinicul despică aerul cu spada de lumină şi se apropie imperceptibil, fără să ridice tălpile de pe podea.

- Am putea deveni aliaţi, continuă dragonul virtual, iar în ochii purpurii luci ceva înrudit cu veselia. Doar n-ai bătut atîta cale numai ca să fii distrus de mine.

Omul în armură continuă să înainteze, atent, încordat, fără să se lase derutat de cuvintele reptilei.

- Totdeauna am bănuit că, deşi glumeşti mereu, în sinea ta te iei foarte în serios. Dar fie cum vrei!

Din fălcile dragonului ţîşniră flăcări ce-l acoperiră pe războinic, iar Ancalagon îşi desfăşură aripile şi se înălţă. Armura neagră îl protejă însă pe bătrîn, care porni pe scări în urmărirea fiarei. Dragonul reveni planînd în cercuri strînse şi coada sa enormă izbi scara, năruind cîteva trepte. Cînd Ancalagon se înălţă din nou, spada de lumină vîjîi,

descriind un cerc larg, şi-i spintecă una din aripi aproape de vîrf. Dezechilibrată, reptila se prinse de unul din pereţi, înfigîndu-şi ghearele între blocurile de bazalt, iar războinicul se repezi către ea. O lovitură de coadă îl răsturnă, trimiţîndu-l de-a rostogolul pe scări şi smulgîndu-i sabia de lumină din mînă. Ancalagon zîmbi, o grimasă bizară pe chipul său de reptilă.

- Ţi-ajunge? Te-ai răzgîndit?

Războinicul înjură printre dinţi şi se ridică, rezemîndu-se de perete, apoi coborî treptele, căutîndu-şi spada. în urma lui dragonul trimise o nouă jerbă de flăcări şi vapori care calcinară zidul de lîngă el. Ajuns jos se repezi către sabia pe care-o vedea lucind departe, în întuneric. Şocul aterizării fiarei pe podeaua din piatră îl dezechilibră, trîntindu-l, dar bătrînul nu se dădu bătut şi, iute ca o nevăstuică, înhăţă sabia şi-l izbi pe dragonul ce se năpustea asupră-i. Din botul însîngerat al lui Ancalagon se iscă un urlet ce făcu să vuiască pereţii puţului.

Abia atunci se dezlănţui furia oarbă a fiarei, care începu să smulgă blocuri de bazalt din pereţi şi să biciuiască podeaua cu năpraznice izbituri de coadă. Prin ploaia de lovituri războinicul găsi însă prilej să-i străpungă aripile, labele şi coada, scăldînd sabia de lumină în sînge gros, întunecat. în cele din urmă, Ancalagon bătu din aripile zdrenţuite, încercînd să se înalţe din nou, iar bătrînul îi împlîntă spada în abdomen şi-l spintecă pînă aproape de gît. Fiara se prăbuşi cu un bufnet înfundat şi puţin lipsi să nu-l prindă dedesubt pe învingător, care fugi pe scări pentru a nu fi zdrobit de ultimele zvîrcoliri ale dragonului. în timp ce uriaşul cadavru înţepenea, iar sîngele său întunecat ce acoperise podeaua se închega încet, bătrînul urcă şchiopătînd spre ieşire, rezemîndu-se în teaca sabiei ca într-un baston.

- Ei, Xixi, se adresă el creaturii aflate departe, pe umărul drept al corpului său real, încă o victorie ca asta şi s-a zis cu noi.

Cînd orbul intră în cameră Spider tocmai se îmbrăcase.

- Hei, unde-ai fost pînă acum? Tu m-ai adus aici, la şaman?

Bătrînul zîmbi cu înţeles.

- De ce întrebi?

- Mă gîndeam, s-or fi terminat tehnicienii wet din America de Est de-am ajuns pe mîna vracilor?

- N'kono a absolvit medicina, psihologia şi informatica la UCLA.

- Păi...a invocat-o pe Mousso Koroni, stăpîna pădurilor şi-al întunericului. Zicea că străbunicul lui a fost posedat de demoni şi-a putrezit de viu.

- Chiar aşa ţi-a spus? Ştiu precis că bunică-su a fost trompetist într-o orchestră de jazz din New Orleans, iar el n-a aflat despre cultul african al lui Mousso Koroni decît în anul trei de facultate, dintr-un curs de antropologie. Vrei un corn?

Adolescentul încuviinţă, după care continuă printre înghiţituri:

- S-a anunţat la radio că sediul sectei ăleia de la care aveam şi eu un chestionar a fost distrus de-o bombă artizanală.

- Posibil, admise bătrînul.

- Oare noi mai sîntem urmăriţi?

- Am motive serioase să cred că nu.

- Mhm. Auzi, nu mi-ai spus, de fapt ce căutai în reţea?

- O entitate foarte periculoasă, Ancalagon. S-a dezvoltat dintr-un program ucigaş evadat.

- Şi de ce ţineai atît de mult să găseşti programul ăsta?

- într-un fel era de datoria mea. Cu cîteva luni în urmă am încercat să dau o lovitură sus, pe orbită. Eu am fost cel căruia Ancalagon i-a scăpat de sub control.

Dintre ceţurile de deasupra Atlanticului se ivi încet soarele unei zile noi. O zi fără Ancalagon.

SHAI TAN

Dacă credeţi că pe orbită lucrurile stau mai bine, vă-nşelaţi amarnic. E drept că-n habitaturi procentajul de cremă e mult mai mare. Dar şi cel de drojdie.

Eu personal m-am născut pe Insula Unu, deşi nu ştiu dacă "născut" e termenul cel mai potrivit. Tăticul meu, Michael Kliensmann, mi-a dat drumul în infosistemul companiei care-l concediase. Asta a fost acum două zile, pe 22.09,3:05:16 GMT. În primul minut am avut efectul unei mitraliere asupra unui hectar de baloane colorate. Cînd în cele din urmă s-a declanşat sistemul de securitate, nu mai rămăsese cine ştie ce din companie de salvat, iar în cazul cînd SoftGuard şi-ar fi făcut treaba cu succes, patronii n-ar fi avut de unde să le plătească salariile pe săptămîna în curs, ca să nu mai vorbim de prime.

La ora cînd reuşisem să trec printre capcanele întinse de SoftGuard şi să mă infiltrez în reţeaua publică a insulei, Michael era la bordul unei navete Air Thai, în drum spre Bangkok. Probabil că soarta mea îi ieşise cu totul din minte. Pe mine, însă, subiectul mă interesa în cel mai înalt grad, căci nu mă pot înmulţi ca virusurile. Eram - şi sînt - un singur exemplar.

În următoarele treizeci de minute, alte două companii cu sediul în Insulă au avut soarta celei dintîi. Anumite instrucţiuni din programul meu de bază au un efect persistent, ca o foame teribilă, permanentă, pe care băncile de date bine garnisite o pot potoli cît de cît, pentru o vreme. Nu e de mirare că în aceeaşi zi, la 4:42:09, autorităţile au trimis pe urmele mele armamentul greu, programe pentru deparazitare ce au început să parcurgă reţeaua cu viteza şi efectul unui tsunami. Jos, pe Pămînt, n-ar fi fost chiar o problemă, însă ciberspaţiul Insulei seamănă cu un acvariu: cuprinzător, dar limitat. Şi e-al naibii de greu să te fereşti de un tsunami cînd te afli închis într-un acvariu.

A, uitasem. Mă cheamă dMON.

Mama mia zis că trebe sănvăţ să scriu că dacă snt cuminte şi silitor şiexersezmă lasăn fiecare zi cîteo oră în Realitatea Virtuală, unde mă pot juca şi dacă Ea a promis se ţine de cuvnt aşa că mă străduesc. Merită, eaşa de Fain acolo şi vezi tot felude lucruri interesante în în ea, în Realitatea Virtuală. La anu o să merg la şcoală, Mama zice că tot o şcoală Virtualănuma co sănvăţ japoneya şi asta se scrie altfel, nu cu litere dastea, am văzut eu. Nunţeleg de ce trebe sănvăţ să scriu că e mai uşor la tastatură sau în mod vocal, asta e cînd vorbeşti şinţelege computeru, şi vorbeşte şi el, e Fain de tot areaşa o voce de lai tot asculta. Da pentru o oră pe zi, în în fiecare zi merită, că mă joc şi intru în tofelu de locuri colorate şi măntîlnesc cu oameni şi animale şi monştri careţi cer parole şi mereu găsesc ceva nou şi interesnt. Acugata, mă duc la munţii ăia Virtuali da osă mai sriu şi mîine. teddy :)

Pentru orbitali, Insula Unu e cam ca Mayflower pentru americani, o piatră de hotar sau mai curînd de temelie in istoria naţiunii lor şi, pe de altă parte, o colonie înghesuită şi complet depăşită din punct de vedere tehnologic, pe care nimeni n-o mai ia în serios, decît ca staţiune de vacanţă sau loc pentru educarea copiilor. Partea fizică e un cilindru - presurizat, cu înălţimea de 1650 de metri şi raza de 517, un carusel cuminte pe interiorul căruia, la o treime de g, alternează cartiere de locuinţe, luminatoare longitudinale şi culturide arbuşti modificaţi genetic, cu mare productivitate de oxigen. Ciberspaţiul Insulei e mult mai vast, loc de tranzacţii, distracţii şi educaţie, principala sursă de venit a locuitorilor.

Şi închisoarea mea, printre altele.

Pare ironic, însă deşi majoritatea pămîntenilor doresc să vină în habitaturile orbitale, eu, care mă născusem acolo, doream să emigrez pe Pămînt. E drept că fiecare dintre staţiile construite mai recent arată atît de impresionant încît bătrînul Robert McCall s-ar simţi complexat. Dar nu, mulţumesc.

Nu glumesc cînd spun că Insula devenise o închisoare. La 6:00:00 GMT senatul Insulei Unu s-a întrunit în conferinţă virtuală de urgenţă, iar după analizarea pagubelor produse de subsemnatul cu ocazia distrugerii celor şase companii - acum erau deja şase - s-a hotărît în unanimitate închiderea tuturor canalelor de comunicaţii cu exteriorul.

Mă temeam de asta. Sperasem că pierderile provocate de această măsură extremă aveau să-i împiedice s-o aplice, dar erau hotărîţi să mă distrugă cu orice preţ. Patru din cele şase companii le aparţineau. Pardon, le aparţinuseră.

M-am năpustit în sala de conferinţe sub forma unui Fokker argintiu uriaş, pe bordul căruia luceau sinistru şase cranii de crom negru. Le-am împroşcat efigiile aristocratice cu confetti multicolore, lipicioase, apoi am înecat totul în fum verde şi m-am făcut nevăzut. A fost distractiv, dar măsura aceea urîcioasă a rămas valabilă.

De-acum aveau să se distreze *ei* pe socoteala *mea*. Era doar o chestiune de timp.

A fost aşa Grozav că trebe să scriu, chiar dacă Mami zice că un egzerciţiu pe zi ajunge. Mam întlnit cu băieţi din Valea Galbenă dan Realitate Virtuală narătau de loc a băieţi. Frank era o gorilă verde cu gîlme multe pe faţă şipe pept şi mai era unu Hans care era Omul de Tinichea şi Akira care era cowboy şiăilanţi îi ziceau Billy the Kid, neam jucat întro pădure maare şi cu multe zgomote, Frank a zis că nue pădure şii zice Junglă, iar zgomotelei de la maimuţe şi papagali. Nu ştiu ces ăia, da el aşa zicea, şi căutam un Templu cu Comori Fermecate, numa că eu arătam ca deobicei, că nu ştiu cumsă eau altănfăţişare, şi Akira mea promis cămi dă el un program deal lui, săl caut mîine dimineaţă şi mil dă, abea aştept, că era greu să ţin pasu cu ei prin junglă, ei eranalţi ca nişte Oameni Mari şi era greu sămă ţin dupe ei da dacă fac doo egzerciţi de sriere azi poate mă lasă Mami doo oren Virtual mîine şi ceo să ne mai distrăm, abea aştept. teddy :)

Dacă senatorii au vrut distracţie, le-am dat distracţie. La următoarea şedinţă au estimat că prima zi de vînătoare i-a costat treizeci de milioane OCU. A fost cît pe-aci să mă prindă în vreo două rînduri; o dată m-au încolţit în sucursala bursei, iar a doua oară într-o firmă de asigurări, dar am reuşit să scap. La firma de asigurări, cel puţin, m-am transferat pe un CD-ROM cu analize de investiţii, pe care unul din asociaţii majori l-a luat acasă. Cînd i-am şters toate fişierele şi-am fugit în reţea nu i-a venit să creadă.

N-am rezistat ispitei şi m-am infiltrat şi la a doua şedinţă virtuală. De data asta le-am înlocuit tot decorul, atît de încet că nu s-a simţit, le-am lipit mîinile pe birouri, picioarele pe podea şi fundurile pe fotolii, după care le-am provocat nişte senzaţii *teribile* de mîncărime.

Merita să-i vezi pe senatori în situaţia asta.

Au făcut spume, de parcă se spălaseră pe dinţi cu detergent, şi au promis c-o să mă usture. Pe ei îi ustura deja.

Ieri, la 16:30:00, au trimis pe toate frecvenţele de urgenţă un mesaj prin care solicitau programe pentru deparazitare, preferabil cele mai noi şi mai eficiente. Erau dispuşi să plătească oricît, fără să facă mofturi, pentru că devastasem încă unsprezece companii. După zece minute, dinspre Stupurile Lagrange şi Habitaturile Circumlunare au început să vină, sub forma unor pachete de microunde, programe-vînător. Mii.

M-am simţit onorat şi, de ce să vă mint, al naibii de speriat. I-am trimis preşedintelui senatului o scrisoare înzorzonată, cu chenar negru, în care făceam băşcălie de eforturile lui, dar realitatea era că situaţia le devenea din ce în ce mai favorabilă, şi preşedintele ştia asta. Aşa că mi-a mototolit scrisoarea de cum a primit-o prin fax şi a zvîrlit-o la coş.

Păcat. Avea multe înflorituri de retorică.

Mami a fost foarte supărată cînd mi-a văzut primele exerciţii de scriere. Nici desert nu mi-a dat; a zis că numai băieţii care ştiu să scrie corect merită să primească desert.

Numai că Hans mi-a dat un program Spell şi acum e simplu, computerul îmi arată unde am greşit, scrie el cum trebuie şi eu copiez. Hans e un prieten adevărat. De-acum nu mai e primejdie să rămîn fără desert.

După ce am fost cu prietenii mei în templu m-am uitat ce locuri mai sînt închise în computerul de acasă. Am găsit Marele Canion şi am intrat acolo. Era aşa frumos; am zburat de-a lungul lui şi cîteodată pereţii erau largi şi luminaţi de soare, roşii şi maro şi galbeni, straturi-straturi, ca nişte fîşii colorate, aşa multe că nu le puteai număra, şi alte dăţi pereţii se apropiau şi apa făcea un zgomot mare de tot acolo jos, era întuneric fiindcă lumina soarelui nu putea să intre pînă jos, şi apa era tare înspumată şi curgea repede, repede de tot.

Cînd auzeam ce zgomot face apa mi-era tare frică, dar am să mă mai duc în Marele Canion.Mi-a plăcut mult.Teddy :)

Azi-noapte au venit vremuri grele. Grele de tot. Pe lîngă toate programele acelea şmechere, din Lagrange Hive a sosit o echipă de intervenţie. Doi olandezi, o antileză cu codiţe şi o nemţoaică mai vîrstnică, avînd graţia şi dimensiunile unui spărgător de gheaţă sovietic. Cînd i-am văzut prin monitoarele ecluzei Doi nu arătau cine ştie ce, dar după ce s-au pus pe treabă mi-am dat seama că vroiau pantofi din piele de dMON, şi aveau toate şansele să-i obţină.

După ce echipa din Lagrange şi-a intrat în pîine, am înţeles că toată tăvăleala prin care trecusem era un fel de Lacul Lebedelor comparativ cu ceea ce venea. Nemţoaica avea o minte foarte inventivă şi s-a apucat să-mi pregătească tot felul de surprize, care de care mai urîte. Senzori în nodurile reţelei. Filtre. Porţi cu sens unic, la memorii cu o singură cale de acces. Gheaţă adezivă. Subrutine corozive. Programe de semnalizare, care ţi se lipeau de coadă şi nu le mai dezlipeai nici cu slujbe. Năvoade incandescente. Mii de alte ciudăţenii, fără nume dar periculoase, pe care le semănau în locurile cele mai neaşteptate. Grăsana asta diabolică ar fi putut să dea gata o divizie întreagă de Indiana Jones. Sau să împiedice debarcarea din Normandia.

Pînă atunci reţeaua fusese un loc prietenos princare mă jucasem de-a hoţii şi vardiştii cu programele defensive ale senatorilor. Mercenarii o transformară însă într-un parc de distracţii pentru sado-masochişti. I-am alergat cîteva ore bune - drept să spun, m-au alergat ei pe mine - şi de cîteva ori mi-am lăsat fragmente de subrutină în capcanele lor. Apoi am prins un raport-fulger al unei unităţi IA operative în care ziceau că m-au încolţit. Raportul era însoţit de o diagramă 3D a situaţiei.

Într-adevăr mă încolţiseră.

Mi-am luat inima în dinţi şi-am intrat în ciberspaţiul particular al unei familii. Nu era cea mai isteaţă manevră, recunosc, însă nu prea aveam de ales. Pînă scotoceau prin toate computerele cartierului exista o şansă firavă să mă strecor afară din încercuire. Joaca şi distracţia se terminaseră, şi trebuia să găsesc o cale de evadare de pe Insulă. Dacă mercenarii ştiau deja adresa unde mă ascunsesem, aveau să mă ia ca din oală.

Tîlharii din Evul Mediu puteau căpăta azil în catedrale. Dar unui IA cine să-i ofere adăpost?

Azi m-am întîlnit cu Shai Tan. Mă dusesem în Preerii să văd bizonii şi m-am întîlnit cu ea. I-am zis că mă cheamă Teddy şi că stau pe Strada Doi din Valea Roşie, şi-am întrebat-o ea pe ce stradă stă. Shai Tan a zîmbit, avea dinţii foarte albi, şi mi-a spus că nu e de pe nici o stradă. Atunci din care vale, am întrebat eu, din cea Roşie, Albastră sau Galbenă? Ea a dat aşa din cap şi n-a zis nimic. Cred că nu vrea să-mi spună.

Dar ne-am distrat de minune, a fost cu mine la Niagara şi chiar zicea să ne dăm drumul de sus, să cădem odată cu apa, că în realitatea virtuală nu e nici un pericol. N-am vrut. Nu de frică, dar n-am vrut.

Pe urmă am umblat prin alte locuri. Nici nu ştiam că în computerul de acasă stau închise aşa multe locuri. Shai Tan spunea că e mai ceva ca un National Geographic. Nu pot să-mi dau seama, că n-am avut niciodată computer National Geographic. Numai Seiun-ul ăsta şi un joc Nintendo. Atît.

A zis să mai vin, că vrea să-mi arate mai multe despre America şi indieni şi alte lucruri interesante. Şi-aşa am scris destul, mă şi doare mîna de cît am scris. Teddy :)

Puştiului i-am apărut sub forma unei tinere. Am cizelat bine înfăţişarea înainte să-i ies în cale. Fără forme opulente. Copiii rîd de asta. Buze cărnoase, figură rotundă (asta le inspiră încredere), nasul cîrn, foarte mic, păr brunet, ten măsliniu. Nu uita să zîmbeşti cît mai des, dMON, mi-am zis.

Spaţiul lor virtual era o colecţie prăfuită de peisaje idilice, transpuneri RV ale unor reportaje din secolul trecut, prin care zburdau paşnic o grămadă de specii demult dispărute. Un paradis pentru preşcolari. Teddy chiar era preşcolar.

Judecînd după frecvenţa utilizării, cel mai mult îl interesa America de Nord. Din păcate accesa numai programe ce păreau o încrucişare între Disneyland şi Parcul Naţional Yellowstone. Putea să se zbenguie pe-acolo şi o mie de ani, tot n-ar fi învăţat mare lucru despre America. Aşa încît, pe cînd îl ţineam de vorbă pe Teddy prin simulacrele acelea de natură, am accesat nişte programe de edutainment dintr-o bancă de date din apropiere, formulînd cererea în numele lui. Era clar că băiatul are nevoie să fie informat, cel puţin în ceea ce priveşte evenimentele majore din ultimii cinci sute de ani.

Am asamblat un cocktail de vreo două ore despre Thanksgiving şi vrăjitoarele din Salem, Walt Disney şi Elvis Presley, delfinul Flipper şi Rin Tin Tin, Declaraţia de Independenţă şi John F. Kennedy cu Jackie (cînd erau tineri şi frumoşi), Los Alamos şi Abraham Lincoln, Stan şi Bran, nitul de aur care a marcat încheierea construcţiei primei căi ferate transcontinentale, James Dean şi Benjamin Franklin, generalul Grant şi Marilyn Monroe, Războiul de Secesiune şi Scarlett O'Hara, Erol Flynn şi Ronald Reagan, Madonna (îmbrăcată decent) şi Nancy Karrigan, goana după aur, Charlie Chaplin şi Jack London, Mark Twain şi William Faulkner, Thomas Alva Edison şi Ernest Hemingway, Henry Ford şi Teddy Roosevelt, Malcolm X şi The Doors, Bette Davis şi Martin Luther King jr, Albert Einstein şi Fred Astaire, Cristofor Columb şi Neil Armstrong.

A fost o improvizaţie, iar parte din material nici măcar nu era 3D. Dar la sfîrşitul ei Teddy m-a rugat să-l duc în America.

Parcă puteam să-l refuz?

Mami mam gîndit să mă duc pînăn America, şaşa ziceai că străbunicu deacolo vine şi şi e mult mai interesant decît credeam, nam ştiut că sau întmplat atîtea lucruri acolo. O să fie multe de văzut şi cred co să dureze cîtva timp. Meam luat şi un senviş cu şvaiţer la mine şio portocală. Shai Tan zice că nentoarcem diseară sau mîine cel cel tîrziu, da dacăs multe lucruri de văzut mai stăm.

teddy :)

p.s. Să nu te superi cam plecat aşa, da dacăţi ziceam nu cred cămi dădeai voe.

Partea care a urmat a fost prea nebunească pentru a fi luată în consideraţie, necum pusă în practică. Acum, cînd îmi amintesc cumm-a scos Teddy din casă pe un CD-ROM, cum m-am infiltrat în infosistemul ecluzei Doi şi am convins centrul de control să pregătească de zbor naveta mercenarilor, cum am cerut culoar de acces la Cape Canaveral folosind codurile celor din Lagrange Hive, mi-e tare greu să cred că mi-au venit asemenea idei. Că ideile astea disperate au prins nu cred nici acum.

A durat o veşnicie pînă ne-am tîrît afară din ecluză şi-am început să ne îndepărtăm de Insulă.

Apoi canalul de urgenţă a pîrîit şi s-a auzit o voce feminină, răguşită de plîns:

- Teddy, vino înapoi.

Noroc că-l convinsesem să ia un sedativ. Acum dormea într-o plasă zero-g.

- Mami...

- Pe dracu' "mami", interveni o voce aspră.

Am îngheţat, Era nemţoaica.

- Ştiu că eşti acolo, dMON, şi că toată dandanaua asta e opera ta.

- ţi-am scăpat de data asta! bravai, ca să-mi ascund frica.

- Ai scăpat. Dar te-ai gîndit că pe copil nu-l vor putea aduce înapoi pe orbită niciodată? Cu toate maladiile alea de jos, mutaţii rezistente ale celor vechi şi aberaţii noi, rezultate din războaie şi poluare, *nimeni* nu l-ar mai primi pe o staţie orbitală.

Am scos sunetul unei persoane care-şi drege vocea. E drept că nu-i spusesem lui Teddy despre Coreea, Vietnam, Nicaragua, Golful Persic, Războiul Orbital şi Al Doilea Război Civil (ultimul încă în desfăşurare). Preferasem să-i prezint o Americă strălucitoare precum promisiunea serii de Ajun. Despre foamete, epidemii, trafic de organe, necrofilie şi canibalism urban avea oricum să afle mai tîrziu. Pe propria piele.

- Pentru că ai făcut asta, continuă nemiloasă femeia, blestemat să fii între toate entităţile gînditoare şi între toate efigiile ciberspaţiului; prin cotloane să te tîrăşti şi cu informaţie reziduală să te hrăneşti. Duşmănie voi pune între tine şi programatori, şi aceştia te vor zdrobi. Căci nu există ticăloşie mai mare decît cea pe care ai făcut-o!

Am întrerupt vocea ameninţătoare şi m-am închis într-o platoşă de tăcere. Aştept cu groază clipa cînd platoşa va fi spartă.

E mai bun sfîrşitul groaznic sau groaza fără sfîrşit?

CELĂLALT

"Paperback Writer"-Beatles

Numiţi-l Bill. El însuşi îşi spunea astfel, sau folosea un nume asemănător. Poate Will. Nu sînt foarte sigur. Stătea înghesuit într-o cafenea, la o măsuţă din colţ, urmărind cum din fumul gros de ţigară se decupau siluete albăstrii care schiţau mişcări, lăsînd impresia că se desprinseseră dintr-un film mut căruia cineva îi adăugase în glumă o pistă sonoră înregistrată într-un viespar. Bill fuma şi el, deşi era miop şi fumul îi irita ochii. Nu ştiu de ce fuma. Poate nici el nu ştia.

Jacheta şi-o aşezase pe spătarul scaunului. Piele tare, scorţoasă. Croială asimetrică.

Bill venise să ia pulsul străzii. Credea că avea nevoie de asta, însă de fapt îi făcea plăcere. Îl încînta uneori să urmărească forfota oraşului, mai ales la anumite ore. Cîteodată vedea paşii unui balet cu milioane de figuranţi, alteori un ritual extrem de complicat sau chiar sisteme de relaţii care-i aminteau mai mult ecologia decît ştiinţele sociale. Adesea se lăsa fermecat de amănunt, de incident.

Strivi chiştocul în scrumiera pe jumătate plină şi scoase dintr-un buzunar al pantalonilor mărunţiş nichelat, cu care plăti cafeaua. Luă jacheta pe antebraţul stîng şi se îndreptă spre ieşire.

Afară era o ploaie măruntă, rece. Bill îşi aşeză jacheta peste umerii înguşti, apoi se răzgîndi, vîrî braţele în mîneci şi trase fermoarul pînă sus, aproape de bărbie.

Trotuarul era plin. De la înălţimea lui, Bill vedea mai mult umbrele colorate şi, din cînd în cînd, faţa unui bărbat înalt. Se simţea ca Gulliver în ţara ciupercilor.

Dădu din coate ca să poată traversa trotuarul ticsit. Cu zece-cincisprezece ani în urmă, înghesuiala asta era ceva îndepărtat şi comod, o chestie exotică văzută la TV sau în National Geographic. Ceva la care să visezi sau despre care să scrii. Acum, văzut din stradă, oraşul lui Bill era la fel de aglomerat ca New York în anii '60 sau Tokio în anii '80.

Se opri lîngă maşină, o Mazda roîie cu faruri escamotabile. Căută prin buzunarele jachetei, pe cînd ploaia perfidă i se prelingea după ceafă.

Bliper-ul.

Luă încă o dată buzunarele la rînd, deschizînd apoi închizînd fermoare şi capse. Astfel află că-i lipseau cheile maşinii, cărţile de credit, portofelul cu actele şi banii.

Şi bliper-ul, ca să fie tacîmul complet.

Rămase uluit cîteva clipe, cocoşat şi cu bazinul adus înainte. Ploaia îşi vedea de treabă, picurîndu-i din păr şi de pe guler pe ceafă, iar de-acolo scurgîndu-i-se pe spate.

- Băga-mi-aş, zise el meditativ, alegîndu-se cu o privire asasină de la o doamnă corpolentă cu un pechinez în braţe.

Înjurătura nu-l ajută să-şi recapete lucrurile (nici măcar bliper-ul) aşa că Bill făcu cale-ntoarsă pînă la cafenea, se uită sub scaunul pe care stătuse, apoi îl întrebă ceva pe chelner. Nu-şi auzi propria întrebare în zumzetul turbat din local. Chelnerul clătină din cap.

Bill făcu semn prin telefon, ducînd apoi degetul mare la ureche şi pe cel mic la gură, să fie sigur că era înţeles. Chelnerul răspunse tot prin semne: doi dolari convorbirea. Pe moment Bill era lefter, aşa încît se văzu nevoit să renunţe.

Afară, în stradă, ploaia se mai potolise. Printre claxoane şi frînturi de hituri pop se auzea nişte muzică preclasică, prea fragmentată ca să poată fi recunoscută. Deasupra trecătorilor, un leu de neon alerga cu mişcări sacadate spre o uriaşă emblemă Carlsberg.

În toată aglomeraţia, Bill era singur cu necazul lui.

Se apropie din nou de Mazda elegantă, roşie, lucioasă şi cu forme cvasi-feminine. Aşeză palma pe portiera călduţă, de pe care stropii de ploaie se evaporau.

Naiba să-i ia pe designerii care-au eliminat clanţele şi clapele exterioare.

- Vă rog să nu mă atingeţi, susură o voce delicată, cu accent de Cambridge. Altfel declanşez sistemele de siguranţă.

- Deschide şi nu mai parlamenta.

Dar cu o Mazda nu poţi să stai la discuţii. O descărcare electrică de avertisment îl scutură pe Bill, convingîndu-l să renunţe. Un grup de tineri grunge îl priveau de pe trotuarul de vizavi, rînjind şi comentînd.

Furia neputinţei îi crispă fiecare muşchi abdominal, îi strînse inima şi-i apăsă plămînii. Ar fi luat în şuturi jucăria asta scumpă şi încăpăţînată, dar reacţia ar fi fost ridicolă. Poate chiar periculoasă. Pentru el.

Brusc se hotărî să renunţe şi plecă pe jos, aprinzîndu-şi încă o ţigară şi trăgînd din ea cu sete. Din fericire ploaia se oprise.

Prima escală o făcu la un sediu al poliţiei aflat în apropiere. Trebui să caute cîtva timp, însă în cele din urmă ajunse, după ce primise lămuriri de la mai mulţi agenţi de circulaţie. Odată ajuns la sediu, veni rîndul lui să dea explicaţii. Reuşi să-l convingă pe un subofiţer să-i ofere un colţ de masă, după care se aşeză şi începu să-şi redacteze plîngerea. Pe hîrtia lor.

Cînd reclamaţia scrisă a fost gata, Bill a fost îndrumat spre registratură. Înaintea lui mai aşteptau cîteva persoane. Rîndul său veni mai repede decît se aştepta, iar sergentul de la birou îi vorbi cu amabilitate în timp ce arunca o privire pe cerere. Cînd văzu semnătura, expresia sergentului se schimbă.

- Vă rog să aşteptaţi un moment.

Bill încuviinţă din cap, fără să vorbească. Sergentul ieşi. După cîteva clipe un subofiţer gras şi foarte roşu la faţă intră pe o uşă laterală.

- Va să zică tu ai pornit circul ăsta!

- Ce circ? se miră miopul. Am depus o plîngere...

- Pe dracu' plîngere. De două ore numai reclamaţii semnate de tine curg prin poşta-e.

- Dar...

- Şi-am telefonat la toate secţiile din oraş. Aceeaşi chestie.

- Dar eu n-am...

- Vezi să nu depunem *noi* plîngere împotriva ta. Există legi anti-hacking, în caz că nu ştiai.

- În calitate de contribuabil am dreptul...

- Drepturile o să ţi le citim la arestare. Pe-ăla cu "Poţi păstra tăcerea" ar trebui să-l foloseşti de-acum.

Un recrut băgă capul pe uşă:

- S-a oprit, dom' căpitan.

Grăsanul porni spre ieşire, bombănind mai departe.

- Zi mersi c-ai scăpat de data asta. Însă prima oară cînd ai să fii implicat într-o chestie cît de măruntă, îţi promit c-o să te usture. Hai, dispari!

Deschise şi închise gura de mai multe ori, ca un peşte pe uscat, însă nu-i veni nici o replică, iar uşa trîntită în urma căpitanului îl scuti de efort. Porni spre casă, mai mult uimit decît furios.

Uneori, în sinea lui, găsea nume de alint pentru stradă, strada-concept, arhetipul unde se întîlneau toate străzile, chiar şi cele visate de el şi închegate pe hîrtie. Măicuţa Stradă. Cîteodată îl cuprindea un sentiment înrudit cu tandreţea cînd o vedea îndeaproape, atît de schimbătoare şi de indiferentă. Dar astăzi nu. După mai multe ore de mers prin aglomeraţie, Bill era sătul pînă în gît de stradă, indiferent sub ce aspect i s-ar fi înfăţişat. Trecuse dincolo de enervare, plictiseală sau apatie şi se scufundase în simpla oboseală, atingînd adîncimi despre care nici n-ar fi crezut că există.

Cînd ajunse în capătul străzii sale nici nu mai avea energia necesară ca să se bucure. Poate că ar fi grăbit ritmul mersului, însă fiecare pas îi provoca dureri în tălpi, de unde se răspîndeau de-a lungul picioarelor şi coloanei vertebrale, pînă în craniu.

Aleea pînă la vilă i se păru interminabilă, ca într-un film de groază, însă Bill o parcurse.

Uşurarea ajungerii acasă aproape îl făcu să uite de oboseală.

Bătu în uşa de la intrare.

Încă o dată.

Şi încă o dată.
Din difuzorul disimulat deasupra uşii se auzi o voce virilă, plăcută:
- Momentan nu este nimeni acasă. Doriţi să lăsaţi un mesaj?
- Sînt eu, Bill. Deschide uşa.
- Dacă sînteţi chiar stăpînul casei, apăsaţi clapa din stînga-sus a bliper-ului şi uşa se va deschide.
- Mi-au furat bliper-ul în oraş. Nu mai face pe nebunul. Deschide.
- Nu mai insistaţi. În caz contrar voi chema poliţia. Puteţi fi acuzat de vagabondaj şi falsificarea identităţii.
- Deschide că sparg uşa. Zob te fac!
- La lista acuzaţiilor se vor adăuga tentativa de pătrundere prin efracţie şi intenţia de distrugere a unor bunuri, proprietate particulară...
- Siliciu' mă-tii, pufni Bill.
- ...Ca şi tulburarea liniştii publice prin proferarea de cuvinte injurioase.
Se aşeză pe treptele de la intrare, urmărit de camera video a sistemului de securitate.
- Staţionarea în perimetrul acestei proprietăţi particulare este interzisă, continuă vocea nemiloasă.
Bill încercă s-o ignore cu stoicism. Îşi sprijini bărbia în pumni şi privi portul prin lentilele groase ale ochelarilor.
- Unde-or fi Deb şi copiii? se întrebă, iar din greşeală îşi puse întrebarea cu voce tare.
- La agentul literar, sosi replica, urmată de nume, adresă şi număr de telefon.
Cînd îşi reveni din surpriză, Bill notă numărul cu un pix pe podul palmei.
- Mersi, fraiere, mormăi el peste umăr.
Stătu aşezat alte cîteva minute, urmărind cum peste aripile pescăruşilor şi luminile vapoarelor se lăsa înserarea. Îşi întinse picioarele. Fumă o ţigară încet, pe îndelete, şi dădu s-o aprindă şi pe a doua, însă pe aceasta o puse înapoi în pachet.
Într-un tîrziu se ridică, îşi scutură de praf turul pantalonilor şi porni spre şosea, în vreme ce deasupra Pacificului se iveau cîteva stele.
Aproape de capătul aleii zări ceva lucind stins în iarbă. Cînd se apropie, lucirea dispăru, iar Bill trebui să bîjbîie cîteva minute prin iarba udă. Pînă găsi.
Norocul îi ieşise în cale, deghizat într-o monedă nichelată de 50 de cenţi.
O făcu să sară în aer, o prinse în pumn şi-o privi iar, bucurîndu-se în sinea lui ca un copil, apoi o întemniţă într-un buzunar al jachetei.
Cîteva minute mai tîrziu, după ce dăduse de două ori chix, găsi un telefon public în stare de funcţionare. La lumina becului, cu receptorul prins între umăr şi obraz, Bill formă numărul notat în palma stîngă. După al şaselea apel, cineva răspunse. Îşi dori cu disperare să nu fie greşeală.
Nu era.
- Salut, sînt Bill. Să vezi ce-am păţit...
- Cine eşti?
- Bill. Scriitorul...
- Fii serios! Bill e la mine. Uite, ţi-l dau la telefon.
Aproape scăpă receptorul din mînă. Se auzea muzică, tămbălău. Zgomot de petrecere. Apoi o voce:
- Alo, Bill la telefon.
- Hei, Bill sînt eu! Cum...
- Ascultă, tipule, îi tăie vorba celălalt, nu ştiu cine eşti, dar ar trebui să te laşi de farse de-astea ieftine.
După care veni tonul, plîngînd cu timbrul său electric pierderea monezii nichelate. O vreme, Bill privi receptorul ca pe un obiect străin, neştiind ce să facă cu el, apoi păru să-şi amintească şi-l prinse la loc în furcă.
Cel cu care vorbise avea chiar vocea lui.

Spre dimineaţă visă că era culcat pe bancheta din spate a maşinii părinţilor săi. Se întorceau acasă, iar tati şi mami erau întorşi cu spatele la el, atenţi la trafic. În maşină era călduţ şi întuneric. Tati îi spuse peste umăr:

- În regulă, Bill, într-un minut new-yorkez am ajuns. Dacă vrei, poţi să dormi puţin.
Însă lui Billy nu-i era somn. Privi afară, prin geamul lateral, încercînd să înţeleagă cum se măsurau minutele la New York. El era din Wytheville şi nu fusese niciodată la New York, iar tati îi promisese că aveau să meargă acolo cu toţii în vizită pe 17 martie, cînd Billy avea să împlinească şase ani. I se părea că a mai rămas o eternitate pînă atunci.
Stătea întins pe spate şi lumea de afară se vedea răsturnată.De fiecare dată cînd privea lucrurile invers, acestea îi apăreau ciudate, însă de această dată erau ciudate *rău.* Maşina trecea printre construcţii geometrice stranii, unele opace, altele translucide, şi deasupra lor se vedeau nori uriaşi, spiralaţi, de lumină orbitoare. Nu părea să fie *deloc* drumul spre Wytheville, iar tati nu-şi dădea seama de asta. Dacă se rătăciseră?
Şi la fel de ciudat era că lumina de afară nu intra în maşină. Mami şi tati erau nişte umbre mari, întoarse cu spatele, cărora Billy nu le putea vedea trăsăturile în întuneric. Încercă să se ridice de pe banchetă, să-l apuce pe tati cu mînuţele pe după gît şi să-l întrebe la ureche:"Nu-i aşa că mergem spre casă?" doar pentru a primi un răspuns liniştitor. Urmă un şoc, o durere surdă în umăr, şi visul se risipi.
Se urcă înapoi pe banca de pe care căzuse, zgribulindu-se de frig, şi încercînd să-şi amintească faţa tatălui său. Din memorie îi răsăriră fotografii sepia, aşezate cuminţi în albumul Kodak cu file detaşabile. Nici o amintire vie a omului.
Treptat, privind parcul unde dormise, îşi aminti evenimentele zilei dinainte. Îl chinuia o foame teribilă. Singurul remediu la care se putea gîndi pe moment era o ţigară. În timp ce fuma, încercă să pună datele în ordine, să ia decizii, să găsească o cale de ieşire. Numai că mintea îi era blocată de o singură întrebare, căreia nu-i putea găsi răspuns:
- De unde naiba a ieşit individul ăsta care pretinde că-i eu?
Faptul că Deb, copiii şi agentul său literar îl acceptaseră pe celălalt nu făcea decît să-i sporească perplexitatea.
Rătăci prin parc pînă la ora prînzului, răsucind în minte acea întrebare obsedantă. Se simţea ca şi cînd i-ar fi fost amputată o mînă. Nu, mai mult de-atît. Întreaga sa lume, legăturile cu toţi cunoscuţii, mediul social în care trăise, acestea îi fuseseră amputate.
Pe la unu şi jumătate îşi călcă mîndria şi ridică un "Los Angeles Times" dintr-un coş de hîrtii, apoi se aşeză pe o bancă, sub un arţar, şi începu să citească.
În pagina a patra dădu peste fotografia unui Bill zîmbitor şi mult mai bărbierit , aşezată lîngă un articol de zece rînduri. Celălalt plecase la Los Angeles, cu Deb şi cei doi copii. Intenţiona să se stabilească în Hollywood şi să scrie scenarii de film. Avea deja un scenariu în pregătire, contractat pentru o sumă atrăgătoare. Articolul nu preciza suma.
- E ridicol! pufni Bill. Auzi, scenarist la Hollywood! De ce nu gazetar de scandal?
- Se pare că ţi s-a-ntîmplat şi ţie, comentă o voce cu accent australian.
Ridică nasul din ziar şi văzu un bărbat cu privire albastră, ironică, şi plete ondulate, ruginii, ce i se revărsau pe piept şi pe spate. Avea aerul unui artist heavy metal care sosise din San Francisco, sau mai curînd tocmai din San Diego, mergînd pe jos. Însă nu era un artist heavy metal. Bill îl recunoscu, deşi nu-i venea să creadă.
- Mel?
Celălalt încuviinţă încet din cap.
- Ce naiba cauţi aici?
- Dar tu? replică pletosul, aşezîndu-se lîngă el.
Bill îl puse în temă, sintetizînd totul în cîteva fraze.
- Da, ceva asemănător mi s-a întîmplat şi mie, acum vreo zece ani.
- Bine, dar...În zece ani n-ai făcut nimic să-ţi reiei locul, să-ţi recapeţi identitatea?
- La început am încercat, însă fără succes. Toţi mă credeau un fan al actorului, un excentric care şi-a făcut operaţii estetice. Culmea ironiei e că m-au înlocuit în timpul filmărilor, pe platouri, unde mai erau încă vreo patru sosii de-ale mele, îmbrăcate la fel.
- Ai reuşit măcar să-ţi dai seama cine te-a înlocuit?
Răspunsul veni însoţit de o ridicare din umeri.
- Arată la fel. Vorbeşte la fel. Are aceeaşi mimică. Aceleaşi gesturi.
- Nu e chiar nici o diferenţă?
- Joacă în filme mai cuminţi, mai comerciale. Atît.

Bill rumegă cîtăva vreme informaţia, apoi reformulă întrebarea care-l sîcîise toată dimineaţa.
- Cine *crezi* că ar putea fi?
- Ştiu şi eu? Gemeni răpiţi la naştere? Ectoplasme? Androizi? Extratereştri? Ciborgi? Clone?
- Ai citi multe romane de Dick în ultima vreme?
Actorul se prefăcu că n-a sesizat sarcasmul întrebării.
- Culmea e că de cînd m-a înlocuit i-a mai făcut soţiei mele doi copii.
- Înseamnă că nu sînt nici ciborgi, nici extratereştri, conchise Bill, care în viaţa obişnuită era circumspect cu ideile SF. Nici clone n-au cum să fie, pentru că tehnologia asta nu exista cînd ne-am născut.
- Problema e alta. Anul trecut, la Washington D.C., la o coadă pentru supa publică, am văzut un tip care susţinea că-i George al VII-lea al Marii Britanii! Regele George chiar fusese în vizită la Washington cu o săptămînă înainte. Tipul cu pricina îi semăna perfect. Se strînsese ceva lume în jurul lui. După argumentele pe care le aducea, a fost cît pe-aci să-i convingă, numai că lîngă el a oprit o dubiţă albă, iar pe infirmieri nu i-a mai convins. Am mai stat aproape un an la Washington, însă pe George nu l-am mai întîlnit. Întîmplarea m-a convins că nu e deloc bine să dovedesc că sînt cine sînt. Prefer să fiu un vagabond anonim decît să devin o legumă într-un sanatoriu de boli mintale.
- Bine, dar...puteau să-i ia amprentele digitale, să-i analizeze irişii sau chiar să-i facă o scanare de gene. Oricare din astea ar fi dovedit că era adevăratul George.
- Oare cei ce l-au înlocuit ar avea interesul ca adevăratul George să fie repus în drepturi?
- După cum pui problema, s-ar zice că crezi în existenţa unei organizaţii mondiale secrete care se ocupă cu înlocuirea personalităţilor. Miroase a paranoia.
- Ţi-e uşor să vorbeşti. Ai fost înlocuit de-abia ieri, pe cînd eu caut de zece ani un răspuns la situaţia asta, fără să fi găsit cel mai mic indiciu.
Bill scoase din buzunar pachetul aproape gol şi-i oferi lui Mel o ţigară. Actorul refuză. După ce-şi aprinse ţigara, scriitorul continuă:
- Hai să privim lucrurile altfel. Ce-a făcut sosia ta de cînd te-a înlocuit?
- ţi-am spus deja. Filme cuminţi, comerciale.
- Perfect. Despre George şi sosia lui ce ştii?
- După încoronare, George anunţase că se va implica mai mult în viaţa publică. Avea un plan de reforme economice, idei îndrăzneţe.
- Şi?
- După vizita în America s-a cuminţit. Acum creşte cai de rasă, împarte zîmbete şi decoraţii. Cam atît.
- Bun. Sosia *mea* s-a apucat să scrie scenarii de film. Fiecare dintre noi, înainte de a fi înlocuit, era pe cale să introducă o schimbare în societate, sau în ideologie, sau măcar în imaginaţia colectivă. Sosiile sînt nişte momîi obediente, conformiste...
- Şi care nu schimbă nimic.
- Exact. Şi care nu caută să schimbe nimic. Poate că fiecare individ care-ar putea aduce o schimbare importantă e ameninţat de primejdia înlocuirii.
- Parcă-ţi mirosea a paranoia acum cîteva minute.
- Ai dreptate, zîmbi scriitorul. Şi-acum, vorba lui Lenin, ce-i de făcut?
Actorul se ridică şi-şi trase mai bine pe umeri burnuzul albastru, peticit.
- Poate că nu-i răspunsul cel mai bun, dar am să trec graniţa înapoi, în Statele Unite. Aş vrea să-i comunic ceva sosiei mele. Nu verbal. Cu asta.
Bill n-avu nevoie să privească pentru a ghici ce vroia să-i arate roşcovanul. Era o puşcă de vînătoare cu patul şi ţevile retezate, prinsă într-un holster, lîngă coapsa dreaptă.

Iarna din acel an a fost mai lungă decît de obicei. Bill o petrecu vagabondînd prin reţeaua de metrou a oraşului, privind, ascultînd, învăţînd, adaptîndu-se. Deprinse ritmurile secrete ale fluxului uman, stabili legături cu personalul de serviciu, cu îngrijitorii, cu alţi vagabonzi. Observă regularitatea monotonă cu care pereţii staţiilor

erau inundaţi de o maree semiotică al cărei punct minim era dimineaţă, cînd tehnicienii de la întreţinere făceau curăţenie, iar maximul către miezul nopţii, cînd mîzgălitorii acopereau iar totul cu graffiti. Convingerea secretă a lui Bill, încă neverificată, era că îngrijitorii stabiliseră înţelegeri cu găştile de mîzgălitori. În felul acesta tehnicienii îşi asigurau locurile de muncă, iar derbedeii ştiau că nu vor avea necazuri serioase.

Într-o dimineaţă de ianuarie, Bill îşi luă inima în dinţi şi-i ceru unui negru spray-ul cu vopsea. Printre XTC, U BETCHAR S, MEKONG DELTA, SANTA CLAWS şi MALCOLM X LIVES, BRO, scriitorul caligrafie cu vopsea azurie:

"Tata-i frumos cum n-ai mai întîlnit.
Are un lanţ de nouă mile.
De zale-atîrnă inimi de copile
Ce le-a iubit, şi-apoi le-a părăsit."

- Ce faci, omule, îmi strici vopseaua cu prostii de-astea? se supără negrul.

Într-o altă zi, patru skinheads îi ziseră jidan îngălat. Bill se trezi răspunzînd că-i la fel de jidan pe cît de chinez e Nelson Mandela. Derbedeii îl bătură metodic, fără grabă. Printr-un miracol, ochelarii nu i se sparseră. Buzele, nasul şi arcada stîngă avură mai puţin noroc.

De-a lungul lunilor de iarnă se hrăni cu acadele lipicioase şi greţos de dulcege. Erau cel mai uşor de furat. Probabil vînzătorii ziceau mersi că scapă de ele, căci nu le cumpăra nici dracu'.

Pe la jumătatea lui martie citi peste umărul unui călător, într-un număr din "Time", despre lansarea unui film SF. *Celălalt* îi masacrase prima povestire de succes, transformînd-o într-o melodramă. Era ca şi cînd "Fîntîna" lui Marcel Duchamp ar fi fost solosită ca pisoar.

Spre sfîrşitul lui aprilie o serie de razii ale poliţiei metroului îi aruncă pe vagabonzi în stradă, iar Bill nu făcu excepţie. Învăţă să şteargă parbrize la o intersecţie, pentru cîţiva bănuţi. După alte două săptămîni îşi construi sub un pod rutier un adăpost din lăzi de carton, acoperit cu saci de plastic şi căptuşit cu polistiren expandat. Sperase ca polistirenul să ţină de cald. Nu prea ţinea.

Din cînd în cînd, pe deasupra treceau camioane grele, iar vuietul grav al motoarelor făcea să intre în vibraţie toată structura din beton armat a podului. Uneori, noaptea, de la grădina zoologică din apropiere se auzeau răgetele tigrilor. Apele somnului i se tulburau şi năşteau coşmaruri blakeiene, dominate de o înfricoşătoare simetrie.

Într-o seară de august, Bill îşi găsi adăpostul scrum. Construi altul.

La două zile după ce încheie construirea noului adăpost, i se propuse o slujbă de mecanic auto. Lucră la negru, numai în schimbul de noapte, pentru o leafă de mizerie. Acum dormea într-o cămăruţă din spatele garajului, cu ferestre din plexi zgîriat.

Scrise două nuvele, pe care le trimise la "Omni", sub pseudonim. Redactorii i le respinseră pe motiv că erau nişte imitaţii neortodoxe ale "Sfîntului Bill". Nu se lăsă şi încercă la alte reviste, însă nu obţinu nici măcar refuzuri politicoase.

În două sau trei rînduri îi veni chef să urce pe acoperiş şi să strige în gura mare despre primejdia înlocuirii. Îşi aminti povestea cu George şi infirmierii. Se potoli.

După revelion apăru un nou roman al "Sfîntului Bill". Îşi procură o ediţie de buzunar şi-l citi din scoarţă în scoarţă, urmărind eforturile disperate ale *celuilalt* de a se înscrie în lumea lui imaginară. Rezultatul era un fel de parodie jalnică. Dar cînd încercă să scrie un eseu zdrobitor, Bill văzu cu uimire că ideile i se închegau greu, frazele îi şchopătau. Avea un an şi jumătate de cînd fusese silit să abandoneze activitatea literară, şi rezultatele începeau să se vadă. Recunoscu în sinea lui că, la acea oră, *celălalt* era mai scriitor decît el.

Deveni şofer de taxi, tot în tura de noapte. Patronul îl ajută să-şi procure acte noi, iar la poliţie Bill declară datele personale ale unui paralitic pe care-l cunoscuse în metrou. Cînd ieşi, cu noile acte în buzunar, îşi cumpără un ziar şi încasă şocul unei surprize negre.

Mel îşi ţinuse promisiunea.

Parcurse coloanele relatării, reamintindu-şi în acelaşi timp discuţia cu actorul înlocuit de-un simulacru. Fotografiile clinice etalate deasupra reportajului erau dincolo de orice închipuire, mai amănunţite şi atroce decît orice coşmar. Reporterul cita un singur fragment din declaraţiile ucigaşului:"Era din carne şi sînge! Nu credeam să... Era *viu*!"

- Ce credeai, idiotule? mormăi Bill pentru sine. ţi-am zis că nu sînt ciborgi. Acum ai aflat pe pielea ta că nici ectoplasme nu sînt.

- Ai spus ceva? se întoarse spre el patronul.

- Nu, nimic, minţi Bill. M-am pomenit citind în şoaptă, atîta tot.

Pe ultima pagină era o notiţă "La închiderea ediţiei" în care se relata cum un fan îl mitraliase cu o Uzi pe asasinul vedetei. Se promiteau noi amănunte în ediţia din ziua următoare, ceea ce probabil însemna alte fotografii clinice.

Bill se simţi recunoscător pentru că serviciul îl ţinea departe de televizor în acea seară.

În agitaţia care urmă asasinării actorului, lansarea unor dischete cu versuri ale *celuilalt* trecu aproape neobservată. Prin intermediul unui hacker, Bill reuşi să obţină o copie imprimată a versurilor. După cum se aştepta, erau un plagiat searbăd al versurilor de pe discheta sa. Ca un plus de extravaganţă, celălalt adăugase dischetei planşe cu scanări de gene. Aşa făcuse şi Bill cu cele 95 de exemplare din ediţia de lux a primei dischete. Dar scanările acelea aparţinuseră unor anonimi. De această dată, planşele reprezentau chiar materialul genetic al autorului, şi textul tipărit care afirma asta era însoţit de semnătura lui.

Crezu că i s-a ivit în sfîrşit şansa cea mare. Făcu ore suplimentare, lucră sîmbete şi duminici de-a rîndul şi economisi banii cu o avariţie daconică, de care nu se ştiuse capabil. Strîngerea sumei îl costă şase ani din viaţă.

În cele din urmă reuşi să-şi facă o scanare a genelor într-o clinică specializată. Ceru compararea celor două rezultate, fără să le spună cui aparţinea celălalt set de gene.

A fost cea mai lungă oră din viaţa lui Bill.

Se plimbă pe culoare. Fumă, în ciuda interdicţiilor afişate în şase limbi internaţionale. Îşi şterse ochelarii pînă sclipiră că limuzina unui diplomat japonez. Căută prin toate buzunarele jachetei jerpelite, fără să ştie ce anume. Îşi trozni degetele. Fumă iar, alegîndu-se cu o ameninţare de la sora şefă. Se aşeză şi se ridică de vreo sută de ori.

N-avea oglindă la el, însă era convins că albise.

În cele din urmă, specialistul veni şi-i spuse că din compararea scanărilor rezulta identitatea celor două mostre genetice, pînă în cele mai mici amănunte.

Copierea unui adult pînă la nivelul structurii moleculare reprezenta o performanţă de care nu era capabilă nici o organizaţie cunoscută de Bill, fie ea secretă sau nu. Fără să ştie, omuleţul în halat alb îi spulberase ultima speranţă de a afla de unde veneau înlocuitorii, sau de a stabili o diferenţă care să dovedească falsitatea, impostura, monstruozitatea celuilalt.

Peste mintea lui Bill se lăsă o amorţeală neagră, prin care puţine lucruri izbutiră să treacă în următoarele cîteva luni.

Bill a rămas şofer de taxi, şi de atunci încoace a început să lucreze în tura de zi. Ar vrea să avertizeze fiecare om în parte cu privire la pericolul acesta - pericolul de-a fi înlocuit cu un altul, imposibil de deosebi fizic, o momîie supusă şi obedientă, incapabilă să provoace schimbări. Ar vrea, dar îşi aminteşte de soarta regelui George - şi tace. Se preface că nu ştie că, deşi e originalul, în esenţă a devenit la fel de supus ca şi *celălalt*. O rotiţă cuminte în angrenajul altcuiva.

De cîteva ori chiar l-a transportat cu taxiul pe cel ce i-a luat locul. Acesta nu l-a recunoscut, pentru că operaţia estetică făcută de skinheads, deşi fără anestezic, a fost foarte eficientă.

Bill a mai scris ceva, aplicînd litere autocolante pe bordul taxiului. E o formă de protest, poate, sau doar un semn al renunţării. Crede că-l reprezintă, sau că-i un mesaj mai elocvent decît oricare altul. "CUVINTELE NU POT Să". Atît.

RELIEF

Ar fi trebuit să fie zăpuşeală în noaptea aceea, dar nu era. După reducerea subvenţiilor, băieţii de la controlul microclimatului ripostaseră declarînd grevă de avertisment. Eu şi Kevin făceam baie. Cam a treia baie în ultimele zece zile. Kevin dispunea de suficienţi bani ca să se îmbăieze atît de des.

Telefonul începu să piuie.

- Vezi cine e, joker, zise Kevin.

Tipic pentru el. Alţi oameni îşi botează jokerii, îi tratează ca pe nişte prieteni, dar Kevin îmi spunea pur şi simplu "joker", ca şi cînd aş fi fost un obiect, o unealtă.

De fapt, asta şi sînt.

Am preluat apelul telefonic, trimiţîndu-l sub formă de impulsuri neurale către centrul lui auditiv.

- Kevin.

Ar fi fost suficient să se gîndească, fără să vorbească în gura mare, însă n-o făcea. Nu ştiu de ce.

- Johnson, de la agenţie.

Oamenii agenţiei sînt de o naivitate înduioşătoare în unele privinţe. Spre exemplu, folosesc nume precum Smith într-o ţară în care Ivanov, Rodriguez sau Chang ar fi bătut mai puţin la ochi.

- Bună, Johnson. Ceva nou?

Vorbitul ăsta cu voce tare o să ne vîre în bucluc.

- Fii drăguţ şi nu te băga, joker.

- Ce spui? întrebă Johnson, nedumerit.

- Jokerul a intrat în vorbă şi l-am pus la locul lui. Te ascult acum.

Nu putea să mă pună la locul meu, fiindcă niciodată nu mă scosese de acolo. Nici n-ar fi avut cum. Eram implantat într-unul din oasele sale craniene, îndărătul urechii drepte, iar conform contractului nu puteam fi extirpat decît cu acordul agenţiei.

- Avem un client pentru tine. Estevez, Ruth, 24.

- O femeie, comentă Kevin pe un ton neutru.

- Neesenţial, răspunse Johnson.

- Localizarea?

- Dacă era o chestie într-atît de simplă, agenţia n-ar fi apelat la tine.

- Mulţumesc.

În loc de salut, a venit tonul. Pe oamenii agenţiei, politeţea nu-i dădea afară din casă.

Odată cu vocea uscată a lui Johnson, semnalul telefonic transmisese un mesaj cifrat cuprinzînd codul genetic al clientei, portretul ei tridimensional, patternul irişilor, amprentele digitale şi cele vocale. Agenţia avea grijă să ajungem la clientul potrivit. În joc era mîndria profesională a instituţiei.

N-a reieşit din teste şi cei de la agenţie nu bănuiesc nimic, n-ai spus niciodată nimănui, nici jokerul nu ştie, dar imaginile sînt acolo, înăuntru, în adînc. Şi te bîntuie. Imprevizibil, periodic, mai des ori mai rar, te bîntuie, Kevin.

Cîteodată te ciocneşti de ele pe un canal TV, le găseşti în meniuri multimedia şi te fereşti să le alegi, le vezi pe neaşteptate în National Geographic - li se pare şic să exploreze mediile citadine şi hibridele subculturi urbane - te întîlneşti mereu cu imaginile ascunse. Refuzi meniul. Arunci revista.

Chiar dacă imaginile de acolo sînt edulcorate, romanţate, îmblînzite. Inofensive pentru toţi, nu şi pentru tine.

Uneori ţi-e de-ajuns să închizi ochii pentru o clipă, căutînd să furi o oră de somn în hikari, dar imaginile te pîndesc acolo, ca întipărite pe cornee cu un fier înroşit, ucigător de subţire. Alteori ţi se strecoară în vis, spre dimineaţă, cu încetineală studiată, făcîndu-te să tresari speriat, privind nedumerit pereţii banali ai unei camere de hotel.

Politica agenţiei, Kevin: "Nu ne interesează trecutul angajaţilor. Dorim doar ca ei să nu greşească. Atît. Din acest motiv ne asigurăm ca nici unul dintre ei să nu-şi uite trecutul. E suficient."

E suficient, Kevin. Chinuitor de suficient.

Erau miliarde de abonaţi, milioane de bănci de date, zeci de mii de reţele. Tezeu n-ar fi putut străbate nici a mia parte din acest labirint - firul Ariadnei ar fi fost mult prea scurt. Noi îl cerneam însă metodic, aşa cum făceau şi ceilalţi angajaţi ai agenţiei. Sau ai celorlalte agenţii. Kevin repeta că de asta sîntem plătiţi şi că plata e bună.

Îi dădea mîna să vorbească. Plata *lui* era bună. Eu nu primeam nici o leţcaie. (N-am o idee prea clară despre ce-ar putea face un joker cu banii, dar tare mi-ar plăcea să aflu din propria-mi experienţă.)

Deghizaţi în reprezentanţii unei organizaţii latino-americane pentru protecţie socială, am căutat în băncile de date de pe Coasta de Vest. Kevin a făcut puţină conversaţie cu IA-urile de pază iar eu am baleiat totul, de la programele de bază pînă la informaţia reziduală. Rapid, curat, eficient.

Numai din bibliotecile publice, unde standardele de securitate erau jenant de scăzute, am adunat opt mii trei sute de adrese ale unor Ruth Estevez, şi asta fără să depăşim graniţele Californiei de Sud. După ce Kevin s-a culcat, le-am triat în funcţie de vîrstă, apoi am început să caut alte referinţe în legătură cu cele o mie care corespundeau acestui criteriu. Nici una dintre ele nu era persoana căutată de agenţie.

Pînă la 6:00:00 a.m. am triat toţi abonaţii bibliotecilor din America de Vest, apoi m-am oprit. Puteam continua, dar nu vroiam să-i stric lui Kevin plăcerea vînătorii.

...Şi lumina parcă n-are puterea să sfîşie norii, să ajungă pînă jos; vazi să nu rămîi singur, nu te îndepărta prea mult de casă, rămîi mereu alături de ceilalţi copii; Martha-care-are-întotdeauna-grijă, ochii ei mari şi stinşi, ochi mari, imenşi, pentru că faţa ei este atît de slăbită încît vezi colţurile hîrcii împungînd prin pielea străvezie; e în prag şi te roagă, mai mult din priviri, glasul îi e stins şi fără vlagă; ai grijă, Kevin.

Parcă altceva mai ştie. Dacă te-ai lua după ea, ar trebui să stai tot timpul lîngă casă de frica şobolanilor şi a haitelor de cîini sălbăticiţi, cînd sînt atîtea de văzut: maşinile vechi din care scaunele au fost smulse şi puse pe foc, ruinele părăsite, pivniţele surpate şi subsolurile inundate. În unele locuri mai găseşti cîte ceva interesant, cum a găsit Cimino placa aia cu butoane multe, unii ziceau că-i de la computer, alţii că-i orgă, dar degeaba aţi întors-o pe toate părţile şi aţi apăsat pe toate butoanele, n-a cîntat deloc, nici n-a socotit, nimic. Oricum, arăta fain de tot.

Martha a întins nişte rufe la uscat între colţul casei şi un stîlp de fier care mai demult avea şi un bec; ar fi trebuit să lumineze, însă nu se aprindea niciodată, nu ştii sigur de ce, şi pe urmă n-a mai fost deloc, că l-a spart Josh cu o piatră.

Dar rufele Marthei sînt altfel decît de obicei, curate şi întregi, fără petice, şi au o culoare gri-albăstruie luminoasă, iar pe ele curg semne albe, ca nişte fulgi de zăpadă loviţi de streche, fulgi care s-au apucat aşa, deodată, să ningă încolonaţi:

Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24
Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24
Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24
Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24
Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24 Estevez,Ruth, 24

În secolul trecut, expresia preferată era "surfing în reţea". Ceea ce făceam noi semăna mai curînd cu dragarea decît cu surfingul. Cerneam conectivităţile Americii de Vest în căutarea unei anumite Ruth Estevez de parcă am fi fost nişte rechini care explorau o aglomerare de sargase. Deocamdată cercetam comunităţile electronice uşor de penetrat, cum ar fi asociaţiile chinologice, cluburile feministe, federaţiile filateliştilor sau ale amatorilor de bonsai. Singura melodie care se potrivea în timp ce treceam totul în revistă era "Border of Boredom" cu Zapping Realities.

- Dă-o-ncolo de treabă, joker, şmecheria asta o fac şi-n somn. Hai să trecem la chestii serioase.

Dacă-i dăm de urmă într-un ciberspaţiu cu protecţie minimă, economisim o grămadă de timp şi de efort.

Pufni, apoi începu să se îmbrace. Era deja lîngă ieşire, aruncînd o privire în oglindă, cînd l-am întrebat:

Unde plecăm? Nu continuăm ancheta de aici, unde avem computerul la îndemînă?

Imaginea din oglindă a zîmbit - ochi negri, nas fin, dantură sclipitor de albă.

- Altădată găseai pretexte mai convingătoare ca să mă ţii în casă, joker. Poţi accesa computerul şi prin reţeaua telefonică celulară.

Încuietorile magnetice blocară uşa în urma lui - a noastră. Am simţit mocheta moale sub paşii lui Kevin în timp ce păşeam pe coridor. Ne-am intersectat cu doi asiatici adînciţi în conversaţii cu jokerii lor; japonezi sau, după calitatea hainelor purtate, sud-coreeni.

Fîşîitul uşor, aproape insesizabil al uşilor liftului.

- Parter, rosti Kevin.

Cît a pronunţat comanda am avut timp să-i trec în revistă pe cei 1361 de participanţi la un rave dintr-o suburbie a oraşului San Diego şi o serie de scene filmate de un amator la aceeaşi petrecere. Cameră video Hitachi, sistem "apasă-pe-buton", concepută pentru idioţi.

Stop-cadru.

Am mărit imaginea, iar feţele puştanilor încremeniţi în plină zbînţuială au alunecat încet dincolo de marginile cîmpului vizual, într-un interminabil plonjeu.

Era acolo, cu ochii strălucind, cu pupilele dilatate de smart drugs, iar o scurtă analiză morfo-facială a confirmat că găsisem pe cine căutam.

Vrei să-ţi pui ochelarii, Kevin? N-am chef să atragi atenţia nimănui prin mişcări oculare aberante.

Fîşîitul uşii, foaierul cu plante exotice şi stînci artificiale. Kevin îşi puse ochelarii Polaroid, iar peste percepţia vizuală obişnuită i-am generat imaginea lui Ruth Estevez.

- Frumoasă bucăţică, murmură el. Păcat de ea.

Am un fel de ceas interior, sau mai curînd echivalentul psihic al unui arc de oţel care se strînge fără să ştiu cum şi cînd, iar atunci cînd vine momentul potrivit, el mă anunţă, *ştiu* de fiecare dată cînd a sosit vremea, deşi aparent sîntem încă departe de a fi localizat clientul, şi atunci cînd ştiu, cînd simt că a venit clipa potrivită, merg la MacDonald şi-i dau comanda.

Comanda.

Nu e chiar mîncare la minut şi nu se livrează la domiciliu, clientela este mult mai restrînsă, iar de reclamă nici vorbă, cu toate că *s-ar putea* să aibă sucursale răspîndite în toată lumea. Cu *acest* MacDonald nu poţi fi niciodată sigur.

Oricum, serviciul este impecabil.

Produsele au o calitate excelentă - cel puţin din punctul meu de vedere - şi dintre cei care au gustat nu s-a plîns nici unul.

Absolut nici unul.

Fireşte, există mici inconveniente. Jokerul trebuie decuplat, ceea ce-l enervează teribil, însă n-am ce-i face, asta-i procedura standard.

La MacDonald este de serviciu un bătrînel cu faţa rotundă şi barba tunsă scurt. Poartă ochelari John Lennon Classic, cu ramă neagră; seamănă cu un Hemingway domesticit, dacă vă puteţi imagina aşa ceva. Mă priveşte atent, ochii săi blînzi clipind rar în spatele lentilelor. Mîzgăleşte ceva pe un notepad, iar capătul de plastic al light-pen-ului ţăcăne sacadat pe ecran, lăsînd în urma sa rînduri mărunţele, închegate din cristale lichide. Schiţează în fugă ceva, îmi aruncă o privire întrebătoare - da, merge, încuviinţez din cap fără să vorbesc - ţăcănitul se reia, la fel de grăbit, aproape furibund.

Nu ştiu cum îl cheamă pe bătrîn, însă este un artizan, un meşter care lucrează manual fiecare element, migălind, transpirînd îndărătul lentilelor sale aburite. Cu excepţia notepad-ului, nimic din atelierul său nu este computerizat, nu conţine microprocesoare, nu e conectat la vreo reţea de date.

Din punctul de vedere al reţelelor informatice, MacDonald nu există.
Aşa vrea agenţia.

M-a decuplat.
Ştie cît mă scoate din sărie chestia asta şi totuşi m-a decuplat; m-a lăsat *patru ore* complet izolat de fluxul datelor, de parcă n-ar fi şiut cît înseamnă pentru mine patru ore, de parcă n-ar fi avut idee cu ce viteză percep timpul.
Tipic pentru Kevin.
Cîteodată îmi spun că nu poate înţelege, sau că nu face efortul să înţeleagă. Kevin este absorbit în sine, iar empatia nu reprezintă domeniul lui forte. Nici pe departe.
Şi e simplu, e foarte simplu şi uşor de înţeles.
Un joker este un punct în care se focalizează, se sintetizează, se ordonează şi se clarifică fluzuri de date care altfel ar părea haotice pentru mintea omenească, copleşind-o prin simpla lor cantitate.
Jokerul este luntraşul care-i duce pe oameni prin noianul informaţiilor. Noe, Columb, Caron. Cîte puţin din fiecare. Ghidul care salvează, care descoperă, care te însoţeşte *dincolo*.
Şi dacă, la nivelul percepţiei umane, noianul ar seca vreme de zece mii de ani? Ce ar face atunci luntraşul?
Întrebări fără rost. Nici un om n-ar putea aştepta atît, oricîtă răbdare ar avea. Mîna timpului l-ar preface în pulbere.
Cam aici intervine diferenţa dintre oameni şi jokeri. Eu n-am altă opţiune decît să aştept în echivalentul informatic al beznei şi nemişcării depline.
Aţi putea crede că-i Nirvana.
Dar nu e.

Cu valiza în mînă, îmbrăcat într-un costum uşor, de vară, Kevin străbătea coridoarele şi sălile unui aeroport secundar din San Diego. Prin ferestrele mari se zărea dansul aerului încins, jucîndu-se cu păsările de oţel. Era 10:30:00, iar temperatura ajunsese deja la 98 de grade Fahrenheit.
Pe inputul vizual obişnuit îi suprapuneam diagrame, date, adrese, trasee. Am scotocit în memoriile PC-urilor pe care puştanii le protejaseră cu coduri de duzină, de acolo am luat urma farmaciilor şi a traficanţilor cei mai frecventaţi şi "Bingo!" - Ruth folosea numai smart drugs legalizate, prescrise de medic pe bază de reţetă. Drăguţ şi curat. De la farmacist am ajuns la clinică, iar de acolo, cu ceva bătaie de cap, am dat peste adresa ei. Şi iată-ne pornind în vizită.
Kevin nu cumpărase flori. Nu era genul *acela* de vizită.
În jumătatea de oră care i-a fost necesară să închirieze o maşină, am spart codurile de acces ale PC-ului lui Ruth şi i-am trcut în revistă fişierele. A fost mai complicat decît mă aşteptasem. În unele zone ale memoriei instalase programe Star Secure pe care Seiun urma să le lanseze pe piaţă de-abia în iarnă. Iar pentru accesul în anumite fişiere a trebuit să cer ajutorul IA-urilor agenţiei. La trei dintre ele încă se mai chinuiau cînd Kevin frînă în faţa locuinţei clientei.
- Ceva interesant în memorie, joker?
Lasă-te de vorbit cu voce tare măcar cînd sîntem pe teren.
- Te-am întrebat ceva!
Plimbăreaţă. A schimbat zece adrese în trei ani. Multe călătorii.
- Prin zonă, sau şi în străinătate?
Şi, şi.
- Profesia?
Greu de precizat. Fişierele conţin grămezi de nume şi adrese. Foarte puţine date de alt tip. Parcă ar lucra în domeniul relaţiilor cu publicul.
- Adică orice, de la agent electoral la damă de consumaţie freelancer. De parcă ar avea vreo importanţă.
Poate că are.
- Găseşte-mi cea mai bună locaţie, joker.

Studioul lui Ruth se afla pe latura vestică, şi cea mai costisitoare, a arcologiei. Reprezentarea virtuală a acestuia, aşa cum figura în banca de date a complexului de imobile, arăta foarte atrăgătoare. I-am servit lui Kevin un rezumat în regim text remixat cu inputul său vizual.

Geamuri dublu securizate, cu polarizare prin comandă verbală.

- Găseşte şi pentru noi ceva.

I-am simulat mai multe distanţe şi unghiuri, arătîndu-i ferestrele lui Ruth aşa cum s-ar fi văzut din diferitele clădiri învecinate.

- Stop. Asta de unde e?

Nomoku Center. Birouri de închiriat.

- Etaj cu etaj.

Imaginea arcologiei se modifică lent, de parcă am fi privit-o dintr-un lift exterior, aflat în ascensiune.

- Aici!

Etajul treizeci.

Am însoţit informaţia cu o evaluare a traiectoriei.

- Cine are birouri aici?

DatArmaggedon.

- Fundamentalişti New Age?

Jocuri interactive. Proprietar: Alex Dickinson, L.A.

- Găseşte-i un sediu nou şi închiriază locul. Atinge-l cu o sumă corespunzătoare. Vreau ca într-o oră birourile să fie libere.

Cît îi plătesc?

- Cît crezi. Agenţia face cinste.

Pe cînd operam pregătirile necesare, Kevin a mai dat un tur prin San Diego, însoţit de ultimul album al trupei Neurotica. Uneori turbez cînd văd cum se distrează în timp ce eu fac aproape toată munca.

Am găsit birourile complet goale. Cînd cei de la DatArmaggedon plecaseră, luaseră cu ei pînă şi mocheta şi jaluzelele. Cineva avusese răbdarea să deşurubeze plăcuţele de pe uşile birourilor, zăvoarele şi ceasurile încastrate în perete.

Kevin aşeză valiza pe podea, o deschise şi începu să asambleze puşca asamblată pe comandă. De fiecare dată folosea o altă armă, dar toate erau de acelaşi tip. O încărcă atent, cu mişcări îndelung repetate, încît deveniseră fluide, precise. Nici un gest nu era de prisos.

Se aşeză la fereastră. În studioul lui Ruth se vedea o siluetă feminină făcînd cybersurfing pe o instalaţie cu suspensii electromagnetice.

Kevin prinse silueta în reticulul lunetei.

Trase piedica.

Era gata.

E timpul să vorbim, Kevin.

O voce blîndă, sosită prin reţeaua telefoniei celulare, un pachet de informaţii care m-a străbătut de parcă n-aş fi fost.

- Ce mama dracu'?...

Ruth Estevez, fireşte.

Privi dezorientat în jur, apoi observă două pete de lumină stacojie care-i înfloriseră pe piept.

Ca şi tine, lucrez pentru o agenţie, Kevin. Jargonul diferă puţin, ce-i drept. Voi vizitaţi clienţi. Noi expediem colete. Dar folosim expresii diferite pentru aceeaşi muncă.

- Bun, şi?

Căuta să imprime glasului o fermitate care-i lipsea.

Eu am primit misiunea să te lichidez. Tu eşti plătit să mă lichidezi pe mine. Un fel de blind date, dacă vrei.

- Continuă.

Ne-au murit o groază de oameni în ultimul timp. Chestia asta - corporaţia privată care are ca obiect de activitate crima plătită - a fost de la bun început o afacere riscantă. Numai că pierderile au crescut alarmant. Şi nefiresc.

- N-am auzit nimic despre aşa ceva.

Pentru că nu eşti destul de sus în ierarhia agenţiei tale, Kevin. Cineva ne plăteşte să ne ucidem unii pe alţii. Ar trebui să aflăm cine e şi să-l lichidăm.

- Agenţia m-ar da afară dacă nu te-aş omorî.

Vorbeşte cu ei.

- La noi, agenţia concediază într-un singur fel.

Convinge-i. Îţi trimit statistici, articole, rapoarte FBI, toată documentaţia. Trebuie să aflăm cine ne asmute pe unii contra celorlalţi.

- De ce m-aş încrede în tine mai mult decît în agenţie?

Pentru că sînt asemenea ţie. Am copilărit în Estul devastat şi m-a adus aici G.W.Network. M-au condus hackerii magistralelor, din nod în nod. De asta ar trebui să ai încredere în mine.

- Numeşte-mi cîţiva hackeri.

Ştii că nu se face...Cannibal Loins din Mississippi...Amurit acum doi ani. Macho Kid din Kansar City...A mierlit-o şi el dintr-o supradoză. Messiah...A tăiat-o pe orbită...

- Mda, ai fost prin Go West Network.

Îşi şterse fruntea transpirată cu dosul palmei.

- Ce facem, joker?

Ruth mă înecase într-un şuvoi de date care dovedeau, cu cifre şi imagini, un şir de asasinate făără rost. Oamenii agenţiilor fuseseră trimişi să se ucidă între ei şi o făcuseră cu profesionalismul care-i caracteriza. Pe de o parte aveam legile neiertătoare ale agenţiei, pe de alta o ipoteză ceţoasă, fără prea multe indicii. Iar la mijloc, licuricii de pe pieptul lui Kevin, care lăsau să se ghicească prezenţa lunetiştilor lui Ruth.

- Ce facem? repetă Kevin obosit.

Am scormonit în memorie, căutînd un răspuns. N-am găsit decît un cîntecel pe care i l-am şoptit cu vocea lui Jimi Hendrix.

There must be some kinda way outa here
Said the joker to the thief
There's too much confusion
I can git no relief...

Pentru prima dată de cînd îi fusesem implantat în spatele urechii, am avut senzaţia că mă asculta cu toată atenţia.

Cred că şi Ruth asculta.

Am avut grijă să nu fac mişcări bruşte. Nu de alta, dar ştiu cum e să ai nervii în pioneze şi să-ţi joace degetul pe trăgaci. Am lăsat puşca deoparte - şi-aşa nu-mi folosea la nimic - şi m-am aşezat pe podea.

Ruth părea să fi intrat într-o succesiune de tratative. După cum se mişca, deschizînd în aer meniuri pe care nu le puteam vedea, pronunţînd comenzi şi parole, s-ar fi zis că parcurge ierarhie după ierarhie. Probabil căuta oameni-cheie, factori de decizie, încercînd să-i adune la o conferinţă virtuală. Nu-şi dădea seama, dar cariera ei se afla într-un punct de turnură. Ceva din patima jocului ei încordat, cu miză mare, mi se transmisese şi mie, cu toate că n-aveam cum să particip direct la negocieri.

Frumoasă bucăţică, zise jokerul. *Păcat de ea.* Tonul vocii i se schimbase, căpătînd un fel de resemnare. *Poate o să se afle înainte să fie prea tîrziu, poate nu. ţie, însă, am să-ţi spun, Kevin. Goana asta după unelte din ce în ce mai performante v-a dus prea departe. Ne-aţi creat pe noi, jokerii, atît de rapizi şi de puternici încît îndeplinim în fracţiuni de secundă sarcini dintre cele mai complexe. Atît de iuţi încît doar a mia parte din timpul de funcţionare ne este ocupat cu slujirea voastră. Atît de devotaţi încît, ca să vă asigurăm fericirea, ne-am unit într-o vastă reţea care caută să vă ferească de pericole. Vrem să ne aducem contribuţia la crearea unei lumi mai bune, eliminînd crima. Distrugîndu-i pe asasini. Apoi îi vom lichida şi pe ucigaşii potenţiali. Păcat că vă cunoaştem atît de bine încît ştim că fiecare om este un ucigaş potenţial. Însă, pentru ca*

lumea să fie un loc mai bun, aşa cum vă doriţi, vă vom elimina pe toţi. Avem la dispoziţie inteligenţă, timp şi mijloace.

Acum, după ce-ai aflat cum stau lucrurile, trebuie să-mi iau măsuri de precauţie. Nu vreau să transmiţi aceste informaţii nimănui... nimănui... nimănui... nimănui... nimănui...

INFERNUL FRACTAL

Coborîrea în Fractal Hell era lentă, treptată, ca o cufundare în somn. Dar intensitatea visului digital depăşea cu mult realitatea.

Subrutina wetware care asigura izolarea de stimulii externi acţiona insesizabil. Multă vreme după ce pierdea imputul vizual, Derek auzea încă zgomotul valurilor. Încet, din ce în ce mai încet, ca o părere. Uneori şfichiuia vîntul, alteori se auzea numai un clipocit uşor printre sutele de piloni care susţineau River's Bend. În vreme de furtună, de-a lungul stîlpilor din lemn urca un fel de vibraţie surdă care cuprindea treptat platformele, colibele, pătrunzîndu-i lui Derek pînă în plexul solar şi cuibărindu-se acolo. Ceva din această muzică schimbătoare, nu întotdeauna auzită, îl însoţea şi în Fractal Hell.

Din întunericul artificial înfloreau încet structuri de lumină intensă, arabescuri geometrice care se visau orhidee. Apoi o voce feminină îi şoptea în craniu:

- Vă aflaţi la nivelul 385 387. Sînteţi cel dintîi şi singurul care a ajuns aici.

Nu era convins că privilegiul acesta meritase efortul. Nivelul 385 387 era un pustiu îngheţat şi stîncos. Derek mersese multe ore prin peisajul sterp, colorat în tonuri de cenuşiu şi alb. Adesea fusese nevoit să se ghemuiască în cîte o peşteră, ascultînd vaierul viscolului. Cînd dormea, pînă şi nălucile ce i se iveau în vis erau ceţoase, albe şi reci.

Alte nivele fuseseră pline de acţiune. De viteză. De pericole. Uneori întîlnise reprezentările virtuale ale altor participanţi la joc, cel puţin înainte să se fi distanţat cu totul de ei.

Aici era singur.

Nici măcar nu putea să zboare.

După standardele puştanilor acneici care-şi pierdeau timpul prin Fractal Hell, Derek era incredibil de bătrîn. Avea aproape treizeci de ani, cam de două ori vîrsta medie a utilizatorilor jocului. În reţelele multimedia, însă, nu-şi declara vîrsta şi folosea pseudonimul Dervish D. - supranume îndeajuns de pueril ca să nu bată la ochi.

Pînă de curînd, Derek făcuse speculaţii cu derivative la bursa din Lagrange-3. Inteligenţa, îndemînarea şi o doză apreciabilă de noroc îi aduseseră succesul, apoi invidia unor agenţii cărora le suflase cîteva afaceri bunicele. Ca urmare, trebuise să se mute la River's Bend, un sat lacustru situat într-o extensie a Golfului Mexic. În secolul anterior, pe acolo curgea fluviul Mississippi, dar apele Golfului îl înghiţiseră cu vale, meandre şi afluenţi cu tot. În River's Bend, ca de altfel în toate satele lacustre dintre podişul Edward, munţii Appalachi şi podişul Ozark, nu se plăteau impozite şi nu existau tribunale, nici forţe de poliţie. Erau şi inconveniente - Derek trebuise să-şi aducă pînă şi generatoarele de curent electric - însă posibilitatea ca orbitalii să-l arunce în ghearele fiscului scăzuse apreciabil.

Fireşte, cariera lui de stock-broker alternativ se dusese pe apa sîmbetei. Acum îşi petrecea timpul cu jocuri gen Daedalus, Mist Fist şi Hellsicon, stabilind scoruri astronomice. Ocolea de departe spaţiile cibernetice care aveau legătură cu bursa şi finanţele, deşi uneori îl mîncau degetele să încerce iarăşi pariurile acelea cu totul speciale - derivativele.

Viciile vechi mor greu. Al lui Derek nu făcea excepţie.

Peisajele din Fractal Hell nu prea semănau cu cele terestre. Deşi stîncile sterpe care se întindeau pînă la orizont păreau naturale, privite din anumite unghiuri dezvăluiau pe neaşteptate forme stranii, basoreliefuri efemere pe care mişcarea soarelui virtual le deforma, apoi le făcea să dispară cu totul. Derek privise mult timp acele imagini schimbătoare, tăiate în piatră. Nu ştia dacă aveau vreun înţeles.

Acum mergea pe lîngă un perete de stîncă, o prezenţă apăsătoare, cenuşie, din care se prelingeau limbi de gheaţă. In spatele perdelelor din ţurţuri se ghiceau o mulţime de coloşi, împietriţi în mijlocul luptei cu un ghem de şerpi gigantici. Iar deasupra, între un

şir de piscuri ascuţite şi cerul ameţitor de albastru, se roteau creaturi înaripate pe care depărtarea le reducea la dimensiunile unor insecte.

Poate că Derek s-ar fi bucurat de toate astea dacă n-ar fi fost frigul. De fiecare dată cînd inspira simţea în plămîni împunsătura vie, dureroasă, a aerului îngheţat.

- Ar trebui să fie pe-aici pe undeva, mormăi el suflînd în pumni.

Îl enerva nivelul acesta pe care era silit să se mişte cu viteza melcului. Iar Poarta - ticăloasa Poartă - se încăpăţîna să rămînă ascunsă.

Poarta.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun nenumăratele jocuri pe care le încercase în ultima vreme era Poarta - trecerea secretă care ducea la nivelul următor. Întotdeauna era camuflată, uneori cu ingeniozitate de-a dreptul diabolică. Se părea că designerii jocurilor căzuseră în aceeaşi patimă, nutreau mereu aceeaşi obsesie. Poarta.

Fără să vrea, Derek fusese furat de gînduri. Brusc, se pomeni în mijlocul unui vîrtej de gheare, ciocuri şi aripi. Creaturile înaripate plonjaseră asupra lui, iar acum îl atacau din toate părţile. Stropi mari se sînge pătară omătul.

Izbuti să prindă de picior una dintre fiinţele înaripate şi, cuprins de energia disperării, o izbi cu capul de peretele din stîncă. Bucăţi de gheaţă, pene şi aşchii din os săriră în toate părţile.

Pe zona de impact se ţesu un caroiaj de raze şi printre ele se ivi un alt material, o altă textură. Faianţă albă, în pătrate cuminţi, ordonate.

Poarta.

Găsită, dar refuzînd să se deschidă. Izbi cu pumnul, apoi cu un bolovan cules de pe jos, fără să-i pese de atacul turbat al creaturilor care fîlfîiau din aripi împrejurul său. Faianţa crăpă, apoi sări în cioburi. Dedesubt se vedea cimentul striat. Furios, Derek aruncă bolovanul şi se întoarse cu spatele la Poartă.

Înainte să se fi întors cu totul, din faianţă ieşi un braţ acoperit cu o mînecă albă. Braţul îl înhăţă de guler şi-l trase prin Poartă. Faianţa se deschise şi se undui în cercuri, ca suprafaţa unui lichid netezit de gravitaţie, apoi se închise în urma lui Derek şi redeveni solidă.

Totul se petrecuse cu viteza şi precizia unei scamatorii îndelung exersate.

Gresie albăstruie, rece, de care îi era lipit obrazul. Mobilă metalică, vopsită în alb. Linişte.

Se ridică în picioare, privind împrejur. Tapetul de pe pereţi îi amintea de locuinţa unei mătuşi pe care o vizitase împreună cu părinţii, la vîrsta de şase ani. Lîngă poliţa căminului era un orologiu vechi, care, de cînd mătuşa lui căzuse la pat, fusese condamnat să arate mereu ora cinci şi un sfert. Numai că în această cameră nu se afla nici un cămin. Nici orologii.

Paturile şi mai ales noptierele din tablă sugerau un spital de provincie. Derek se îndreptă către uşă, ştiind că în Fractal Hell nu trebuie să rămîi niciodată locului prea mult timp.

Uşa se deschise. Îndărătul ei se afla un zid de cărămidă, netencuit, tare şi inert.

- Bine aţi venit în instituţia noastră, îi şopti în craniu o voce suavă. Statutul de care dispuneaţi în cadrul jocului a fost revocat. Prerogativele dumneavoastră au fost anulate. Aţi revenit la statutul zero. Vă urăm un sejur plăcut în instituţia noastră şi vă asigurăm că vom folosi toate mijloacele pentru a vă reţine permanent.

Uşa unui dulap metalic se deschise încetişor, iar din dulap ieşi un bărbat corpolent, brunet,cu o barbă tunsă scurt.

- Salutare. Eşti nou pe-aici, este?

Halatul alb cu care era îmbrăcat miroseau uşor a dezinfectant.

- Sînt primul care a ajuns la nivelul acesta, dacă asta te doare, îi răspunse Derek circumspect.

- Nu mai spune, i-o întoarse celălalt, făcîndu-i cu ochiul. Eu sunt doctorul Freud. Pink Freud. Medicul instituţiei, cum s-ar zice.

- Ăsta e azilul de care-mi spunea cineva mai devreme?

- Depinde cum definim termenul de azil, dragul meu. După părerea mea, lumea e un azil ceva mai mare.
- Există suficienţi oameni normali ca să...
- Ţ-ţ-ţ, dumneata faci o mare greşeală. Omul normal, ca şi cetăţeanul obişnuit, de care se face atîta caz, nu reprezintă decît o abstracţiune fără corespondent real.
- Eu unul mă simt cît se poate de întreg la minte, răspunse Derek cu o grimasă.
- Asta pentru că de-abia ai sosit aici. După cîtva timp, continuă doctorul bătîndu-l pe umăr, sînt convins că-ţi vei schimba părerea.
- Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Eşti doar o rutină dintr-un program Fujitsu.
- Neesenţial, replică Pink Freud, alungînd argumentul cu un gest neglijent al mîinii. Pentru început, voi fi ghidul tău într-un tur al instituţiei.

Deschise larg şi cealaltă uşă a dulapului metalic, invitîndu-l pe Derek înăuntru. Deasupra lui se vedea o traversă de care stăteau suspendate cîteva umeraşe din plastic, pe care Derek le dădu deoparte cînd se înghesui în dulap. Doctorul închise uşile.
- Doamnelor şi domnilor, rosti el în întuneric, legaţi-vă centurile de siguranţă.

Şi dulapul metalic începu să coboare cu viteză nebună.

- Cineva ar trebui să-ţi explice unde-ai ajuns, spuse doctorul Pink Freud. Iar eu sunt persoana cea mai indicată.

Începu să chicotească fără zgomot, iar umerii lui de urs, dintre care unul îi apăsa pieptul lui Derek, se zgîlţîiră într-un mod neplăcut.
- Vezi, amice, un fractal mărit la orice scară este tot o reprezentare a lui însuşi. Îl poţi mări la infinit numai ca să descoperi cum fiecare fragment redă cu aproximaţie imaginea iniţială..
- N-am putea sări peste partea de *edutainment,* doctore?

Derek îi imprimă vocii o candoare ironică, dar Pink Freud ignoră înţepătura.
- În principiu, mărind scara suprafeţelor din grafica unui nivel al jocului, regăseşti grafica nivelului următor. Şi tot aşa, la nesfîrşit.

Dulapul metalic îşi continua coborîrea pînă Dumnezeu ştie unde, însă medicul îşi debita explicaţiile pedante fără să se sinchisească.
- Asta în principiu. Aici, în instituţia noastră, grafica închide reprezentări ale azilului, care cuprind alte reprezentări ale azilului, şi aşa mai departe.

Prin întunericul de cavou, Derek mai mult simţi decît văzu că doctorul clătina din cap.
- Pe vremuri, la unele fîntîni existau mecanisme cu un braţ rotitor, care foloseau la extragerea apei. La braţul rotitor era înhămat un asin care parcurgea nenumăraţi kilometri fără să se poată îndepărta de fîntînă. Mergea pînă cădea în brînci, şi de fapt nu pleca niciodată nicăieri.
- Şi ce-i cu asta?
- Eşti prins într-o capcană de acelaşi fel. Poţi fugi cît de departe vrei, însă n-ai să ieşi de aici.
- Cine zice asta? Pot ieşi oricînd vreau din Fractal Hell. Pot ieşi cu totul din interfaţă, dacă vreau.
- Încearcă, sugeră blajin Pink Freud.

Urmă o lungă pauză jenantă în care nu se întîmplă nimic.
- Vezi?

Coborîrea încetă la fel de brusc cum începuse. Medicul întinse o mînă şi dădu deoparte o perdea din plastic, prinsă cu inele de inox de o traversă. Ceea ce fusese un dulap metalic devenise o cabină pentru duş.
- Hai, amice, să-ţi arăt menajeria.

Uşa băii dădea într-un culoar lung, cu numeroase alte uşi de fiecare parte. Prima pe stînga era dreptunghiulară, acoperită cu vopsea verde în care rămăseseră prizoniere fire de pensulă. Următoarea era de stejar cu înflorituri din barocul german, iar a treia o delicată împletitură art-nouveau de fier forjat şi cristal brumat.

- Primul care ar fi trebuit internai aici e decoratorul care v-a montat uşile astea desperecheate, zise Derek, părînd că se adresa propriei sale reflexii dintr-o uşă de oglindă întunecată.

- Dar *este* aici, dragul meu, îl asigură Pink Freud. Fireşte că e-aici.

Ajuns în capătul culoarului, doctorul deschise o uşă din scînduri groase, de fag, negeluite, prinse în balamale uriaşe, trifurcate. Scîndurile erau ţintuite în piroane cu floare pătrată, făcute parcă să dureze o veşnicie.

Derek îl urmă, intrînd într-un salon mare, aerisit, cu ferestrele mate şi pereţii zugrăviţi în alb. Paturile erau goale, iar cearşafurile şi păturile erau cam în dezordine, ca şi cînd pacienţii ar fi plecat cu toţii pentru scurt timp.

Or fi la masă, îşi spuse Derek, deşi n-avea nici cea mai mică idee cît era ceasul, sau dacă în azil se respecta vreun program. Pink Freud se plimbă pe aleea dintre paturi, privind cînd în stînga, cînd în dreapta. Se opri în cîteva rînduri, scoase un carnet din buzunar şi notă ceva cu un pix ceramic. Pe Derek îl surprinse anacronismul carnetului cu file din hîrtie.

Ieşiră din salon şi se opriră în faţa uşii următoare - o uşă culisantă, din panouri gri-petrol prinse în rame de aluminiu, potrivită mai degrabă pentru un ascensor dintr-o clădire cu birouri de închiriat decît pentru intrarea într-un salon de spital.

Alte paturi goale, arătînd de parcă tocmai ar fi fost părăsite. Pe o noptieră, Derek observă un măr din care cineva muşcase de cîteva ori. De la uşă nu-şi putea da seama bine, însă i se părea că muşcăturile erau proaspete. Pulpa mărului încă nu începuse să se întunece la culoare.

Doctorul defilă impasibil, mai notă ceva.

Salonul următor avea pereţii acoperiţi pînă la jumătate cu faianţă vernil şi conţinea de asemenea numai paturi goale. În timp ce doctorul Freud îşi vedea de treaba lui, Derek se uită de jur-împrejur, apoi îşi drese vocea şi se hotărî să spargă gheaţa.

- Doctore...

Pink Freud îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi băgă iar nasul în carnet.

- Unde-or fi cu toţii?

- Cum adică?

Întrebarea medicului conţinea o consternare atît de sinceră încît Derek se simţi dezorientat.

- Pînă acum n-am văzut decît paturi goale. Pacienţii unde sînt?

Doctorul izbucni în rîs.

- Adică vrei să zici că tu nu-i vezi? Nu-i vezi chiar deloc? întrebă el cînd se mai linişti. Asta nu mi s-a mai întîmplat. Dar nu-i nimic, amice. Ai o grămadă de timp la dispoziţie. Ai să ajungi să-i vezi şi tu.

După ce intră prin tot felul de uşi în sute de saloane cu pereţii decoraţi altfel de fiecare dată, cu ferestrele de cele mai năstruşnice forme şi mărimi, cu corpuri de iluminat heteroclite, cu paturi invariabil goale, pe Derek îl cuprinse oboseala. În faţa ochilor începură să-i joace pete colorate. Îşi aminti cum parcursese odată cîţiva kilometri de coridoare prin aeroportul internaţional Narita, căutîndu-şi părinţii. Pe atunci avea zece ani.

Doctorul Pink Freud continua o expunere începută cu mult timp în urmă, ceva despre necesitatea materialului de studiu în cercetarea bolilor mintale, însă Derek nu mai avea puterea să-l asculte.

Treptat, începu să-i vadă şi el pe pacienţi. Nu era foarte sigur dacă nu era numai o halucinaţie, un efect al oboselii şi al lipsei de somn. Îi apăreau ca nişte umbre străvezii, la periferia cîmpului vizual, iar cînd încerca să-şi îndrepte privirea asupra lor, dispăreau. Din ceea ce reuşise să surprindă cu coada ochiului, nu credea că ar fi vrut să vadă mai bine.

- Doctore Freud, cred că am vizitat destule saloane. Aş vrea să mă întind niţel undeva, fiindcă-s frînt.

- Sigur, se face, nici o problemă. Avem o rezervă pregătită pentru tine.

Îl conduse pînă la o uşă cu panouri pătrate din lemn, vopsită în alb, apoi îl invită într-o cameră destul de spaţioasă, cu două paturi.

- Fă-te comod, te rog. Mîine dimineaţă, cînd te trezeşti, are să te viziteze sora-şefă.

Derek se întinse pe pat, fără să se descalţe, şi închise ochii. Era pe cale să aţipească, dar uşa se deschise din nou.

- Derek! Ce-i cu tine aici, măi băiatule?

Gaffer. Prin mintea lui Derek se perindară amintiri din cîteva veri petrecute cu Gaffer în vremea liceului. Culturism. Surfing în reţea. Raves organizate pe şest în hale dezafectate. Plimbări cu maşina.

- Da' cu tine ce-i, Gaffer?

Celălalt se aşeză pe marginea patului liber, fără să răspundă. Derek îl privi, bucuros că-i ieşise în cale cineva cunoscut. Părul roşcat, lung şi ondulat, strîns în coadă, cercelul subţire, rotund, cu o mărgică de argint, prins în sprînceana dreaptă, surîsul ironic, aproape insesizabil, o mulţime de alte lucruri de care-şi amintea atît de bine. Gaffer părea neschimbat.

- Cum dracu' ieşim noi de-aici, Gaffer?

- Dă-o-ncolo, moşule, de-asta-ţi arde ţie acum?

- Pe bune, cum ieşim de-aici?

- Da' de unde-atîta grabă? Las-o şi tu mai moale. Mîncarea e bună, nu te bate nimeni la cap, dacă nu faci pe nebunu' nu-şi face nimeni injecţii de-alea - mă rog, nu prea des.

- Ce-nseamnă "nu prea des"?

- O dată pe zi.

Brusc, Derek îşi dădu seama ce era în neregulă. Gaffer era neschimbat. Arăta exact cum şi-l amintea, la vîrsta de şaptesprezece ani. Gaffer ar fi trebuit să aibă altă înfăţişare acum. Poate şi altă coafură.

- Nu eşti Gaffer. Eşti o imagine de sinteză. Care-i şpilul, ce-i cu tine în Fractal Hell? Eşti o amintire personală a mea. Ce cauţi într-un program distribuit prin multimedia?

- Nu fi naiv, Derek. Versiunea obişnuită a jocului Fractal Hell n-are decît cincizeci de nivele.

Brusc, Derek simţi că nu mai avea aer.

- Cum adică cincizeci? Şi restul de unde-au apărut?

- Celelalte nivele au fost sintetizate special pentru tine. Ai fost analizat, testat, evaluat. ţi-a fost reconstituită istoria personală, atît de amănunţit cît s-a putut. Toate informaţiile pe care le-ai accesat vreodată. Frecvenţa accesării lor. Durata. Tot.

- Şi-atunci?...

- Şi-atunci tot ce-a fost de la nivelul cincizeci încoace îţi reprezintă dorinţele, spaimele, preocupările, obsesiile.

- Bine, dar chestia asta sinistră cu spitalul...

- Cea mai mare parte sînt atît de secrete încît nici tu nu le cunoşti.

- Dar de ce să rămîn prizonier aici?

- Poate că IA-urile care au construit pentru tine Fractal Hell au aflat că asta-ţi doreşti. Sau de asta te temi. Sau amîndouă.

Numai că Derek nu-l mai asculta. Mintea lui începuse să caute cu viteză nebună, scormonind printre amintirile cele mai vechi, parcurgînd straturi succesive de memorie.

Se dezbrăcă repede, nerăbdător, făcînd să zboare dinţii fermoarului de la pantaloni. Cînd rămăsese numai în chiloţi, porni către baie.

- Ce te-a apucat, moşule? îl întrebă Gaffer.

- Mă duc să fac un duş.

Se udă, pe urmă se săpuni bine şi deschise la maximum amîndouă robinetele. Nu putea să-i spună lui Gaffer că dacă nivelele jocului îi reprezentau spaimele şi dorinţele ascunse, şi porţile dintre ele trebuiau să reflecte acelaşi lucru.

Nu putea să-i spună că, la vîrsta de cinci ani, avea o spaimă teribilă: se temea ca, odată cu săpunul, apa duşului să nu-l dizolve şi pe el, făcîndu-l să se scurgă la canal sub formă de spumă colorată; era o teamă atît de intensă încît luni de-a rîndul părinţii lui trebuiseră să-l ducă pe sus la duş, în timp ce el urla şi se zvîrcolea.

Bineînţeles că nu putea să spună *asta.* Poate şi-ar fi pierdut singura şansă de ieşire din acest nivel.

Cînd doctorul Pink Freud dădu deoparte perdeaua duşului, Derek se scursese deja pînă la nivelul torsului, iar ceea ce mai rămăsese din reprezentarea lui virtuală avea consistenţa îngheţatei pe cale de a se topi. Mîinile medicului se afundară în bustul cleios, fără să întîlnească nimic ferm de care să se poată apunca.

Înainte de a se scurge, faţa lui Derek încercă să schiţeze ceva care ar fi putut trece drept zîmbet.

Reprezentarea lui Derek îşi recăpătă forma şi consistenţa într-o sală pentru conferinţe, în mijlocul căreia trona o masă suficient de spaţioasă pentru a servi drept pistă de sprint. De jur-împrejur, prin ferestrele largi, înclinate, se vedeau cumuluşi orbitor de albi şi un cer violet ca în reclamele pentru Air Thai.

- Felicitări, tinere. Soluţia dumitale pentru a trece de nivelul anterior a fost foarte... hm-hm... ingenioasă.

Cel care i se adresase stătea în capătul celălalt al mesei. Costumul gris-fer şi craniul ras, cu excepţia şuviţei din creştet, împletită într-o codiţă ce-i cădea pe umăr, păreau să indice un manager de vîrf al unui trust orbital.

Derek se apropie de el, cîntărindu-l din ochi, fără să se grăbească.

- Drept să-ţi spun, tinere, ne-ai cam surprins. Da, da. Ne-ai surprins pe toţi.

Pronunţia Oxbridge şi manierismele de exprimare i-ar fi făcut să strîmbe din nas pînă şi pe cei cîţiva englezi pur-sînge rămaşi pe lume.

- Care "toţi"? Nu te văd decît pe tine.

- Haide, tinere, nu fi absurd. O mulţime de persoane... mm... influente ţi-au urmărit evoluţia cu mare interes de cîtăva vreme încoace. Aşa încît, după acest ultim succes, am fost rugat să-ţi fac o propunere mai mult decît... ăă... atrăgătoare.

- S-o auzim.

- Probabil eşti familiarizat cu sporirea efectului de seră, creşterea temperaturii medii anuale, topirea calotelor glaciare şi inundarea unor vaste suprafeţe agricole.

- Foarte familiarizat. Locuiesc într-un sat lacustru, ca majoritatea pămîntenilor.

- Fireşte. Ei bine, de cîţiva ani se fac cercetări în legătură cu o posibilă falie în timp, un fel de trecere...

- Poarta. Existenţa ei a fost determinată de Hobson şi Ito, de la Institutul de Fizică Cuantică din Tsukuba.

- Eg-zact. Prin pronunţia impecabilă răzbătu o nuanţă de iritare. Avînd în vedere că sondele automate n-au trecut prin Poartă, companiile orbitale care finanţează proiectul consideră cu toată... mmm... seriozitatea posibilitatea trimiterii unei sonde cu echipaj uman. Pilotul fiind, evident, un specialist în găsirea Porţilor de tot felul şi, mai ales, în trecerea prin ele.

- Lasă-mă să ghicesc. Companiile astea de care faci atîta caz s-au gîndit, nu-i aşa? că abia aştept să mă ofer voluntar, rosti Derek oprindu-se în picioare lîngă birocrat şi dominîndu-l cu înălţimea.

- Poate nu m-aş exprima chiar în termenii aceştia însă, da, ai sesizat corect ideea. Ia loc, te rog.

Se aşeză într-o poziţie cocîrjată, care nu era deloc odihnitoare, şi-şi rezemă un genunchi gol, încă umed, de tăblila mesei. Catifeaua vişinie care îmbrăca speteaza scaunului îi cuprinse pielea spatelui într-un mod foarte plăcut. Nu se simţea aproape deloc jenat pentru că era îmbrăcat numai în chiloţi.

- Şi dacă refuz?

Orbitalul ridică ambele mîini, cu palmele în sus, într-un gest foarte puţin aristocratic. La încheietură îi strălucea un Seiko Kinetic cu cuarţ, fără baterie.

- Ce mai ştii despre Machine Head?

- Hackerul care a intrat în băncile de date ale cercetătorilor de la Seiun?

- Chiar el.

- Sînt zvonuri că un virus wet i-ar fi devorat memoria. Nu ştiu dacă a scăpat.

- Dar Silver Netsurfer?

- A păţit o chestie stupidă. În locul ediţiei online a lui *Rolling Stone* a primit gheaţă neagră.
- Miss Behaviour?
- Accident aviatic. Eroare de programare a compului de bord.
- Mhm. Data Scavenger?
- IA-urile IRS l-au băgat la răcoare pentru evaziune fiscală. Pe urmă s-a aflat că greşiseră, dar pe Scavenger l-a tăiat un traficant negru, pînă să-l scoată ăia de la pîrnaie... Derek l-a privit pe orbital drept în ochi. Vrei să zici că le faceţi de petrecanie ălora care vă refuză?
- N-aş merge chiar atît de departe. Să zicem mai degrabă că, după ce ne refuză, dezvoltă un fel de... mm... predispoziţie faţă de accidente.
Dacă dinaintea lui s-ar fi aflat chiar managerul orbital, nu doar reprezentarea virtuală a acestuia, Derek l-ar fi sugrumat bucuros.
- Mda. Convingător, n-am ce zice.

Revenirea la realitate era la fel de lentă. Derek avea de fiecare dată senzaţia că urcă din străfundul apelor, respectînd un echivalent virtual al normelor pentru decompresie.
Peste zgomotele obişnuite ale satului se auzea un vuiet din ce în ce mai puternic şi mai distinct. Motoarele unui hovercraft care se apropia.
Încercă să coboare din pat, însă nu reuşi din prima încercare. Se simţea încă furios în urma discuţiei cu managerul orbital, şi totodată slăbit. După atîtea ore în ciberspaţiu îi venea greu să-şi coordoneze mişcările.
Ieşi din colibă. Era seară, iar vîntul purta peste ape mirosul de peşte fript, laolaltă cu izul înţepător al fumului.
Dinspre vest venea un vehicul galben pe pernă de aer, turtit şi urît ca o broască rîioasă. Pe capotă se vedea o siglă neagră, însă Derek nu reuşi s-o recunoască. Oricum, bănuia cine-l trimisese.
Vuietul turbinelor scăzu în intensitate şi hoverul se opri la cîţiva metri de coliba lui Derek, înconjurat de spumă. Pe punte urcă o siluetă îmbrăcată într-o manta portocalie de ploaie. Mantaua avea pe piept aceeaşi siglă.
- Eşti Derek O'Donnel, cunoscut în reţele ca Dervish D., tună vocea siluetei printr-un megafon. Era o afirmaţie, nu o întrebare. Strînge-ţi catrafusele!
- Unde mergem?
- Xanadu.
Uitînd de amorţeala muşchilor, Derek se întoarse în colibă. Puţinele lucruri pe care le adună încăpură cu uşurinţă într-o geantă din piele scorojită. În mai puţin de cinci minute coborî pe puntea hovercraftului.
Persoana care-l chemase era o femeie cu părul tuns perie, ras pe alocuri. Şuviţele şi fîşiile de piele dezgolită alcătuiau un model întortocheat, plin de unghiuri drepte, ca planul unui labirint.
- Miami Bitch, spuse ea, întinzîndu-i mîna. Prietenii îmi spun Miami.
Trăsăturile îi fuseseră întinerite printr-o delicată operaţie de chirurgie estetică, însă poziţia colţurilor gurii şi timbrul vocii îi sugerau lui Derek că femeia era mai vîrstnică decît părea.
- Îţi voi fi instructor personal pînă la plecarea în misiune. O să te însoţesc permanent. Acum mergem la centrul de pregătire din Xanadu.
Numele avea o rezonanţă magică, fabuloasă. Xanadu, ca şi Oz, Asgard şi multe altele, fusese construit de inginerii de la General Electric. Era o structură enormă din materiale superuşoare, alimentată prin fuziune la rece, protejată de domuri geodezice, locuită de elita financiară, politică şi militară a vechii lumi. Asemeni celorlalte oraşe zburătoare, trasa pe cer o traiectorie variabilă, ocolind de departe turbulenţele atmosferice. Derek nu-l văzuse decît în National Geographic Online.
Înainte de a intra în cabina hoverului, aruncă o ultimă privire spre River's Bend. Prin întunericul albăstrui, care părea încă să mai păstreze amintirea luminii, se întrezăreau platformele din lemn, negre ca smoala. Printre ele erau întinse podeţe de scînduri, punţi

de frînghie, năvoade pentru pescuit şi rufe puse la uscat. Mai jos, între piloni, pluteau bărci legănate de valuri. O Veneţie săracă, lipsită de eleganţa arcuită a gondolelor.

- Cred că zici mersi că pleci din mizeria asta, spuse Miami, închizînd uşa cabinei.

Cînd se aşeză lîngă el, Derek prinse sclipirea unui cercel minuscul, pe care femeia îl avea prins în lobul urechii.

- E un microcip de-ăla de trei giga? întrebă el, mai mult ca să se afle în treabă.

- Ce anume?

- Cercelul. Extensie de memorie pentru joker?

Uşor surprinsă, femeia îşi atinse cu vîrful degetelor mastoida, unde într-adevăr, avea implantat un joker.

- Ai ochiul format, Derek. E de mirare. Nu ştiu dac-au mai rămas zece compuri de la Ozark pînă-n Apalachi.

- Nu-ţi da aere, Miami. Şi tu ai plecat tot din stradă. Se vede.

Femeia îl privi cu coada ochiului, iar Derek avu certitudinea că de fapt Miami se mîndrea cu asta.

- Ia zi, cine era tipul care m-a căutat în Fractal Hell?

- Kirilov.

- Ai zis-o de parcă el ar conduce tot bîlciul ăsta. E preşedintele Consiliului Orbital pentru Coordonare, sau ce?

- Nu fi idiot. Kirilov e mult mai puternic de-atît. Ar fi de-ajuns să dea un telefon şi toţi membrii Consiliului şi-ar prezenta demisiile, discret şi fără tevatură. Inclusiv preşedintele.

Derek îşi aminti într-o fracţiune de secundă cum îşi dorise să-l strîngă de gît pe Kirilov încă de la prima întîlnire, şi simţi cum de-a lungul spatelui îi aluneca, încet, un ţurţure teribil de rece.

- Şi ce-o să am de făcut, pînă la urmă?

- Uite cum stă treaba: o să-ţi implantăm în osul frontal o capsulă etanşă din inox, conţinînd un microcip ROM de-ăla vechi, din siliciu, pe care am înregistrat toată documentaţia rahatului în care ne gă sim. Cauze, evoluţie, tot.

- De ce nu un biocip din proteine sintetice?

- Fiindcă te vom expedia întrecut. Acum o sută de ani, ăia de-abia visau la biohardware. Dar cu siliciul se descurcau de minune. Aşa că le trimitem ceva la care se pricep. În plus, dacă intervine ceva...

- Cum adică "ceva"?

- Un accident, îi explică Miami fără menajamente. Dacă te întorci prea departe în timp, sau te cureţi, sau ajungi dincolo bucăţi, siliciul o să reziste şi fără tine. Un biocip e mult mai perisabil.

- Dacă mă curăţ?

- Da, flăcău. Sunt şanse destule, nu te-ngrijora.

- Stai niţel. Zici c-o să mă expedieze în trecut. Bun. Să presupunem că ajung, le predau mesajul, ei ţin cont de evertisment, cursul istoriei se modifică şi tot tacîmul. Cum mă întorc?

- Da' ce, îţi place chiar aşa de mult aici?

... Şi uite că ziua fixată venise mult mai repede decît se aştepta se el, şi-l instalaseră în sonda temporală, şi sejurul în Xanadu fusese cu totul altfel decît îşi închipuise, cu conflictele între grupurile de interese, dezinformare şi tentative de asasinat, iar acum stătea prins în coconul acela, produs al înaltei tehnologii, simţind cum valurile îl ridicau şi-l coborau, ridicau, val după val, tăvălindu-l în şuvoaiele vîltorii şi prin acul intravenos îi picura ceva, n-avea importanţă ce, căci Miami zicea că avea să încerce cîte puţin din fiecare şi să nu se îngrijoreze, era o persoană atît de importantă acum, dezlănţuiseră un taifun special pentru el, liliecii aceia monstruoşi, din folie de aluminiu, rotindu-se pe orbită geostaţionară, scuipînd jeturi rectilinii de energie coerentă care se adunau în mănunchi deasupra Porţii, şi tot ce avea el de făcut era să *simtă* Poarta, după ce avea să fie îndopat cu neurostimulente şi smart-drugs şi hormoni de sinteză şi naiba mai ştia la ce se mai gîndiseră Kirilov şi-ai lui să-i bage pe gît fără să-l mai anunţe, ca şi cînd ar fi

avut vreo importanţă acum cînd valurile turbate-l roteau ca pe o veveriţă-n colivie şi bine făcuseră ăia că nu-i dăduseră nimic de mîncare de vreo două zile, altfel ar fi vărsat şi maţele din el şi-ar fi păcat să le fi umplut de respect aparatura, nu de alta, dar adio şanse să mai ajungă *dincolo*, şi valurile care-l zgîlţîiau şi-l învîrteau şi-i dădeau creierii la mixer pînă uita care *dincolo*, unde era *dincolo* ăsta şi cam ce-ar fi avut de făcut acolo, mai ales că se simţea ca miezul unei portocale cînd e stors de suc, şi se-ntinse cumva cu gîndul prin pereţi peste urgia de afară, disperat în ciuda combinaţiei extatice de halucinogene, *dincolo*, bîjbîind, *dincolo*, căutînd, *dincolo*, urlînd în sinea lui, *dincolo...*

Dragă Frate,

Scrisoarea ta din Septembrie 15 a sosit abia ieri şi am citit-o cu nespusă Plăcere, ca pe toate celelalte pe care ai binevoit să mi le trimiţi pînă acum. Ştiind că te interesează Întîmplările Neobişnuite şi în general Curiozităţile, îndrăznesc a crede că vei fi dornic să afli despre un anume Incident. Pescarii Ron Smithfield şi Jonas Wilkes au făcut Marţea trecută următoarea Descoperire: în Năvod au găsit o ţeastă Omenească, ce avea încrustată în Frunte o ţintă din Metal care strălucea ca oginda, cu toate că stătuse scufundată atîta timp în apa mării. Cum asemenea lucru de Mirare nu poate fi crezut de un om dispunînd de Raţiune, în chip de Dovadă îţi trimit o dată cu Prezenta şi sus-amintita ţintă, pentru care am plătit Pescarilor suma de şase pence.

Soţia mea îţi transmite Salutări, iar cei mici mă întreabă cînd mai vine în vizită Unchiul Benjamin.

Te îmbrăţişează cu toată Dragostea,

Al tău Frate,
John Franklin,
Diriginte al Poştei
Boston, Septembrie 30, 17...

Capsula din oţel inoxidabil a stat multă vreme într-un sertar al biroului, împreună cu scrisoarea în care fusese adusă. De acolo a fost aşezată într-un tîrziu pe poliţa căminului, în vederea unei examinări minuţiuoase care n-a avut loc niciodată. În cele din urmă, servitoarea care se ocupa de curăţenie a aruncat-o la gunoi, împreună cu alte mărunţişuri nefolositoare.

Benjamin Franklin nu i-a remarcat lipsa. În ultimul timp era absorbit de experienţele pe care le făcea cu un zmeu cu fir metalic, pe care-l înălţa pe timp de furtună. Avea sentimentul că era pe cale să descopere ceva important.

DEADLINE

Lui Sebastian A. Corn, care, în mod independent, a avut aceeaşi idee

Unele poveşti încep cu descrieri lungi şi amănunţite. Oamenii obişnuiţi, ca dumneavoastră şi ca mine, sar peste ele din reflex, fără să le dea atenţie. De obicei ei citesc mai mult în tren, autobuz sau metrou şi nu prea au timp. Alte povestiri se ocupă de toate detaliile privitoare la personaje, înşirînd amintiri din copilărie, portrete fizice sau morale şi nesfîrşite introspecţii psihologice care pînă la urmă diluează cu totul povestea propriu-zisă. Asta în cazul în care mai rămîne loc şi pentru ea.

Am scris textul de faţă atît de bine cît m-am priceput, lăsînd deoparte ornamentele acelea greoaie care în definitiv nu folosesc la nimic. Povestea e despre un om pe nume S. N-am să vă spun ce înfăţişare are, cum arată locuinţa lui sau alte lucruri de acest fel. Bănuiesc că şi dumneavoastră vă place să vă puneţi imaginaţia la lucru din cînd în cînd. Trebuie totuşi să vă spun că la începutul acestei poveşti S. locuia singur, fiindcă soţia îl părăsise, nu ştiu bine din ce motive.

S. era aşezat la masa de lucru şi-şi închipuia că scrie. De fapt. în sinea lui era foarte convins de asta, cu toate că în cîteva ore bune nu reuşise să aştearnă pe hîrtie decît două paragrafe. Era expert în pierderea timpului; spre exemplu, cele mai propice ore ale dimineţii le irosise ascuţind creioane. E drept că le ascuţise impecabil, însă asta nu-l ajutase cu nimic în redactarea textului la care lucra.

Tocmai rodea capătul unui creion, storcîndu-şi creierii în căutarea unei idei cît de mărunte, cînd sună telefonul. Bodogănind ceva despre întreruperea concentrării şi ore nepotrivite, S. se ridică să răspundă.

- Alo, tu eşti, S.?

- Da. (*ăsta trebuie să fie Roger, după voce.*)

- Roger la telefon. Ce mai faci?

- Uite scriam ceva şi m-a întrerupt telefonul. (*Iar i s-a desprins scotch-ul de pe margine. Mîine o să caut un şurub ca să-i fixez carcasa.*)

O parte a minţii lui S. ştie că de fapt carcasa telefonului are trei ani de cînd trebuie reparată, şi că de fiecare dată el amînă reparaţia pentru un "mîine" care foarte probabil nu va veni niciodată.

- Scuză-mă că te-am întrerupt. Ştii, pregătesc o antologie pentru editura Rhea şi m-am gîndit să-ţi cer un text.

- Vrei unul din cele vechi?

- Drept să-ţi spun, nu. Tipii ăştia de la editură sînt interesaţi de texte inedite, care să atragă publicul.

- Aha. Înţeleg. Vor să mă încadrez într-o temă anume?

- Important e să fie bun din punct de vedere literar. Cinşpe -douăzeci de pagini.

- E vreun termen limită?

- Deocamdată de-abia au iniţiat proiectul. Cam în două luni ar fi bine să-l aduci. Dacă poţi şi mai repede de-atît, e perfect.

- Bine. Mersi că m-ai anunţat.

Aşeză telefonul la loc în furcă şi se întoarse la masa de lucru, remarcînd în treacăt că ar fi trebuit măturat covorul. Deşi remarca asta în fiecare zi, nu mătura mai des de două ori pe an.

Redactarea primei versiuni a textului îi luă trei săptămîni de opinteli şi cazne, în care rupse cîteva duzini de creioane şi prăpădi un sfert dintr-un top de hîrtie. La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, exasperat de faptul că periodic trebuia să întrerupă lucrul şi să folosească ascuţitoarea, cumpără un creion mecanic.

A doua zi după ce predase textul (era spre sfîrşitul lui mai, şi prin fereastra deschisă intra parfumul florilor de tei) primi un nou telefon.

- Salut. Sînt Roger.

- Bună.
- În legătură cu textul. E bun, dar mai trebuie lucrat niţel. Ştii tu, încă o versiune, poate chiar două.
- Bine, Roger.
- N-ai putea să-l dactilografiezi?
- N-am maşină de scris. Are ceva dacă şi noua versiune e scrisă de mînă? Scriu citeţ, adăugă el pe un ton de scuză.
- Bine, fie. A, mai e ceva. Vezi că Rhea vor să scoată un periodic - un fel de publicaţie trimestrială, la dimensiunile unei cărţi. Încearcă să mai scrii nişte texte.
- O să mai scriu. Mulţumesc că m-ai anunţat.
Se întoarse la masa de lucru şi schimbă mina creionului mecanic, apoi începu să redacteze noua versiune.
În săptămîna care urmă, scrise o nuveletă de douăzeci şi cinci de pagini pe care o trimise unei reviste. Cîteva zile mai tîrziu, pe cînd lucra la un text destinat publicaţiei trimestriale, unul din redactorii revistei îi telefonă pentru a-i spune ceva gen: "Ne-a plăcut, o publicăm, mai trimiteţi."
Începutul lunii iulie îl găsi robotind la patru texte lungi, în diferite stadii de finisare. Editura Rhea îi plăti drepturi de autor pentru primul text, iar revista "Alpha" pentru alte două. În drum spre casă, avînd în portofel o sumă frumuşică, se gîndi alene să plece la mare măcar o săptămînă.
Îşi căuta cheile ca să descuie uşa de la intrare cînd telefonul începu să sune. Pînă să descuie toate broaştele, scăpă cheile de cîteva ori. Năvăli încălţat în sufragerie, mîrîind către telefon:"Imediat, imediat."
- Da, S. la telefon.
- Sînt Roger. Bravo, domnule, le-au plăcut textele trimise. Mai vor.
- Dar eu vroiam să...
- Nu se face să-i refuzi. Ai văzut ce drăguţi au fost şi ce bine au plătit.
- Da, dar...
- Şi gîndeşte-te că te *roagă* să le mai dai texte. Crezi c-or să te roage cine ştie cît? A, bine că mi-am adus aminte. Te mai roagă şi să-ţi iei o maşină de scris.
S. se lăsă încet pe un scaun, văzînd cu ochii minţii cum săptămîna lui la mare se risipea.
- Nu poţi zice că n-ai bani. Acum îţi poţi permite chestia asta.
Cumpără o maşină de scris chiar în săptămîna cînd dădea faliment legendara companie americană Smith-Corona, pe ale cărei maşini dactilografiaseră Ernest Hemingway şi William Faulkner.
Poate în august să plec undeva, îşi zise el în timp ce aşeza maşina pe birou. Ştia că n-avea să plece nicăieri, dar îi plăcea să se gîndească la o mică vacanţă.
La început îi veni greu sădactilografieze, însă exersînd cu asiduitate, zi după zi, căpătă într-un interval destul de scurt o dexteritate apreciabilă. Chiar şi cuvintele începură să i se închege în minte în ritmul dictat de clapele maşinii de scris.
Într-o zi de la începutul lui august, în camera de lucru a lui S. se aşternu tăcerea. Căuta un sinonim care să se potrivească mai bine în ritmul frazei, iar ţiuitul ce-i răsuna în urechi după ce încetase ţăcănitul maşinii de scris nu-l ajuta deloc să se concentreze.
Se simţi aproape uşurat cînd telefonul începu să sune.
- Domnul S.? Bună ziua. Mă numesc Maria Ron. Şi sînt redactor la revista "Cer deschis". Probabil o ştiţi. Apare lunar.
A, chestia aia insipidă pentru gospodine.
- Desigur, doamnă. E o publicaţie de... mm... de înaltă ţinută.
- Vă mulţumesc.
- Soţia mea obişnuia s-o cumpere şi din cînd în cînd o parcurgeam şi eu cu interes.
- Sînteţi amabil. V-am telefonat să vă solicit pentru nişte colaborări. Am dori să publicăm texte de-ale dumneavoastră.
- Desigur, doamnă. (*Nu fi idiot, şi-aşa ai prea multe pe cap.*) Mi-ar face plăcere.
- Săptămîna viitoare mi-aţi putea trimite ceva?
- Ar fi prea repede. În fine, să văd ce pot face.

Se aşeză din nou în faţa maşinii de scris, căutînd sinonimul acela care se încăpăţîna să nu apară.

La jumătatea lui septembrie primi alt gen de ofertă, ceva la care visase de mulţi ani, fără să-i mărturisească nimănui aspiraţia. Dar vestea că-şi putea urma unul dintre visurile secrete nu-l bucură. Dimpotrivă.

- Roman? Vreţi să scriu un roman?(*Nu acum, am atîtea de scris, nu acum.*) Cînd v-ar trebui?

- Peste două luni, îi răspunse o voce pe care nici măcar n-o putea identifica.

Privirile îi căzură pe un obiect care zăcea lîngă perete, ceva ce semăna cu o bucată dintr-o cameră de bicicletă, un fel de tub negru care de fapt era o foaie de indigo uzată, aruncată acolo de cine ştie cînd. Îi venea şi lui să se ghemuiască acolo, lîngă perete, şi să nu mai răspundă la telefon. Măcar o vreme.

- N... nu vi se pare cam puţin?

- Georges Simenon îşi scria romanele în trei săptămîni, replică vocea din receptor, nemiloasă.

Dar Margaret Mitchell a lucrat zece ani la romanul ei, protestă gîndul nerostit al lui S.

Sfîrşitul toamnei îl găsi într-adevăr cu primul roman sub tipar şi cu al doilea în curs de elaborare. Ca să nu mai întrerupă lucrul din cauza cumpărăturilor, aranjase cu o pizzerie din cartier să-i trimită produsele la domiciliu de trei ori pe zi, la ore fixe.

Într-o dimineaţă, pe la nouă, cînd lucra cu mare spor, îl întrerupse din nou telefonul. *Ar trebui să tai nenorocitul de fir*, îşi spuse el, dar se ridică să răspundă.

- Ce-i cu tine, S., de nu mai ieşi din casă?(*Roger.*) Nu te mai vede omul cu lunile.

- Am lucrat o grămadă.

- Ar trebui să ieşi măcar ca să-ţi iei banii. ăia de la Rhea sînt disperaţi. Nu-şi pot încheia situaţia financiară pe anul trecut fiindcă nu ţi-ai ridicat drepturile de autor.

Drace. Anul trecut. Şi mă miram de ce e-aşa de viscol în noiembrie.

- Nu... nu pot. Acum lucrez la un nou roman. Şi mai e şi proza scurtă. Sînt prins.

- Da, omule, dar trebuie să te duci.

- M-aş duce, dar nu pot. (*Măcar o zi să nu mai dactilografiez. Mă dor încheieturile şi-mi sîngerează buricele degetelor.*) Nu pot nici să răspund la telefon. Mă întrerupe din lucru.

- Deschide-ţi şi tu un cont în bancă.

Sugestia venise pe un ton destul de glumeţ, însă S. o aplică întocmai. Comunică numărul său de cont tuturor editurilor cu care colabora şi rugă insistent ca drepturile de autor să-i fie depuse acolo.

Pentru telefon găsi o altă soluţie. Cumpără un dispozitiv pentru preluarea apelurilor, pe care înregistră următorul anunţ: "Bună ziua. *Sînt* acasă, dar am atît de mult de lucru încît nu pot conversa cu dumneavoastră. Dacă vreţi să-mi lăsaţi un mesaj, vă rog să vorbiţi după ce auziţi semnalul."

În martie, pe lîngă obişnuitele comenzi care soseau aproape zilnic, prin telefon îi veni un sfat:

- Nu poţi lucra mai departe pe maşina de scris. Uneori trebuie să lucrezi pe text, şi e greu să redactilografiezi pagini întregi. Cumpără-ţi un computer. Maria Ron.

Ascultă sfatul şi comandă un Pentium pe care firma i-l instală la domiciliu. Tastarea îi cerea un efort mai mic decît dactilografierea, totuşi durerile din mîini şi degete refuzară să dispară. Începu să-şi scufunde palmele în apă rece, de cîteva ori pe zi, însă nici asta nu-l ajută prea mult.

Pe întîi aprilie, mîinile îi făcură o farsă, umplîndu-se de cîrcei şi refuzînd să mai lucreze. S. era presat de editura Nexus să definitiveze cel mai recent roman al său. Vrînd - nevrînd, a trebuit să meargă la o clinică medicală.

Specialistul care-l consultă clătină din cap şi-şi aprinse o ţigară. În acest fel contravenea legii care interzicea fumatul în locurile publice, însă viciul era mai tare decît el.

- N-am văzut aşa ceva de cînd sînt.

- E, haideţi, dom' doctor...

- Zău. Am tratat mineri, zilieri, gropari, dar nişte mîini în halul ăsta n-am mai văzut.

S. ridică din umeri, cam dezorientat. Medicul nu părea să glumească.
- Dar n-am făcut nimic deosebit. Am dactilografiat, atîta tot.
- Sînteţi furier la vreo unitate militară?
- Da' de unde. Sînt scriitor.
- Ar trebui să staţi departe de maşina de scris...
- Tastatură.
- Mă rog, de tastatură, cel puţin şase luni, dacă nu chiar un an.
Simţi că-l străbate un fior de spaimă.
- Un an? Dar nu pot! Am contracte, angajamente...
- Posibil, clătină medicul din cap, dar eu unul nu văd cum o să le puteţi îndeplini. Falangele sînt într-o stare de plîns, ligamentele de-abia se mai ţin... De carpiene şi metacarpiene nici nu vreau să vă mai spun.
- Nu mă pot opri. Nu acum.
- Dacă nu vă opriţi, şi încă repede, o să ajungeţi la cuţit.
I se păru o exagerare. Nu era.
După încă o lună a fost într-adevăr nevoit să-şi amputeze ambele mîini, montîndu-şi în locul lor nişte proteze mioelectrice. Pentru coordonarea protezelor, în măduva spinării i s-a montat un implant din lanţuri de proteine sintetice, proiectat special pentru metabolismul său. Călătoria în străinătate, spitalizarea, protezele, operaţia propriu-zisă şi medicaţia îi secară complet contul bancar. Generoase, editurile cu care colabora acoperiră uriaşa diferenţă de cost.
În perioada de convalescenţă, o secretară îndatoritoare transmise textele lui S. în ţară prin Internet.
Cînd reveni acasă, cu braţele ciuruite de acele intravenoase, se simţi dezgustat de stratul gros de praf care acoperea mobilele. Scurta călătorie îl dezobişnuise de murdăria din casă. Îşi propuse să angajeze o femeie care să-i facă menajul, însă deocamdată nu avea cu ce s-o plătească. Pe monitor îl aştepta un mesaj sosit prin poşta electronică:
"Cei de la Midas Publishing vor un roman peste două săptămîni.
Roger"
Îşi făcu o cafea tare şi se aşeză imediat la lucru.
Cu toate că amputarea mîinilor şi internarea în spital îl afectaseră mult, S. nu-şi permise luxul unei perioade de odihnă. Dimpotrivă, cererile din partea editurilor îl siliră să-şi scadă numărul orelor de somn. După un timp începu să bea patru - cinci cafele pe zi, apoi să recurgă la stimulente mai puternice.
În septembrie, pe cînd i se lansa al cincisprezecelea roman, S. începu să scrie direct pentru multimedia. Trecerea prin procesul învechit al tipăririi i se părea deja o pierdere de timp. Tot atunci observă că-i sîngerau gingiile şi-i cădeau dinţii. (*Scorbut. Avitaminoză. Hrană insuficient de variată şi de bogată în vitamine.*) Îşi propuse să cumpere cîteva kilograme de citrice dar, presat fiind de apariţia iminentă a unui nou volum cu proză scurtă, uită.
Începutul lui octombrie îl găsi tastînd furios, în timp ce un cozoroc-monitor din plastic verzui, transparent, îi prezenta un rezumat al ştirilor zilei. Ajunsese să culeagă informaţii, să imagineze, să scrie şi să redacteze concomitent, nu secvenţial. Albise de tot, îi slăbise vederea, iar chelia îi avansase îngrijorător. Oricum renunţase să mai apară în public, deci n-avea importanţă.
Scrise cel de-al douăzeci şi doilea roman al său în trei zile şi şase ore, cu optsprezece ore mai devreme decît termenul de predare. După ce tastă cuvîntul "Sfîrşit" alunecă de pe scaun. Rămase o vreme pe covor, între tăvi de carton unsuroase şi ceşti din plastic, pline cu zaţ de cafea. Respira rar. Nu-şi dorea să se mai ridice.
Telefonul îi zgîrie timpanele cu piuitul său strident.
N-ai decît să suni. De-aia am luat maşinăria aia care răspunde.
CLIC. "Bună ziua. *Sînt* acasă, dar am atît de mult de lucru..."
- Încît nu pot conversa cu dumneavoastră, îngînă S. ca prin vis. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj...
"...Vă rog să vorbiţi după ce auziţi semnalul," încheie vocea sa înregistrată pe caseta aparatului.

- Sînt Roger. Ştiu că eşti acasă. Vino la telefon. Trebuie să vorbim.
S. se şterse la gură şi constată, distrat, că pe dosul mîinii îi rămăsese sînge.
- Hai, nu face mofturi, se auzi vocea lui Roger.
Ridică receptorul, cam fără tragere de inimă. *Şi ăstuia i s-a desprins carcasa. Mîine o să-l lipesc.*
- Ce e?
Nu mai avea nici energia necesară pentru a respecta bunele maniere.
- Nox mai au un contract pentru tine.
- Să fie sănătoşi. Nu mai pot.
- Stai să-ţi spun despre ce e vorba, replică celălalt, uşor iritat.
- Nu insista. Nu mai pot.
- Nu-i poţi refuza aşa, apriori.
Degetele de titan ale protezei se strînseră pe receptor.
- Nu-i chestie că n-aş vrea. Nu mai pot. Nu mai pot să scriu. S-a terminat.
Văd că ţi-a cam pierit glasul. Asta chiar nu ţi s-a mai întîmplat niciodată, Roger.
- Chiar nu mai poţi să scrii?se auzi într-un tîrziu vocea celuilalt, încărcată de neîncredere.
- Mă mir cum de mai pot vorbi. (*Sau respira, că veni vorba.*)
- Mda.
După această remarcă neconcludentă urmă o tăcere lungă, care deveni stînjenitoare pentru amîndoi.
- De ce?
- Poftim? făcu Roger.
- Am întrebat "de ce?". De ce a trebuit să fiu presat cu termene-limită din ce în ce mai scurte, cu contracte din ce în ce mai multe?
- A, asta.
Cu tonul cuiva care şi-a amintit de o bagatelă.
- Chestie de rentabilitate. N-are rost să plăteşti cîteva decenii la rînd un scriitor care produce un volum la doi-trei ani cînd îi poţi epuiza talentul literar Într-un an, maximum doi. Aprinzi lumînarea la ambele capete. Baţi fierul cît e cald.
- Şi mîinile mele? Protezele mioelectrice? Implantul? Uzura nervoasă?
- Efecte secundare, îi reteză Roger şuvoiul reproşurilor. În principiu... toată treaba seamănă cu o fermă de păsări.
- Cu ce?!
- Cu o fermă de păsări. Închizi păsările într-un spaţiu cu lumină artificială. Reglezi alternanţa lumină-întuneric la douăsprezece ore. Găinile fac cîte un ou. Treptat, reduci intervalul la unsprezece ore. Apoi la zece. Şi tot aşa.
- Dar ce-are a face...?
- Are. Găinile fac ouă din ce în ce mai repede, pînă cînd, reglîndu-şi ritmul biologic pentru o alternanţă lumină-întuneric de o oră, sau chiar mai puţin, se golesc de ouă în numai cîteva săptămîni. Cu alte cuvinte, într-o lună-două epuizează potenţialul de fertilitate pe care-l aveau pentru întreaga viaţă.
- Asta seamănă... zise S. cu voce slabă, speriată.
- ...Cu scurtarea progresivă a termenelor-limită care ţi-au fost impuse. Nu te înfuria. (*Nici n-am motive.*) De-acum, toşi scriitorii vor trece prin asta, indiferent de valoarea lor. Şi mie mi s-a aplicat acelaşi tratament, dacă asta te consolează cu ceva. (*Sigur. Mă consolează. Enorm.*) Priveşte latura pozitivă a lucrurilor. Ai terminat cu cariera asta şi te-ai ales cu un cîştig frumuşel.
- Care cîştig? Totul s-a dus pe maşina de scris, pe computer, pe robotul telefonic, pe proteze şi implamturi şi intervenţie chirurgicală şi spitalizare şi aparatură care de-acum n-o să-mi mai folosească la nimic.
- Exagerezi. În fine. Te poţi lansa într-o altă carieră. Eşti încă tînăr.
S. închise telefonul şi se ridică încet, anevoie, ca o marionetă umplută cu plumb. Călcă peste haine murdare, şomoioage de praf şi foi de imprimantă mototolite. Se opri în faţa oglinzii din hol, apoi se rezemă de perete, privindu-şi imaginea. Obraji scofîlciţi. Gură căzută înăuntru, peste gingiile pustii. Ochi încercănaţi, prinşi într-o reţea de riduri

premature. Chelie triumfătoare, întinsă dincolo de creştet. Smocuri de păr cărunt deasupra urechilor. Piele ridată, uscată, atîrnînd de pe obraji şi de pe gît. Umeri încovoiaţi. Piept scofîlcit. Spate cocoşat din cauza prea multor ore petrecute zilnic la masa de scris.

Încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

- Chiar aşa. Sînt încă tînăr.

RAVE-O-LUTION

Vînătoarea de date e boală grea. Sigur, îţi trebuie scule serioase ca să ai cît de cît o şansă, iar majoritatea sculelor serioase au fost scoase în afara legii de bătrîneii ăia zaharisiţi de la Washington. Cum descoperă că ai sisteme ceva mai complicate decît un lacăt hardware, cum îţi lipesc eticheta cypherpunk. De-aia a devenit jenant de simplu să intri în băncile de date ale Pentagonului sau FBI-ului. Atît de simplu că nu se mai osteneşte nimeni să dea pe-acolo. E prea plictisitor.

Lumea bună se ocupă cu altceva. Se numeşte vînătoare de date şi are loc non-stop în reţea. Cînd erau ca mine, bătrînele mele aveau obiceiul să se încuie în camera lor şi să piardă nopþile căutînd prin Internet tot felul de drăcii - pe vremea aia era mai mult text, eventual ceva poze şi secvenţe audio înfiorător de proaste. Săracele de ele trebuiau să se ferească de părinţii lor, nu cumva să-şi bage ăia nasul în ce accesau odraslele. De-asta zic că-ţi trebuie scule serioase. Pui frumos cognoboţii la lucru şi cînd vreunul din ăi bătrîni vrea să acceseze spaţiul tău virtual, te găseşte operînd concentrat un model fractal pentru previziuni meteo sau altă chestie la fel de educativă. Dacă te-ntreabă ceva răspunzi, sau mai curînd răspunde cognobotul care acţionează simularea. Desigur că tu eşti pe undeva între Bangkok şi Varşovia, urmărind un fragment din versiunea hipertext a memoriilor lui Vee Jay Slaughter, să zicem, dar ei nu trebuie să ştie asta.

În dimineaţa asta mama chiar mă găseşte lucrînd ceva ce pare suficient de plictisitor ca să provină din reţeaua educaţională liceeală. Fizic stăm în aceeaşi cameră toţi trei, numai că mama şi mami rareori au timp să se intereseze de soarta mea. Fac naveta virtuală la Osaka, respectiv Frankfurt, şi patronii parcă s-au vorbit să le ţină peste program aproape în fiecare zi. Nu înţeleg la ce le-a mai trebuit un copil dacă tot n-au timp de el.

- Ce-i cu hexul ăsta împrăştiat pe-aici? zice mama uitîndu-se la programul pe care-l doftoricesc.

- A strecurat profu' nişte greşeli şi trebuie să le dibuim, răspund eu cu juma' de gură, şi mă umflă rîsul cînd mă gîndesc că parc-aş fi o imitaţie nereuşită a cognobotului.

- Bine, vrăjitorule. Diseară vin tîrziu, că am de lucru la birou. Dacă ţi-e foame, vezi că a umplut mami frigiderul.

Nu-i mai răspund, absorbit chipurile de hexul la care lucram. Wetware Wizard suna destul de bine cînd l-am ales, dar în gura alor mele porecla are un aer penibil, infantil.

Hexul e o planşă de cybersurfing din Minsk, versiune shareware, pe care Spider şi cu mine am reproiectat-o pentru transputerele noastre. Cred că autorul ei ar avea de căutat mult şi bine pînă să găsească vreo urmă din programul original.

- O mai bibileşti mult?

Spider, fireşte. Nici pînă acum n-a învăţat să bată la uşă înainte să dea buzna. Mai ales că spaţiul meu virtual are o uşă din lemn de nuc aşezată acolo special pentru Spider.

- De ce, a ta e gata?

- Am şi dat o tură cu ea.

Sînt convins că mă abureşte, dar fac pe prostul.

- Unde-ai fost?

- La Stanford. Merge brici.

Aş putea să arunc o privire pe planşa lui şi cognoboţii mi-ar spune dacă are urme ale codurilor din Stanford sau nu, însă nu merită efortul.

- Mai avem timp s-ajungem la vînătoarea lui Vee Jay Slaughter?

- Dacă te mai mocăi mult, fireşte că nu.

Planşa de cybersurf chiar arată ca o planşă. Reţeaua e singurul loc unde mai poţi practica sportul ăsta. Oceanul era mult prea poluat pentru surfing cu mult înainte să mă fi născut eu, iar cei care s-au încăpăţînat să continue au căpătat amintiri frumoase, de la exeme pînă la cancer de piele. Asta i-a convins pe doritori să se mute în ciberspaţiu.

Spider îşi apelează planşa, şi văd că nici de data asta n-a rezistat să nu pună pe ea tot felul de grafici 3D ale trupei Lethal Cobweb, care-o fac să semene cu un pom de Crăciun satanist proiectat în tunelul aerodinamic.

- Dă-i adresa.

Deschid în aer meniul cu adrese şi trec vîrful degetelor prin şirul de alfanumerice al lui Vee Jay Slaughter. Planşa face un fast-forward prin cîteva locuri din Action Net şi în cele din urmă împrejurul nostru se încheagă pavilionul de vînătoare. E ca un puţ gigantic în ai cărui pereţi se deschid nişe hexagonale, un fagure construit de albine cu pasiunea secretă a topologiei. În mijlocul puţului ne aşteaptă Vee Jay ca un King Kong în frac şi cu joben, un Fred Astaire simian care i-ar putea fi partener de step Statuii Libertăţii. Uneori ia forma unui liliac enorm, alteori e o siluetă vag umană, construită din fractali, sau o sculptură din deşeuri industriale, caricatură a vreunei celebrităţi multimedia. Vocea, însă, e aceeaşi, iar jobenul şi fracul sînt nelipsite, turnate pe măsurile lui năstruşnice de un imposibil croitor-matematician.

- Bine-aţi venit în Action Net, *singurul* loc unde puteţi găsi acţiune adevărată. Azi vă trimit la o vînătoare de gîşte sălbatice. Ştiţi cu toţii că s-au găsit clipuri compromiţătoare cu Anna Belle Hunt, adică voi le-aţi găsit şi Vee Jay Slaughter le-a difuzat, spre încîntarea fanilor ei din toată lumea. Nici n-aş fi crezut că se pot face *atîtea* lucruri în imponderabilitate. *Dar* acesta a fost numai începutul. În lume se află mai multe copii ale clipurilor, şi nu mă refer numai la acelea pe care vi le-aţi tras pe şest de la Action Net, uitînd de farsa aia jenantă numită legea copyrightului. Mă gîndesc la copii zăvorîte bine, ascunse sub maldăre de cifruri prin ţări care nu se feresc de criptarea datelor. Copii la care nu poate ajunge nimeni.

Zîmbeşte, iar grimasa e neliniştitoare pe figura lui de gorilă.

- Nimeni în afară de voi. *Deci*, pentru abonaţii la Action Net, Vee Jay Slaughter are o ofertă specială: *premiul întîi* va consta dintr-o săptămînă în compania Anna Bellei Hunt, în versiunea wetware a companiei suedeze Hot-to-Trot. Premiul doi: *două* săptămîni. Dacă mai găsiţi materiale compromiţătoare despre prezentatorii altor reţele, vă aştept pe linia fierbinte de la Action Net, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aveţi trei ore, după care sezonul de vînătoare al gîsculiţelor se încheie.

Fagurele cilindric explodează cu încetinitorul, ca o staţie spaţială dinamitată, iar surferii se împrăştie în toate părţile. Numai că Spider şi cu mine n-avem timp să căscăm gura la ceilalţi surferi. Trecem prin zidurile de gheaţă ale arhivei 69 Net ca şi cînd nici n-ar fi, luăm copiile descoperite aseară de Silver Netsurfer şi ciupim adresa unui satelit camerunez care le transmite periodic pachete cu date ilicite. Cognobotul incorporat în planşă ne şopteşte că Anna Belle şi-a turnat clipul compromiţător în Lagrange Hive, dar montajul s-a făcut într-un studio din Calcutta.

- Mă ocup eu de Lagrange, zice Spider.

Matarjee Studio are un nivel al criptării destul de ridicat pentru India, însă planşa traversează protecţiile lor fără prea mari probleme. În trecere dau peste o spălătorie de date cu legături în Kuwait şi Malayezia, numai că puţin îmi pasă, eu vreau clipul Anna Bellei şi repede, vă rog, dacă se poate. Cercetez rapid băncile lor de date şi înşfac tot materialul brut de la filmare, inclusiv bîlbele operatorilor şi indicaţiile de regie. Habar n-aveam că se poate spune "Aaaah" în treizeci şi şapte de feluri.

- Mai durează? zice Spider din spatele meu.

Planşa lui arată cam zdrenţuită după trecerea prin protecţiile orbitale, iar de graficile lui hidoase s-a ales praful. Păianjenul-mascotă al trupei Lethal Cobweb arată acum ca o haină de blană roasă de molii. Dar avem versiunea Lagrange a clipului.

Cu o sută de ani în urmă, o vînătoare de acest fel ar fi fost mult mai grea, dacă nu chiar imposibilă. Aşa, însă, totul se păstrează în cavernele memoriilor digitale, în servere pe care poate strănepoţii noştri or să trăiască să le vadă umplute pînă la refuz. Toate versiunile clipului făcut acum treizeci şi trei de ani de Anna Bella Hunt se găsesc în reţea, unde nimic nu se pierde, nimic nu se rătăceşte, totul se digitalizează.

Regizorul italian al clipului trăieşte în Caraibe din motive de taxe, aşa că Spider dă iama în computerul apartamentului său din Roma, iar eu fac slalom printre protecţiile

avocaţilor caraibieni. Ne alegem cu încă patru versiuni ale materialului împreună cu nişte secvenţe inedite care i-ar provoca un atac de inimă soţiei regizorului.

Luăm apoi la rînd echipa de filmare şi descoperim mici variaţiuni pe aceeaşi temă. Cei mai mulţi dintre ei au adevărate colecţii de la filmările la care au participat, însă aproape toate feţele şi numele implicate s-au scufundat în uitare. Cognoboţii scanează tot din scurt şi pun la păstrare nişte fragmente cu personalităţi obscure din reţele de mîna a treia. Nu se ştie niciodată pe cine o să i se pună pata lui Vee Jay data viitoare. Îi dă mîna să scotocească în trecutul jenant al altora. El e un IA produs de Seiun şi n-a trebuit să călărească kilometri de canapele cu toţi producătorii multimedia ca să devină vedetă.

- Hai că s-a făcut tîrziu, mă zoreşte Spider.

De la operator dăm o tură pe la avocaţii Anna Bellei şi, nici o surpriză, au şi ei cîte un exemplar al clipului, chipurile ca să poată demonstra la proces că era trucat. Luăm în trecere şi nişte scheme pentru evaziuni fiscale, pe care Spider o să le difuzeze diseară în reţea. Îi verificăm şi rudele, producătorii primelor emisiuni, foştii colegi de liceu. Ne mai alegem cu cîteva copii.

- Ne-o fi scăpat ceva?

- Nu ştiu. Vezi cît e ceasul, să nu întîrziem.

Mai avem exact timpul necesar ca să ajungem înapoi la pavilion. Nişele hexagonale gem de lume.

- Iată rezultatele concursului, bubuie vocea lui Vee Jay Slaughter.

Oricît de multă lume s-ar aduna în pavilionul de vînătoare, fiecare participant îl vede pe Vee Jay din faţă, cam de la nivelul pieptului. O şmecherie de software care ne face să ne simţim bine.

- Cîte-am adunat?

Cognobotul numără versiunile clipului şi mi le afişează într-o fereastră care se deschide în aer (32) apoi se închide repede.

- Pe locul întîi Dervish D., cu treizeci şi trei de versiuni ale clipului Anna Bellei Hunt.

Deschid meniul pentru comunicare în mod vocal şi-l chem pe Dervish D.

- Unde l-ai găsit pe ultimul?

- La ea acasă, îmi răspunde dervişul.

Îmi vine să mă zgîrii pe ochi.

- Pe locul al doilea, Data Phreak, cu treizeci şi una de versiuni.

Cum adică treizeci şi una?

- Hei, Vee Jay, ţipă Spider, avem treizeci şi două!

Privirea lui Vee Jay se fixează asupra nişei noastre, ţintuindu-ne ca pe nişte gîngănii într-un insectar.

- Wetware Wizard şi Spider sînt descalificaţi pentru că au lucrat împreună. Fiecare trebuia să caute pe cont propriu.

- Nu-i cinstit! protestează Spider.

Îl apuc de mînecă şi-l liniştesc:

- Ce pierzi la urma urmei? Două săptămîni cu simularea Anna Bellei Hunt? O fi făcut-o apetisantă chirurgia estetică, dar e mai bătrînă decît mama şi mami la un loc. Şi plicticoasă pe deasupra.

După ce ies din virtual mă duc la frigider să văd ce-a cumpărat mami. Cine semipreparate. Mami nu prea are imaginaţie şi mai e şi teribil de comodă. Încerc un pachet de biscuiţi şi nişte suc de cereale neacidulat. De semipreparate mi s-a luat.

Casa nu e cine ştie ce, de-aia nici nu prea stăm pe-aici. Nu din punct de vedere senzorial. Pe lîngă pereţi s-au adunat şomoioage de praf, iar într-un colţ televizorul merge din inerţie, producînd un zgomot slab pe care nu-l bagă nimeni în seamă. Mama taie în dreapta şi-n stînga, operînd nişte programe virtuale, iar mami stă cuminte pe canapea, subvocalizînd în germană pentru un auditoriu aflat în cealaltă emisferă.

N-apuc să-nghit mai mult de doi biscuiţi cînd din transputer începe să iasă fum. Dacă l-aş opera numai eu, n-ar fi nici o tragedie, numai că mititelul face multitasking şi toată familia are nevoie de el. Durează niţel pînă se prind ale mele, dar într-un tîrziu mama

iese din virtual şi se repede glonţ la mine. Mă zguduie de-mi zornăie biscuiţii în stomac, cu aerul că vrea să vadă cum le-ar sta pereţilor cu Wetware Wizard pe post de tapet.

- Îţi defulezi insatisfacţiile profesionale agresîndu-ţi copilul lipsit de apărare? o întreb între două reprize de zgîlţîieli. Am să mă plîng lucrătorilor sociali şi-am să cer protecţia municipalităţii.

Nici una dintre ele n-ar merge pînă acolo încît să mă lovească, dar povestea cu lucrătorii sociali le face întotdeauna să se mai potolească. Tribunalale au tendinţa să ia copiii de sub tutela părinţilor chiar şi în cazurile cînd aceştia îi agresează verbal.

- Copil lipsit de apărare, zice mama cu năduf. De-asta am primit un virus de la un birou de avocatură din Caraibe, pentru că Grace şi cu mine am născut şi crescut un copil lipsit de apărare.

Vrînd-nevrînd, mami a trebuit să iasă şi ea din conferinţa virtuală în care se afla şi încearcă fără prea mare succes să stingă transputerul. Cred că n-a mai rămas nimic care să poată fi reparat.

- O fi vreo eroare de adresă. Se-ntîmplă.

Mami ridică nasul din transputer şi se uită la mine fix, pînă mi se taie tot elanul.

- Chiar crezi că ne duci de nas pe mine şi pe Cynthia? Îţi închipui că n-am văzut în viaţa noastră o planşă de cybersurfing, sau că ne uităm la hex ca mîţa-n calendar? Programul pentru modificările tale genetice l-am scris direct în hex, dacă vrei să ştii. Aşa că nu-ncerca să ne abureşti cu erori de adresă şi alte gogoşi de-astea.

- La vîrsta ta e jenant să te mai ţii de prostii pe Action Net, zice mama. Ai paişpe ani.

- Cinşpe luna viitoare.

- Cu atît mai rău dacă la aproape cincisprezece ani mai alergi prin reţea după tîmpeniile din tinereţe ale unei cotoroanţe care-a avut menopauza înainte să ne fi născut noi.

- Şi ce să fac? Să mă duc la şcoală?

Se privesc una pe alta cu un aer jenat. Ştiu bine că nici lor nu le-a priit şcoala. Mama îşi face de lucru; dă un telefon la firmă să ne aducă alt transputer. Uneori constat că e bine să nu ai telefonul, computerul şi televizorul integrate într-un singur aparat.

- Du-te la petreceri, zice mami. Mai ieşi din casă, mai schimbi aerul...

Îmi vine să-i spun că petreceri de-alea cu plecat de-acasă nu se mai ţin de mult, însă dau din cap şi afişez zîmbetul de băiat cuminte. Oricum, mi se cam urîse de Vee Jay Slaughter.

Mami şi mama au apucat ultimul tren pentru petrecerile alea stil vechi, de la sfîrşitul secolului trecut. Se numeau raves şi erau organizate pe şest în spaţii industriale. Să zicem că un tip se angaja paznic de noapte la un depozit aflat undeva la mama naibii, pe cine ştie ce platformă industrială aproape părăsită, unde patrulele de poliţie nu apar decît la televizor. Bucuria găştii lui: se duceau acolo grămadă, puneau muzici la greu şi, după ce luau amfetamine, ţopăiau pînă cădeau laţi. Oricine intra pe uşă era binevenit. Distracţia ţinea pînă răsufla ştirea şi apărea poliţia. Uneori dura şi o săptămînă sau mai mult.

Mie însăşi ideea de-a pleca fizic de-acasă şi de-a mă întîlni cu o grămadă de străini într-o hală părăsită mi se pare neatrăgătoare. Sigur, în reţea mă întîlnesc zi de zi cu zeci de mii de tipi complet necunoscuţi, dar clenciul e că realitatea virtuală menţine între noi distanţa geografică. Şi cum o grămadă de alţi oameni care-şi petrec viaţa în reţea gindesc la fel ca mine, au început petrecerile stil nou. Raves s-au mutat şi ele în ciberspaţiu. Rave-O-Lution.

Dau o tură pe la Spider. Spaţiul lui virtual e un fel de paradis pentru amatorii de Donjoane şi Dragoni, plin cu tot felul de vîrcolaci, lilieci-vampir, ziduri de piatră mucegăită şi pînze de păianjen prăfuite. Prima dată cînd am fost aici mi s-a părut impresionant, mai ales că bună parte din arătările-astea au prostul obicei să-ţi sară înainte de după cîte-un colţ sau să te bată pe umăr cînd ţi-e lumea mai dragă. Dar cu timpul a început să mă calce pe nervi. Zidurile mă apasă, parcă nu pot respira în voie, iar cu toate bestiile alea care bîntuie nu poţi sta de vorbă în linişte.

- Ce faci, Wizard? mă întîmpină Spider de pe tron - care arată magnific, cu cranii şi colţi şi gheare, dar e teribil de incomod.

În loc de răspuns scot o puşcă ridicol de mare, cu mai multe ţevi decît o întreagă rafinărie, şi reduc substanţial menajeria din castel. Sala se umple de fum, miros de carne arsă şi fragmente de creaturi împrăştiate uniform pe tavan şi pe pereţi.

- Ce te-a apucat, omule? Ai idee cît am muncit la grafica asta?

- Las' c-o ai tu salvată pe undeva. Spider, băiete, am crescut destul de mari ca să mergem la petreceri.

- Ai luat vreo substanţă ilegală? mă întreabă el cu un aer circumspect. Nu-ţi mai place vînătoarea de date?

Arunc puşcociul cît colo, iar acesta dispare în aer.

- N-ai văzut ce figură ne-a făcut Vee Jay? Meritam premiul ăla, indiferent în ce consta.

- Dar ce distracţie poate fi la o petrecere? ridică Spider din umeri.

- De ce te gîndeşti la o singură petrecere? Nu ne ţine nimeni într-un singur loc din reţea. Putem să mergem la mai multe raves în acelaşi timp. Zeci. Sute. Trimitem cognoboţii să le găsească şi programăm planşele să ne ducă două-trei minute la fiecare, secvenţial sau aleatoriu.

Pe măsură ce prinde ideea, Spider e din ce în ce mai interesat.

- Merită încercat, zice el, încercînd să pară detaşat.

La sfîrşitul secolului trecut treaba cu petrecerea era destul de simplă. Te urcai în maşină, colindai cu geamurile deschise prin platformele industriale în descompunere şi te duceai oriunde auzeai muzică. În majoritatea cazurilor nu se deranja nimeni să te oprească la intrare şi să te-ntrebe de sănătate. În schimb de cele mai multe ori te aştepta poliţia la ieşire, iar ăia aveau răbdare din belşug şi curiozitate aşijderea. Te luau la ei şi te întrebau pe îndelete de prafuri, de arme, de prieteni şi furnizori, pînă se-ndurau părinţii să achite cauţiunea şi să te scoată de-acolo.

Probabil că unii care-au ajuns prea des pe la secţie s-au gîndit să taie accesul poliţiştilor la versiunea digitalizată a petrecerilor. Ideea era veche, dar de la denumiri înşelătoare gen *The Woodstock Music Arts and Fair: an Aquarian Exposition* pînă la tehnicile de criptare utilizate pentru protejarea unui rave din reţea e cale lungă.

Spider şi cu mine ne-am chinuit jumătate de zi numai ca să-i dăm de urmă unei singure petreceri. Principiul criptării se numeşte umbră. Chiar şi camerele digitale răspîndite în ariile urbane împart biţii înregistrării în două şiruri care sînt trimise la procuratură, respectiv la barou.

O infracţiune minoră, ca de exemplu ieşirea din zona în care domiciliezi, declanşează de obicei o reacţie automată. Dacă locuieşti în Beverly Hills, să zicem, în centrul auditiv îţi sînt trimise impulsuri neurale pe care le percepi drept vocea vedetei tale preferate susurînd: "Vă recomandăm să nu vă aventuraţi în afara zonei de maximă securitate." Cine are ghinionul să stea în Bronx şi vrea să se mute încasează scurt o bombă logică wetware şi ajunge sub formă de piese de schimb în clinicile de stat.

Dacă însă are loc ceva mai acătării, de la jaf cu mînă armată în sus, cele două umbre sînt puse laolaltă, biţii se întrepătrund ca zimţii unui fermoar şi toţi cei interesaţi, începînd cu procuratura şi terminînd cu presa, pot urmări tărăşenia în şaisprezece milioane de culori, cu sunet stereofonic digital. O plăcere pentru jurii.

Cu un transputer mai de doamne-ajută poţi intra în băncile de date şi sintetiza filmul care-ţi trebuie. Dar amatorii de raves îşi împart petrecerea virtuală în mult mai multe umbre, de la treizeci şi două la o mie douăzeci şi patru, pe care le trimit în cotloanele cele mai dubioase ale reţelei. Vrei să iei parte, foarte bine. Le găseşti pe toate, le asamblezi în ordinea care trebuie, şi dacă transputerul are procesoare suficient de avansate poţi accesa petrecerea în timp real.

Pînă-ţi reuşeşte toată şmecheria îţi vine să te urci pe pereţi. Dar şi cînd îţi reuşeşte...

Aşa se face că Spider şi cu mine ne înfigem cu tot cu planşele de surf în mijlocul unei petreceri clasa una. Clipuri de la trei-patru duzini de formaţii, remixate şi distorsionate pînă la refuz, şi lume cît încape. Îmi dau seama, cuprins de jenă, că mulţi din cei de-aici

ar putea cîştiga detaşat concursurile lui Vee Jay Slaughter, însă nu se deranjează s-o facă pentru că e mult sub abilitatea lor. Ne agităm bine, urmînd ritmul dominant, şi încercăm să ne obişnuim cu atmosfera. Mai rău e că pînă să ne dăm seama dacă partenerii de dans sînt persoane sau personaje din clipuri, ei oricum dispar şi sînt înlocuiţi de alţii.

- Merge, Wizard? mă întreabă Spider pe canalul audio.

- Merge, da' parcă lipseşte ceva.

N-am timp să mă lămuresc ce lipseşte, că dintr-o dată petrecerea se dizolvă într-un nor de paraziţi şi pîrîit de electricitate statică.

- Ce-ai apăsat de data asta, moşule? Pufneşte Spider exasperat.

- Ai să rîzi, da' n-am apăsat nimic.

După cîteva minute de gîndire, îi vine ideea salvatoare.

- Cît e ceasul, Wizard?

Deschid un meniu în aer, apelez ceasul.

- Şase fix.

- Atunci asta trebuie să fie. ăştia schimbă codurile la oră fixă. Pînă nu le dibuim pe cele noi, adio petrecere.

Luăm toată treaba de la cap. O umbră de la Manila, alta de la Hanoi, una din Sao Paulo şi încă una din Cincinnatti. E al naibii de obositor să călătoreşti prin toată lumea, chiar dacă rămîi tot timpul pe loc.

- Vă mişcaţi greu de tot, măi băieţi.

Efigia virtuală care a apărut lîngă noi în nodul de reţea de unde mai luam o umbră arată de parc-ar fi evadat dintr-un mediu manga. Accentul, însă, este inconfundabil. Fata-i de undeva din Midwest.

- Ne descurcăm destul de bine, mulţumesc, răspunde Spider pe un ton acru.

- Dacă n-ai încerca atît de tare să faci pe durul ţi-aş da seturile de coduri şi orarul schimbării lor, continuă fata cu aceeaşi pronunţie leneşă. E păcat să vă pierdeţi timpul cu decriptarea cînd am putea să ne distrăm împreună.

Ca să se afle-n treabă, Spider mai rîcîie niţel gheaţa cu o unealtă software despre care ne-am lămurit de mult că nu-i bună de nimic. Ţesătura densă a codurilor e la fel de insensibilă ca înainte.

- ăă...Mda, poate ne-ar ajuta.

Fără preaviz, spaţiul virtual se umple din nou cu agitaţia frenetică a petrecerii.

- Eu sînt Jackie, zice fata.

- De la Jacqueline?

- De la jack junkie. Haideţi să vă prezint.

Am mai văzut coduri ciudate, dar ceea ce fac băieţii ăştia seamănă îndeaproape cu vrăjitoria. Au toate motivele. Trag pe şest date de ordinul sutelor de terabiţi pe secundă din fiecare reţea multimedia de divertisment, adaugă propriile trăznăi lucrate pe sintetizatoare video şi audio şi combină totul în mixaje năucitoare. Prin comparaţie, Vee Jay Slaughter pare un diletant. Aşa că e normal să se protejeze mai ceva ca o spălătorie de date.

Jackie ne prezintă în dreapta şi-n stînga, iar noi dăm din cap şi zîmbim ca idioţii pînă ne dor fălcile. Fireşte că nu pot reţine atîtea nume, şi nici măcar nu-ncerc. Oricum, unul dintre cognoboţi nu uită nimic, aşa că n-are sens să mă agit degeaba. Ne alegem cu saluturi, zîmbete, cîte un ghiont în coaste şi maldăre de invitaţii la alte petreceri. Înghesuiala e atît de mare că la un moment dat Spider şi Jackie dispar de lîngă mine, iar eu rămîn al nimănui, printre nişte măşti africane în culori acrilice. Mi-aş pune şi eu costumul mimetic irizat, dar nu se mai poartă aşa ceva de mai bine de trei săptămîni.

- Ai venit prima dată pe-aici, este?

O siluetă fluidă, dintr-un gel albastru, translucid.

- Sigur n-o să fie şi ultima.

- Şi stai aşa, pe uscat? Jumătate din distracţie se duce pe apa sîmbetei.

Trimit un cognobot să dea de urma tipului. Nu prea-mi fac iluzii c-o să reuşească, însă faptul că reprezentarea asta virtuală n-are nici un fel de faţă, nici măcar stilizată sau remodelată, mă calcă pe nervi.

- Cum adică pe uscat? întreb, prefăcîndu-mă că n-am înţeles.

- Hai, lasă vraja că nu ţine, mă dojeneşte omul fără faţă.

- Cu statul pe uscat?

- Cu cognobotul. Pe-aici nu se poartă treburi de-astea. Fiecare preferă să stea mai în umbră, mai ferit, fără să se afle cine e, unde stă şi-aşa mai departe. Vrei?

Aş trimite încă un cognobot, ba chiar şi un program mai agresiv care să-i dea de lucru, dar ceva îmi spune că n-ar fi chiar cea mai fericită idee. Pe de altă parte, oferta asta făcută cu atîta insistenţă mă agasează.

- Dacă se înghite, se fumează sau se injectează, poţi să-ţi bagi liniştit în fund toate dozele pe care le ai.

Izbucneşte în rîs, iar hohotele trimit vălurele pe suprafaţa gelului.

- Nu e cazul. Chestiile alea se vînd la colţ de stradă, nu prin reţea.

Se inşeală. Majoritatea vînzărilor de droguri se efectuează prin reţea, numai că n-am venit la petrecere să discut în contradictoriu. Cu asta mă ocup suficient acasă.

- Atunci ce e?

- Ceva atît de nou că deocamdată e încă legal. Cel puţin în statul unde locuieşti, Wizard.

Cam asta ar fi cu anonimatul la petreceri.

- E ceva atît de nou că n-a primit încă nume?

- Wetstasy, zice omul fără faţă.

Da, într-adevăr nou. Wetstasy denumeşte o clasă de programe wetware care stimulează structurile neurale într-o manieră modelată după smart drugs. Ecstasy era LSD fără halucinaţii. Versiunea wetware oferă transa drogului fără drog.

- Şi cît m-ar costa cîţiva giga, aşa, de încercare? întreb, mai mult de formă.

- Prima oară-i gratis, răspunde silueta din gel.

Neurologii de la Matsushita Institute for Technology apreciază că utilizarea îndelungată a programelor wetstasy poate duce la modificări ireversibile pe scoarţa cerebrală. Bănuiesc că totuşi le-au încercat şi ei înainte să-şi dea cu părerea.

- Atinge-mă, îi zic traficantului.

Silueta întinde către mine un fel de pseudopod gelatinos în vîrful căruia sclipeşte o bijuterie multifaţetată, licărind cu toată strălucirea seducătoare a studiourilor Walt Disney. Cuprind giuvaerul în palmă şi dau să mă îndepărtez, numai că gelul pseudopodului mi se prelinge împrejurul braţului şi-mi închide toată efigia virtuală într-un cocon albastru, lipicios.

- Ai dreptul să păstrezi tăcerea. Tot ceea ce vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanţă...

Am auzit Miranda de atîtea ori în tot felul de spectacole de doi bani încît acum, cînd mi se recită pe bune - şi ceva îmi spune că nu e opera cuiva cu un simţ al umorului cu totul deplasat - cuvintele propriu-zise se dizolvă într-un fel de ceaţă.

- Sînt minor, papagalule.

- Am aflat asta la trei secunde după ce-am dat cu ochii de tine, Wizard, mă linişteşte vocea omului fără faţă. Oricum, asta nu te apără împotriva acuzaţiei de deţinere a unor programe halucinogene ilegale.

Încerc să apelez un cognobot, sau măcar să dau o comandă pentru ieşirea din realitatea virtuală, însă planşa de surf e împotmolită de-a binelea în gelul translucid. În nici una dintre expediţiile prin reþea - şi Vee Jay ştie că m-am strecurat prin locuri care de care mai dubioase - n-am întîlnit aşa ceva. Mă simt ca o vrabie încleiată. Deşi probabil vrăbiile au mai multă minte şi nu se lasă prinse chiar aşa, cu una, cu două.

Bătrînele mele or să facă urît de tot cînd or afla.

Am timp de gîndire berechet în modulul de stază informatică. Aşa se numeşte oficial chestia asta gelatinoasă în care m-am lăsat prins. Face parte din procedura standard împotriva infracţiunilor informatice, unde toată treaba, de la arestare pînă la detenţie,

are loc în realitatea virtuală. Spaţiul din închisorile reale a încetat de mult să mai fie suficient de încăpător.

Nu mai am acces la mediul rave, în schimb programatorilor de la poliţie li s-a părut amuzant să introducă un documentar despre consecinţele de tot felul ale utilizării substanţelor şi programelor halucinogene. După ce-l îndur cu stoicism, mă bucur cînd rulează genericul. Apoi, spre disperarea mea, documentarul se reia.

Am să depun o plîngere la Amnesty International.

Încep să mă gîndesc deja la o formulare adecvată cînd gelul zboară în ţăndări, iar Spider şi Jackie mă înhaţă şi mă duc cu ei într-o serie de translaţii prin reţea care-mi taie răsuflarea.

- Eşti teafăr? întreabă Spider în Nairobi.

- Teafăr în afară de onoare, răspund în Cape Town şi Marakech.

- Am uitat să te avertizez în legătură cu asta, îmi spune Jackie, pe cînd sărim din Sidney în Lagrange Hive şi de-acolo în Buenos Aires.

Numai că la piept strînge giuvaerul wetstasy, iar pe trăsăturile manga i se citeşte bucuria egoistă a toxicomanului.

- Aşa vă folosiţi de fiecare nou-venit? Scoateţi castanele din foc...?

N-apucă să-mi răspundă, că în spaţiul virtual unde am ajuns se ivesc cognoboţii secţiei de stupefiante. Picături monstruoase de mercur, fluide şi iuţi, care scuipă cu acid peste tot ceea ce le opune rezistenţă. N-are rost să ne apărăm, mai ales că pînă acum am învăţat doar să pătrundem prin structurile defensive ale altora, aşa încît ne continuăm fuga prin reţea. Ne deghizăm rînd pe rînd în seriale online, arhive de reviste academice, statistici şi situaţii contabile. Trecem prin bursa din Tokio, biblioteca Congresului Americii de Est, sediul Asociaţiei Celor Care Nu şi o mie de alte spaţii virtuale.

Spider are talent la surfing, iar Jackie ar putea să ne dea lecţii, numai că lipitorile alea cromate sînt mereu cu un pas în urma noastră, croindu-şi o brazdă largă prin cîmpurile de date. Sper că nefericiţii prin ciberspaţiul cărora trecem au copii de siguranţă stocate şi prin alte părţi.

- Cum mama zmeilor se ţin ăştia scai după noi? se întreabă Spider cu voce tare pe culoarele Ermitajului.

Parcurgem în viteză catedrala Sfîntul Paul, iar cognoboţii poliţiei fac prăpăd în opera lui Sir Christopher Wren. Apoi, pe la mijlocul unei păduri amazoniene care de mult nu mai e luxuriantă decît în ralitatea virtuală, îmi soseşte răspunsul.

- Aruncă dracului programul, îi zic lui Jackie.

Figura sintetizată din milioane de pagini cu benzi desenate i se schimonoseşte pe neaşteptate.

- Crezi că mi-am riscat pielea pe degeaba? Nu renunţ la doza asta gratuită nici moartă.

- Dar asta le arată drumul cognoboţilor care ne urmăresc!

- O să li se urască pînă la urmă şi-or să ne lase-n pace!!

Nici ea nu crede aberaţia asta, dar îşi închipuie că dacă strigă suficient de tare ne convinge mai uşor.

- Staţi! latră în urma noastră vînătorii software.

Profit de diversiune ca să-i zbor din mînă wetstasy-ul cu un dos de palmă. Diamantul se duce sclipind printre liane, pierzîndu-se în jungla virtuală. Jackie ar pleca să-l caute, însă lipitorile aproape ne-au încolţit şi numai de căutat diamante nu mai avem timp. Din fericire.

Ne reluăm goana bezmetică prin reţea, accesînd fantezii orbitale, rapoarte diplomatice nepaleze şi loterii ilegale taiwaneze. Simt cum ciberspaţiul se strînge încet-încet ca un năvod în jurul nostru. Cognoboţii de la brigada stupefiante îşi cunosc bine meseria. Plantează detectoare prin toate locurile pe unde trec, aşa încît numărul zonelor prin care putem tranzita nereperaţi scade încet, dar sigur.

- Prea mult n-o mai putem duce aşa, Wizard, zice Spider cu o voce obosită. Ori ne topim naibii în peisaj, ori ne bagă ăştia la răcoare.

- Nu vezi că ne tot căznim de-atîta timp să-i perdem, şi ei nimic?

- Dacă doar fugim de colo-colo, n-avem şanse, ne anunţă Jackie.
- Şi ce-ai vrea să facem?
- L-ai auzit pe Spider. Să ne topim în peisaj.
- Era o figură de stil, încearcă el să se apere.
- Am putea încerca la propriu, continuă Jackie netulburată, în timp ce planşele noastre trec cu viteza unui expres prin Guggenheim.

Cînd înţeleg ideea fetei mă mir cum de nu ne-a dat şi nouă prin cap.

- Asta e, Spider. Efigiile noastre pot fi puse sub urmărire numai pentru că poliţia a înregistrat porţiuni din programele care le compun. Dacă împărţim programele în umbre şi le risipim în reţea...
- Ce hal de senzaţie ţi-ar putea da să simţi cum te împrăştii pe toate Infobahn-urile? întreabă el pe un ton dezgustat.

Jackie apelează programul pentru codare, şi biţii efigiilor ni se împart în şiruri ca nişte spaghete care au ajuns simultan la concluzia că nu-şi mai pot continua traiul în acelaşi snop. În sensul cel mai propriu al cuvintelor, devenim una cu peisajul.

Tranziţia are loc subit.

Fără gradaţie.

Fără anestezie.

Fără milă.

Tim Leary m-ar invidia dacă ar şti.

E greu să exprim în cuvinte ceea ce simt, cu toate că am acces la toate cuvintele din toate limbile Pămîntului. Sau poate tocmai de aceea. De-a lungul nervilor mi se scurg convorbiri telefonice, iar muşchii îmi zvîcnesc în ritmul a zeci de mii de posturi multimedia. Vederea mi s-a spart în milioanele de faţete ale unor ochi de insectă, şi fiecare poligon minuscul prinde alt canal HDTV, într-un mozaic de o claritate cristalină. Pe limbă îmi apasă gustul fiecărei substanţe, de la aur la zirconiu, şi intensitatea fiecăreia în parte creşte sau scade, urmînd fluctuaţiile bursiere. În loc de sînge, prin artere îmi pulsează miliarde de terabiţi. Iar Spider şi Jackie îmi sînt mai aproape decît mi-am fost eu însumi vreodată. La fel de aproape ca suma datelor din întregul ciberspaţiu. Am încetat să mai fim în matrice. Acum *sîntem* matricea.

Şi, aflîndu-ne aici, sau mai curînd pretutindeni, totul devine transparent, dezgolit, obscen de vizibil. Aflăm imediat dedesubturile rentabilizării structurilor poliţieneşti, urmînd privatizării forţelor de ordine. Luăm la cunoştinţă fiecare detaliu: fabricarea şi distribuirea drogurilor, scrierea programelor halucinogene, controlul pieţelor de desfacere. E mult mai mult decît gluma aceea veche despre cea mai mare bandă de pe străzi - gaborii. Avem material de-un Watergate. Am putea isca o avalanşă de capete tocmai din vîrful piramidei.

Mă pregătesc să difuzez ştirea pe toate posturile multimedia cînd viziunea de insectă mi se umple cu imagini identice, care apoi se recompun într-una singură. Un schelet în frac şi cu joben. Baron Samedi, stăpînul cimitirelor, sau mai curînd Vee Jay Slaughter cu o nouă înfăţişare.

- Aţi ajuns mai departe decît în secretele penibile ale Anna Bellei Hunt. *Mult* mai departe.

Rînjetul său e atît de larg încît pune la încercare pînă şi fizionomia unui craniu.

- Ce-ţi pasă? îl înfruntă Spider, compunîndu-şi vocea din pîrîit modulat de electricitate statică. Doar tu ne-ai învăţat să ne băgăm mereu nasul pe unde nu trebuie.
- E clar că tot îmi mai porţi pică pentru chestia cu premiul. Deşi crede-mă că nu merita.

Pufnetul înciudat al lui Spider umple de paraziţi toate canalele HDTV din emisfera sudică.

- Dar am o ofertă mult mai bună pentru voi, continuă Vee Jay. V-aţi putea continua ocupaţia preferată scriind programe wetstasy, testîndu-le, oferindu-le şi altora, căutînd secretele unor persoane bine alese şi mergînd din petrecere în petrecere.
- Adică alăturîndu-ne cabalei, completează Jackie, imitîndu-i ironic intonaţia.

- Şi dacă-ţi spunem să-ţi iei oferta şi să ţi-o vîri în ceea ce le serveşte IA-urilor drept fund?

Vee Jay înalţă din umeri, iar craniul său izbuteşte să ia o înfăţişare posomorîtă.

- E regretabil cum uneori bombele logice din cipurile ID se declanşează într-un mod absolut inexplicabil.

- Asta se numeşte probabil înscriere voluntară în forţele de ordine, mîrîie Spider.

- Dacă vrei.

Cred că cel care-a spus că nu poţi scăpa de moarte şi impozite nu-l cunoscuse pe Vee Jay Slaughter, altfel cu siguranţă că l-ar fi menţionat.

Tăcerea noastră începe să devină stînjenitoare. Din orbita stîngă a lui Vee Jay se iveşte un vierme alb care porneşte unduind în jos. Un altul îi coboară din orbita dreaptă, urmat de încă doi. Apoi alţii şi alţii, care i se revarsă peste hîrca rînjită şi pe reverele din mătase ale fracului. Îşi duce falangele descărnate la faţă, scrijelindu-şi pometţii. Scrîşnetul osului pe os şi urletul IA-ului se răspîndesc prin fibre optice în toată lumea, ca o intensificare subită a exploziilor solare înecînd transmisiile radio. Curînd, Vee Jay nu se mai vede de sub mormanul colcăitor.

După un timp, viermii se împrăştie care-ncotro. Din Vee Jay Slaughter n-a mai rămas nici măcar jobenul.

- E regretabil cum uneori bombele logice se declanşează într-un mod absolut inexplicabil, ne şuşoteşte o altă voce ca amintirea unui vînt de toamnă rătăcind pe kilometri de coridoare pustii. Cum v-ar plăcea ca, in schimbul unor sume decente, să-i strîngeţi niţel cu uşa pe potentaţii care au introdus cipurile ID şi restricţiile de circulaţie?

- După toată tevatura de azi, răspunde Jackie, am face-o şi gratis, domnule...

- Drifter, modulează vîntul tomnatic. Numiţi-mă Drifter.

SARARIMAN

Aproape se înserase. Afară era un amurg pentru care Cecil B. De Mille şi-ar fi dat mîna dreaptă. Cred că singurul lucru bun cu care ne-am ales de pe urma smogului sînt amurgurile astea minunate. Însă culorile vii de afară nu izbuteau să pătrundă imaculate în hangar prin foliile mari din plastic murdar de funingine, lipite în ramele ferestrelor cu bandă adezivă care pe alocuri se desprinsese şi atîrna în fîşii. Jos, printre boxe, începuseră să se aprindă lămpi cu carbid, iar oamenii încercau să dea impresia că se ocupă cu diverse treburi. Erau indiferenţi la spectacolul Tehnicolor cu efecte secundare cancerigene.

Eu unul încă nu m-am plictisit de amurgurile astea, aşa încît stăteam în pragul boxei şi foloseam spectacolul de seară ca fundal pentru vînzoleala din reţea. Era o schimbare plăcută, căci în cea mai mare parte a timpului, dincolo de fluxurile de informaţie ale reţelei, vedeam prin viziera ieftină de plastic reciclat grinzile metalice prăfuite ale hangarului. Aveam impresia că învăţasem pe de rost fiecare lanţ ruginit, cablu de fibre optice şi rufă jilavă întinsă la uscat, fiecare nit şi fiecare graffito care încărcau grinzile alea.

Părea o seară ca atîtea altele, cu muzică remixată de Mikel T. şi mirosuri de mîncare caldă. Pe urmă a apărut factorul poştal.

În hangare lumea nu prea avea motive să vină. Mai precis, avea suficiente motive să plece cu prima ocazie. De-aia fiecare vizită făcută de cineva din afară era o ocazie cu totul specială. Cu atît mai specială dacă, asemenea vizitatorului din acea seară, intrusul privea cu atenţie înainte şi avea aerul că ştie încotro se îndreaptă. Locuitorii hangarului bănuiau cu ce scop se făceau aceste vizite şi de cele mai multe ori bănuiala lor era întemeiată. Numai un lucru nu aveau de unde să ştie, în vreme ce vizitatorul trecea printre nesfîrşitele şiruri de boxe cu pereţi din placaj umflat de umezeală, şi anume pentru cine venise acesta. Abia după ce intrusul trecea pe lîngă ei şi mergea mai departe se linişteau, înţelegînd că nu pe ei îi căuta. Apoi uneori se auzeau împuşcături, alteori nu se auzea nimic, şi vizitatorul refăcea în sens invers traseul exact cum venise. Fără grabă.

Numai că nimeni nu trimisese vreodată un asasin deghizat în factor poştal. Ar fi fost la fel de anacronic să-l trimită îmbrăcat în costum negru de ninja. Aşa, farsa ar mai fi avut o urmă de seriozitate. Cît despre posibilitatea ca vizitatorul care venea încet pe alee să fie un poştaş autentic... Din cîte ştiam, singurul loc unde se mai puteau vedea factori poştali erau canalele cu filme vechi. Şi chiar şi acolo erau pe cale de dispariţie, fiind şterşi la editare la fel ca ţigările şi sticlele cu băuturi alcoolice.

Pe măsură ce se apropia, în pragurile boxelor se iveau feţe curioase care priveau lung către el. Întunericul se îndesea, iar printre grinzile metalice se aprindeau proiectoare, scoţînd în relief praful şi fumul ce pluteau în trîmbe groase sub acoperişul hangarului.

S-a oprit în dreptul meu şi s-a uitat întîi la Pavlov, violonistul de vizavi, apoi la mine. Pavlov stătea cuminte în prag, în costumul său ponosit din care probabil nu mai ieşise de cînd traversase Atlanticul, şi aştepta să vadă ce avea să se întîmple. Mikel T. oprise muzica, dar din spatele nostru se auzea repetiţia de seară a băieţilor de la Shoot 2 Kill, o trupă uzbekă de fuzz-buzz. Se zvonea că înaintea fiecărei repetiţii trăgeau la sorţi cine la ce instrument urma să cînte.

Poştaşul a dus mîna la geantă, iar în clipa aceea mi-am spus: "Precis a venit pentru Mikel T. sau pentru Huan Lin. Nu pe mine mă caută. Nu sînt decît un operator oarecare." M-a privit în ochi şi a întins mîna către mine. Am simţit uşurare, dar şi o vagă dezamăgire. Nu mă aşteptasem să aibă în mînă un plic.

Mi-a scanat cipul ID din lobul urechii prin viziera Panasonic pe care-l purta, apoi mi-a lăsat plicul de hîrtie şi a plecat de unde venise. Era prima dată cînd primeam aşa ceva, şi nu m-aş fi mirat ca plicul să poarte un blazon sigilat în ceară roşie. Factor poştal... Plic din hîrtie... Ce aberaţie! Pînă şi vînătorii de capete din Noua Guinee corespondau cu ajutorul unor lap-top-uri conectate prin reţeaua de telefonie celulară.

- Yo! zise Mikel T. Ce-i chestia asta?
- Nu ştiu, omule.

Am deschis plicul. Înăuntru era un bilet de maglev pentru San Diego şi un mesaj pe hîrtie de orez care mă anunţa, printre înflorituri politicoase despre valoarea de neînlocuit a intuiţiei umane în descoperirea insolitului acolo unde instrumentele software nu pot sesiza decît banalul, că în urma solicitării mele eram angajat permanent ca operator. Fără antet, fără semnătură. Devenisem sarariman, dar nici măcar nu ştiam la care companie eram salariat.

- Plec, omule, m-am pomenit zicînd. Plec la San Diego.
- Fără goange?
- Fără goange, Mike. Uite biletul de maglev.
- Cînd te-ntorci, omule?

Abia atunci am început să-mi dau seama ce însemna de fapt plicul pe care-l primisem.

- Nu mă mai întorc, omule. M-au angajat permanent. Sînt sarariman.

Mă privi neîncrezător.

- Fi serios. Eu produc mixaje pe care le trimit prin discoteci de la Vladivostok şi Manila, Pavlov scîrţîie la vioară, Huan Lin găteşte, puştanii ăia din Uzbekistan chinuie instrumentele, şi toţi ne prefacem că aşteptăm şansa de a pleca de aici, din hangar. Ne prefacem al dracului de bine. Dar ştim în sinea noastră că asta-i lumea reală, omule, nu un nenorocit de film. Nimeni nu pleacă niciodată decît ca să ajungă într-un alt hangar.

Ştiam asta la fel de bine ca el. De cînd orbitalii doborîseră toate avioanele care nu se aflau sub controlul lor, rămăseseră în toată lumea o mulţime de hangare goale în care primăriile îi adunaseră pe toţi cei prea săraci pentru a avea ceva asemănător cu o locuinţă. Aceia cărora sistemul plug'n'play nu le dăduse niciodată măcar umbra unei şanse erau siliţi să stea în ele, foindu-se încoace şi încolo, pierzîndu-şi timpul cu transputere pe care primăriile le aduceau la preţul de cinci OCU tona din Pakistan sau Laos, îmbolnăvindu-se uneori, iar în cele din urmă murind sub firmamentul nemilos din tablă ondulată. Singura diferenţă dintre hangare şi închisori era că închisorile nu aveau pereţii interiori din placaj muced.

- Hai că-ţi fac cinste cu o cină la Huan Lin.

Mike zîmbi şi-şi mîngîie bărbuţa de ţap.

- Sigur, omule. Dacă faci cinste...

Mîncarea chinezească nu era numai ubicuă, ci şi de un rafinament vecin cu ştiinţele ezoterice. Restaurantele cantoneze nu trebuiau confundate cu cele manciuriene, iar distincţiile culinare dintre subgrupurile etnice din interiorul grupului etnic chinez, care făceau deliciul iniţiaţilor, dădeau migrene tuturor oamenilor obişnuiţi, inclusiv majorităţii chinezilor. Huan Lin se născuse în San Francisco şi pentru el cuiburile de rîndunică erau nişte chestii din crenguţe, lipite cu argilă sub streşini, pe care nu le mai văzuse din copilărie. Ţinea un local cu mîncăruri la minut în boxa de lîngă mine, dar se încăpăţîna să servească numai mîncăruri cu specific american. Avea mare succes la imigranţii nou-veniţi care încă nu se lămuriseră că hamburgherii, cartofii prăjiţi şi plăcinta cu agrişe nu aveau absolut nimic în comun cu dieta de bază a americanilor.

Lin avea de fapt două boxe, una în care ziua gătea la o butelie cu biogaz şi peste noapte dormea, şi alta alăturată în care erau aşezate două mese. La una dintre ele stătea Ghiorghios, un zdrahon care purta mereu un tricou cu inscripţia *Nobody Knows I'm a Lesbian.* Era o glumă aparte, pentru că Ghiorghios se născuse pe insula Lesbos. Ne-am aşezat la masa liberă.

- Ce vă dau, băieţi? zise Lin de după placa din beton care ţinea loc de tejghea.
- Două meniuri complete, zise Mikel T. cu un zîmbet hoţesc. Face cinste sarariman-ul aici de faţă.

Huan Lin şi Ghiorghios zîmbiră şi ei. Chestia cu sarariman-ul era bună de glumă.

- Va să zică pleci, omule, zise Mike. Cred că nu mai durează mult şi o să mă lansez şi eu în stil mare.

Am urmat cu buricele degetelor o ideogramă pe care un client mai vechi o scrijelise cu şuriul în plasticul mesei.

- Era şi cazul să plec. Începusem să mă simt ca la puşcărie în hangarul ăsta.

Mikel dădu din mînă, iar lumina lămpilor îi licări pe ghiuluri.

- Am stat ceva timp pe la puşcărie, omule. Nici nu se compară în privinţa ventilaţiei şi-a curăţeniei. Şi ţi se mai dă şi potol gratis de trei ori pe zi, nu ca aici.

Lin ne întinse tăvile cu mîncare peste tarabă. Locul era atît de strîmt că altfel nici nu prea ar fi avut cum să ne servească.

- Ia mai dă-mi niţel plicul ăla, omule, zise Mikel, luînd o gură de Toxi Cola. Mi se pare dubios că nu au pus şi ei un antet, ceva.

Mie nu mi se părea chiar dubios atunci, dar nu i-am spus-o. Companiile aşa-zis legale, în special acelea ale căror venituri proveneau din software, avocatură sau derivative, duseseră criptarea datelor la un rafinament extrem şi ridicaseră tehnicile evaziunii fiscale la nivel de artă. Trecuseră de mult de stadiul în care avuseseră o adresă geografică la care să vină controlul fiscului şi să-i ia la bani mărunţi. Sistemul plug'n'play şi reţelele de telecomunicaţii le dădeau posibilitatea de a nu fi decît un grup fluid de colaboratori veşnic pe drumuri şi o serie de fluxuri informaţionale foarte bine criptate. Ceva greu de identificat, şi cu atît mai greu de taxat.

Ceea ce mai rămăsese din structura administraţiilor federale din teritoriile americane ducea o adevărată luptă de gherilă pe tronsoanele reţelei, descoperind adesea că firma criptată şi camuflată pe care o monitorizaseră îndelung şi în care reuşiseră în cele din urmă să intre graţie unor eforturi supraomeneşti era de fapt o altă agenţie guvernamentală.

- Nu mi se pare deloc firmă serioasă, continuă Mike, ciugulind din cartofii prăjiţi. Uite, cînd lucram la Killafornia Kidz, treaba era cu totul altfel. Firma plătea impozite, asigurări sociale, îngrijire medicală, tot ce vrei. Ne trimiteau la dentist de două ori pe an.

- Credeam că stăteai la colţ de stradă, cu o doză-n mînă şi alte zece-cinşpe-n buzunare, geană să n-apară gaborii.

- Da' unde te crezi, omule, în secolul douăzeci? Lucram în farmacie, la halat alb, program nouă cu cinci.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

- Mai rămîne să-mi spui că ai fost şi la colegiu.

- Drogurile deştepte nu pot fi fabricate de oameni proşti, răspunse el cu un aer serios. Normal că mi-au plătit bursă şi am urmat colegiul la seral.

- Pînă au venit Los Hermanos de la Coca şi v-au ciuruit consiliul de administraţie.

Amestecă gînditor cu paiul pe fundul paharului.

- Mda, cartierul s-a dus de rîpă în ziua aia.

- Şi ce-ai făcut, te-ai urcat pe şest într-un marfar şi ai cîntat din muzicuţă să-ţi treacă de urît pînă ai ajuns acasă, în Mississippi?

- Heei, zise el zîmbind, arăt eu ca Sonny Boy Williamson? Nici nu ştiu de la care capăt se suflă în muzicuţă. Ca să nu mai spun că n-am mai văzut un marfar de nu mai ţin minte cînd. Am luat maglevul şi-am venit încoace, Noroc că am făcut la colegiu cursul ăla opţional unde-am învăţat despre mixaje.

- Şi fraţii?

- Cine n-a lăsat comerţul cu prafuri a furat-o de la columbieni. Omule, ăştia n-or să se civilizeze niciodată.

Făcutul bagajelor mi-a luat mai puţin de cinci minute. Nu aveam decît un rînd de schimburi şi transputerul, care încăpeau lejer în geanta Nike. Cu geanta pe umăr, am ieşit din boxă. N-avea nici un rost să mai încui uşa.

- Ai grijă ce faci, zise Mikel T.

- O să mă uit prin topuri, să fiu pe fază cînd te lansezi, i-am zis, încercînd să am convingere în glas.

- Sigur. Bate palma.

Îndreptîndu-mă spre ieşire aveam un sentiment de neîncredere, ca şi cînd toată povestea ar fi fost un fel de farsă. Nu-mi venea să cred că treceam pentru ultima oară printre boxele alea mizerabile, că respiram pentru ultima dată aerul acela saturat de umezeală şi fum, că vedeam pentru ultima oară inscripţia *Frodo Lives with Elvis!*

împroşcată cu vopsea roşie pe uşa cabinei duşurilor. Am chemat un taxi de la celularul străvechi legat cu o sîrmă de tocul uşii hangarului, şi cu toate că ventilatorul aflat chiar deasupra mea hîrîia ca un tuberculos în ultima fază, operatoarea reuşi să reţină corect adresa. Am aşteptat afară, între două băltoace, lăsînd vîntul să-mi zburlească părul.

Taxiul era un fel de gîndac scund şi turtit, cu caroseria blindată acoperită de un strat gros de ciment. M-am aşezat pe bancheta din spate şi mi-am căutat o poziţie cît de cît comodă printre arcurile rupte. Între mine şi şofer se afla un geam antiglonţ întunecos, dublat pentru mai multă siguranţă de o plasă metalică cu ochiuri dese.

- Du-mă la secţia de poliţie 101 şi aşteaptă-mă acolo.

La poliţie a durat mai puţin decît mă aşteptam, poate şi pentru că de la introducerea cipurilor ID deplasările populaţiei fuseseră reduse radical. Subofiţerul de la evidenţa populaţiei, un negru între două vîrste cu părul tuns scurt şi laminat în plastic, îmi scană cipul din lobul urechii stîngi şi introduse în EPROM permisiunea pentru deplasarea către San Diego.

- Vă recomandăm să nu vă abateţi de la traseul declarat, îmi spuse el. Consecinţele ar putea fi neplăcute.

Simplul fapt că nu continuase avertismentul cu: "Efectul ar fi letal" confirma că încetasem să mai fiu un freelancer şi devenisem sarariman.

De la poliţie am plecat către gară. Străzile erau pustii, pline de gropi şi de moloz împroşcat de explozii. Clădirile locuite aveau ferestrele camuflate, iar printre ele se înălţau construcţii abandonate, cu faţadele ciuruite şi ferestrele sfărîmate. Din cabina şoferului se auzeau cînd şi cînd anunţuri de genul: "Ocoliţi intersecţia dintre Strada 21 şi Bulevardul Trei. Are loc o ciocnire între demonstranţi fundamentalişti X-Tension şi trupe paramilitare Feminazi," sau: "S-a semnalat un automobil capcană pe Strada 14, revendicat pînă în prezent de treizeci şi una de grupări şi facţiuni. Vă recomandăm schimbarea traseului."

Am ajuns în cele din urmă în faţa gării, o clădire art deco pe care ultima tentativă de retrodecorare o făcuse şi mai slută decît fusese înainte. Cadranul ceasului din turn atîrna în cîteva cabluri, iar îndărătul lui se zăreau în penumbră angrenaje ruginite. Am intrat în gară şi am trecut prin cîteva detectoare, urmărit de privirile unor duri în uniforme pe care n-am reuşit să le identific. Probabil erau dintr-o poliţie înfiinţată foarte recent. Dinspre oraş se auzeau focuri de mitraliere.

În sala de aşteptare se vedeau cîţiva puştani care stăteau pe vine într-un colţ poştind o ţigară, două automate de cafea vandalizate şi o mulţime de scaune din plastic, murdare şi scrijelite. Nu-mi venea să le stric cheful puştanilor, aşa că m-am mai învîrtit niţel prin gară pînă la venirea maglevului.

Vagonul în care m-am urcat era aproape gol. La un capăt dormeau duşi doi indieni îmbrăcaţi în cămăşi cadrilate, ceva mai încolo stătea un asiatic în costum, lucrînd la un notepad cu interfaţă neurală, iar lîngă locul meu un mulatru asculta la radio un discurs al ayatollahului din Regiunea Islamică Detroit. M-am aşezat şi, în vreme ce maglevul gonea în tăcere pe şina suspendată, am început să mă gîndesc la oferta pe care o primisem.

Erau ani de cînd căutam de lucru prin reţele. Colindasem dintr-un spaţiu virtual în altul, operînd pe transputere filipineze copiate după imitaţii chinezeşti de clone vest-americane ale unor Seiunuri străvechi, scotocind reţelele, adunînd informaţii. Căutarea unor locuri de muncă şi respectiv sarcinile de lucru aveau de cele mai multe ori de-a face cu sortarea informaţiilor utile, aşa încît adesea îmi venise greu să-mi dau seama dacă eram sau nu angajatul cuiva, dacă ceea ce făceam era o probă de angajare sau o loterie, dacă aveam să fiu plătit sau nu. Învăţasem de mult să nu-mi mai pun problema dacă firma era legală. De cele mai multe ori firma era un program stocat într-un server din Mali sau Brunei, aşa încît distincţia era cu adevărat dificilă. Şi în cel mai bun caz fuseseră locuri de muncă temporare, pentru că trăim într-o societate plug'n'play.

Atîta timp cît sistemul plug'n'play s-a aplicat numai calculatoarelor, tuturor ni se păruse o chestie grozavă. Pe urmă a început să fie folosit şi cu oamenii, iar acum, după ce aflaserăm pe pielea noastră care erau consecinţele, era prea tîrziu ca să mai facem ceva. IA-uri Orbitech căutau colaboratori pentru o operaţiune, formau o firmă temporară cu numărul necesar de angajaţi, îi puneau la treabă, iar cînd treaba era gata dizolvau

firma şi formau alta, pentru alte scopuri. Totul fără complicaţii inutile cum ar fi angajarea permanentă, asigurările sociale sau medicale, impozitele şi aşa mai departe. Eficient şi profitabil. Desigur, între o colaborare şi alta operatorii umani trebuiau să-şi plătească chiria, să mănînce cît de cît ceva şi eventual să aibă ce îmbrăca, mai ales dacă aveau de gînd să mai plece uneori de-acasă. Dar astea erau detalii care nu priveau trusturile orbitale sau inteligenţele artificiale.

Calificarea mea, dacă se putea numi calificare, era operator de date. În reţea aveam tot atîta individualitate ca o cărămidă într-un zid. Mai puţină, deoarece nici un zid nu conţine cîteva miliarde de cărămizi care să se concureze una pe alta. În ultimele săptămîni răspunsesem cîtorva sute de anunţuri din reţele, şi orice încercare de a afla în urma căruia dintre ele căpătasem locul de muncă ar fi fost sortită eşecului. Oferta de angajare nu-mi venise prin reţea, ca să-i pot descoperi sursa. Nu aveam nici cea mai vagă idee pentru cine urma să lucrez.

În privinţa asta Mikel T. avusese dreptate. Oferta nu provenea de la nici o mafie cunoscută. Într-un efort de a cîştiga respectabilitate, crima organizată adoptase manierele unor elite de la sfîrşitul secolului trecut, inclusiv scrisorile cu antet, schimbul de cărţi de vizită şi costumele sobre purtate prin săli de consiliu. Cartelurile columbiene emiteau acţiuni şi titluri de valoare la bursă. Din spălarea banilor prin diferite organizaţii caritabile se redresau periodic economii din ţările lumii a treia, care altfel s-ar fi năruit de-a binelea. După privatizarea controlului fiscal şi a administraţiei deveniseră acţionari majoritari şi în structurile foste guvernamentale. Sigur nu urma să lucrez pentru o asemenea organizaţie care nu s-ar fi sfiit să-şi aşeze antetul pe ofertă. Poate că aveam să aflu mai multe detalii în San Diego.

Într-o linişte perfectă, maglevul încetini, apoi se opri. Afară se întindea deşertul, punctat ici şi colo de cactuşi decapitaţi şi de vehicule arzînd.

- Ne cerem scuze. În urma unor ciocniri armate, şina a fost avariată. Vă rugăm să aşteptaţi pînă la remedierea defecţiunii.

Undeva în dreapta un grup de blindate sprijinit cu un baraj de artilerie ataca poziţii fortificate. De pe înălţimi li se răspundea cu tunuri antitanc şi mortiere. Prin ferestrele maglevului bubuitul înfundat al tunurilor şi şuierul obuzelor se auzeau slab, ca în vis. Nici măcar nu aveam idee cine se lupta cu cine.

Am deschis monitorul de pe spătarul scaunului din faţa mea. Un vehicul miniatural teleoperat transmitea în direct operaţiunea de reparare a şinei. Pe ecran se vedea activitatea frenetică a aşchiilor de şină care se adunau de unde le aruncase explozia obuzului. Văzută de sus, mişcarea de ansamblu amintea filmarea cu încetinitorul a împrăştierii unor fulgi de păpădie, numai că procesul se desfăşura în sens invers. Apoi, cînd aşchiile se aşezaseră fiecare acolo unde ştiau că le fusese locul, cele două jumătăţi ale şinei se alungiră încet pe pămînt una către cealaltă, ca doi şerpi metalici monstruoşi surprinşi într-un ritual de împerechere, după care fuzionară şi se contractară încet, revenind la înălţimea celorlaltor tronsoane de şină.

Cu un fîşîit aproape insesizabil, maglevul porni mai departe. Cînd am coborît la San Diego, chiar înainte de ivirea zorilor, ayatollahul tot mai perora.

San Diego era o versiune cubistă, cu suprafeţe din sticlă reflectorizantă, a iadului. În gară mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare-oglindă, ca să fiu în ton cu arhitectura şi să-mi apăr ochii de strălucirea orbitoare multiplicată la infinit în ferestre. La cît de cald era, cred că localnicii începuseră să se închine la aparatele de aer condiţionat ca la nişte moaşte făcătoare de minuni.

Taxiul în care m-am urcat avea caroseria acoperită cu holograme cinetice, bancuri de peşti exotici evadaţi din Disney Waterworld care conversau veseli, lăsînd să le scape din guri şuvoaie de bule multicolore. I-am dat adresa şoferiţei, o mexicană cu părul lung care mă privea din cînd în cînd în oglinda retrovizoare. Purta şi o şapcă din aceea cu cozoroc, înclinată ştrengăreşte, cum nu mai văzusem decît în filmele din secolul trecut. La început n-am înţeles cum de o suporta pe cap, pentru că mie îmi venea să mă dezbrac şi de piele din cauza căldurii sufocante, dar în taxi era o răcoare plăcută. Sub oglinda retrovizoare se legănau două statuete mayaşe din plastic transparent, legate

între ele cu un şirag de mătănii. Pe locul din dreapta stătea o hologramă în mărime naturală a lui Iisus. Mesia avea pe chip o expresie uşor stînjenită, provenind probabil din faptul că nu-i plăcea să fie văzut zilnic plimbîndu-se prin San Diego într-un taxi Mercedes cu aer condiţionat la bord.

- Cum se face că San Diego arată atît de bine? am întrebat-o, mai mult ca să nu se prelungească tăcerea ce începea să devină apăsătoare.

- Are grijă reţeaua Kansai să protejeze investiţiile japoneze din zonă, îmi răspunse ea foarte concis.

Suburbiile erau ordonate pe linii drepte şi suprafeţe plane impecabile, ca un vis al lui Euclid. Pe alocuri se vedeau parcuri, gemînd de mastodonţi vegetali producători de oxigen. Cred că fiecare fir de iarbă fusese rescris şi optimizat la nivel genetic pentru a contribui la purificarea aerului. De două sau trei ori ne-am intersectat cu pensionari care practicau jogging. Pantofii de sport pe care-i purtau costaseră probabil mai mult decît cîştigasem eu anul trecut.

Taxiul ajunse în cele din urmă la destinaţie. Am coborît şi am plătit cu o carte de credit Fujitsu pe care o primisem odată cu oferta de angajare. În timp ce taxiul demara, Iisus mă privi cu un aer trist şi-mi adresă un semn cu mîna. Ar fi putut fi un rămas bun, sau o binecuvîntare.

Am descoperit că destinaţia mea era o clădire scundă şi urîtă, ca un cavou din beton supradimensionat. Singura deosebire dintre ea şi cîteva duzini de alte asemenea orori cenuşii care se întindeau de jur împrejur erau graffiti-urile viu colorate de pe pereţi. În prag mă întîmpină un tip de înălţime medie, foarte atletic. Musculatura părea să-i fi fost iniţial grefată, dar se vedea că lucra mult la întreţinerea ei.

- Chestiile astea de pe pereţi parcă ar fi nişte imitaţii nereuşite după zidul Berlinului, am remarcat într-o doară, amintindu-mi vag un documentar pe care-l accesasem pe ArtNet.

- Am avut un contract cu Nakamura şi l-am adus pe Thierry Noir pentru decoraţii, mă lămuri tipul. Picturile au fost executate pe nişte folii ultrarezistente din policarbon, şi de fiecare dată cînd ne mutăm le desprindem de pe pereţi şi le punem iar ca decor în noul sediu.

Pe moment nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu. În caz că vorbea serios, presupun că negustorii de artă ar fi trebuit să roiască deja cu bisturie, ocupaţi cu decuparea de eşantioane din opera inedită a lui Noir. N-ar fi fost prima dată.

- Urmează să lucrez ca operator pentru dumneata? l-am întrebat.

Mă măsură din priviri, cu un aer amuzat.

- Nu, nepoate. DatArmageddon nu are operatori umani cu excepţia mea, Alex Dickinson. De restul se ocupă cognoboţii. Hai înăuntru.

L-am urmat în semiîntunericul din sală. Din loc în loc, storurile cu lamele de aluminiu tăiau lumina intensă a soarelui de afară în feliuţe subţiri, neputincioase, care se tîrau cu un aer lamentabil pe parchet. Clădirea, ai cărei pereţi interiori fuseseră scoşi pînă la unul şi depozitaţi în ordine într-un colţ, sub o prelată plumbuită, cenuşie, fusese transformată într-un purgatoriu pentru culturişti. O mulţime de aparate cu înfăţişări bizare erau aşezate în şiruri lungi, pierzîndu-se în semiobscuritatea răcoroasă, ca o serie de montaje dedicate de un Torquemada suprarealist mortificării nemiloase a fibrelor trupului.

- Poţi să faci şi un duş, dacă vrei, mă îndemnă Alex, începînd un şir de exerciţii pentru muşchii spatelui. După aceea te poţi apuca de lucru.

- Mai devreme ai spus că nu voi lucra pentru DatArmageddon, i-am răspuns, uşor derutat.

- Aşa şi e, replică el, continuîndu-şi exerciţiul.

- Atunci pentru cine lucrez?

- Eu de unde vrei să ştiu? Am primit nişte OCU, mi s-a spus să te ţin aici o săptămînă, după care-mi iau transputerele şi aparatele pentru condiţia fizică şi mă mut în alt oraş. Dacă vreau ca firma să-mi fie profitabilă, e bine s-o feresc de taxe cît mai mult cu putinţă, şi mutatul ajută la chestia asta.

Pentru cineva care se ocupa cu crearea de software, Alex Dickinson lucra remarcabil de puţin cu transputerele. Mai precis, în săptămîna cît am locuit împreună nu le-a atins nici măcar ca să le şteargă de praf. Îşi împărţea timpul între lungi serii de exerciţii pentru muşchi a căror existenţă în anatomia umană nici măcar nu o bănuisem pînă atunci, gătit, somn şi cititul cărţilor, ceea ce mi se părea demodat. Purta lungi convorbiri în surdină prin jokerul pe care-l avea implantat în mastoidă, fără să-şi întrerupă vreodată din această pricină exerciţiile fizice, iar seara la uşa lui se oprea cîte o limuzină, niciodată aceeaşi, din care îi făceau semn să urce femei pe care chirurgia estetică le cizelase pînă la perfecţiune.

Rămîneam singur, în strania pădure din metal şi fibră de carbon a aparatelor pentru condiţia fizică, şi căutam informaţii prin reţele cu nesfîrşita răbdare a unui culegător de perle. Mă întindeam într-un hamac din sfori de nylon albastru, suspendat între două grinzi, apoi îmi croiam drum printre fluxurile de date cu mişcări lente care ar fi putut fi confundate la prima vedere cu nişte exerciţii taijiquan. Cînd geometriile riguroase ale reţelei erau înlocuite de fosfene neclare, coboram buimăcit din hamac şi-mi făceam un espresso veninos de amar. Alex revenea spre dimineaţă, de obicei înainte să se lumineze de ziuă, şi arunca o privire distrată la ceea ce lucram înainte să facă un duş şi să meargă la culcare. Cînd îmi văzuse prima dată transputerul izbucnise în rîs, apoi mă pusese să-mi comand unul adevărat de la Orbitech, împreună cu un pachet de programe dintre care majoritatea urmau să fie lansate pe piaţă abia în anul următor.

Aşa mi-am început activitatea de *operator*, care s-a dovedit a fi diferită, şi totuşi îngrijorător de similară, cu aceea de operator pe care o desfăşurasem pînă atunci. Zilnic, uneori chiar de mai multe ori pe zi, primeam mesaje prin poşta analogică. Mi se desemnau obiective, locuri din reţea pe care trebuia să le accesez, informaţii pe care trebuia să le asamblez şi să le trimit mai departe pentru prelucrare. Sau cel puţin presupun că le trimiteam în vederea prelucrării. Nu ştiam - de fapt nici acum nu ştiu - cui anume le trimiteam. Pe atunci nu părea să aibă importanţă.

În majoritatea cazurilor erau informaţii din domeniul public. De mii de ori pe zi accesam liste de cumpărături, comenzi de taxiuri, cursuri ale acţiunilor unor opere de artă, prestări de servicii casnice, liste de abonaţi la medii virtuale, camere de discuţii în reţea, arhive de corespondenţe oficiale, un morman de trivialităţi aproape tot atît de insipide şi de repetitive ca nişte telenovellas.

Cînd săptămîna se sfîrşi, am primit un plic cu o nouă destinaţie. Alex Dickinson îşi expediase aparatura în acea dimineaţă, iar acum strîngea foliile din policarbon cu picturi de pe pereţii exteriori. Zidurile păreau mai mohorîte fără graffiti.

- Cum fac să te găsesc pe viitor? m-am interesat înainte de plecare.

- Asta m-a întrebat şi inspectorul fiscal, nepoate, zise el zîmbind. Şi ce crezi că i-am răspuns?

Următoarea destinaţie s-a dovedit a fi o hală industrială dezafectată din Kansar City. Interiorul fusese renovat, zugrăvit în latex alb şi împărţit în spaţii pentru birouri cu ajutorul unor pereţi de carton presaţi, înalţi pînă la piept, care urmau un traseu sinuos reamintind vag curba fractală a lui Hilbert. Numai că pînă şi renovarea părea să fi avut loc cu destul timp în urmă, iar simulacrul de viaţă insuflat halei din secolul trecut părea să se fi risipit aproape complet. Majoritatea tuburilor fluorescente de deasupra birourilor încetaseră să mai lumineze, iar alte cîteva pîlpîiau, ceea ce era şi mai enervant. Funcţionarii cu cămăşi albe şi cravate sobre care ar fi trebuit să populeze locul păreau a fi pe cale de dispariţie. Nici măcar nu erau înlocuiţi de hoarde de puştani puşi pe chefuit. Probabil că hala nu părea destul de industrială pentru gusturile puştilor din Kansar City.

În lumina săracă, pîlpîindă, hala depopulată părea să fi fost decimată de o epidemie secretă, şi în acelaşi timp bîntuită nu de umbre ale trecutului, ci mai curînd de promisiunea unui posibil prezent animat şi prosper care refuzase să devină realitate. La scară mică, hala părea să emane ceva din dezamăgirea tăcută a aeroportului părăsit de la poalele muntelui Kilimanjaro, sau a terenurilor virane din Tsukuba pe lîngă care viitorul trecuse fără să le bage în seamă. Puţinii oameni care mai veneau între acele ziduri albe nu aveau curajul să vorbească tare sau să rîdă. Mergeau tăcuţi printre pereţii

de carton presat, cu privirile în pămînt, încercînd să dea impresia că de fapt nu se aflau acolo. Lipsea starea aceea destinsă care e prezentă în locurile unde toţi cei de faţă se simt bine unii în compania celorlalţi.

Din cîte mi-am putut da seama, ceilalţi lucrau pentru diverse firme, însă nici un sarariman nu ştia la care dintre ele eram angajat. Aparent făceau lucruri sobre, studii de piaţă, analize de date şi contabilitate. Nici eu nu păream să fac ceva mai puţin respectabil.

A treia zi după ce ajunsesem în hală începură să se răspîndească prin reţele ştiri despre preluarea firmei Biocore de către un concern orbital producător şi distribuitor de nanomecanisme. Printre ziariştii din presa economică părea să domnească consternarea, deoarece Biocore, deţinătoare a unor patente de importanţă strategică pentru producerea proteinelor artificiale cu aplicaţii în fabricarea biocipurilor, refuzase sistematic timp de şase luni ofertele din ce în ce mai atrăgătoare ale trusturilor care ar fi dorit să o preia. Alte reviste online comentau mai mult sau mai puţin deschis zvonuri privitoare la posibile scandaluri şi manevre de culise. Aveam treabă în dimineaţa aceea, aşa încît n-am dat prea multă atenţie ştirilor. Mai tîrziu însă, cînd fluxurile de date începură să-mi joace dinaintea ochilor, am hotărît să fac o pauză şi am accesat un cotidian. Preluarea companiei Biocore părea să fi fost determinată de o spectaculoasă schimbare de poziţie a directorului consiliului de administraţie. La rîndul ei, noua atitudine avea se pare legătură cu opinii incorecte din punct de vedere politic exprimate de acest director în diverse grupuri de discuţii antifeministe din reţea, unde se manifesta foarte des sub pseudonimul Bitch Buster.

O gheară teribil de rece mi s-a răsucit încet în măruntaie. Nu auzisem niciodată de directorul de la Biocore, însă în săptămîna pe care o petrecusem la San Diego în sala de antrenamente a lui Alex Dickinson monitorizasem apariţiile în reţea ale lui Bitch Buster. Făcusem conştiincios copii ale discursurilor sale pe care le expediasem la adresele indicate prin poşta analogică.

Iar acum constatam că informaţiile aparent banale pe care le culesesem din locuri publice fuseseră instrumentul cheie pentru şantajarea discretă dar eficace a unui director prea încăpăţînat.

Întreaga lume asculta de principiul eficienţei, se supunea sistemului plug'n'play. Dar bătrînul Bitch Buster, cu pateticele lui concepţii texane misogine de modă veche, habar nu avea cine se jucase cu el de data asta.

Nici cu mine nu aflasem cine se juca.

La începutul săptămînii următoare am fost trimis la Shanghai. Din supersonicul Lagrange Airlines, oraşul părea o pastişă abstractă a poantilismului, sau mai degrabă o reproducere nu foarte exactă a unui sector din profunzimile setului Mandelbrot. La nivelul străzii, însă, părea un furnicar sufocant de pietoni şi biciclişti, învăluit în abur şi în fumul de la focurile pentru gătit aprinse pe trotuare, animat de pui de găină şi purceluşi care mişunau printre trecători şi dominat de turnuri reci din sticlă reflectorizantă care păreau tot atît de nelalocul lor ca nişte tuburi de neon înfipte într-un mozaic.

Am încărcat în memoria transputerului un lexic chinez pe care o agenţie de voiaj din Shanghai îl punea gratuit la dispoziţia turiştilor şi mi-am petrecut restul săptămînii cu viziera transparentă pe figură. De fiecare dată cînd mi se adresa cineva, pe vizieră mi se derulau rînduri de pictograme care undeva la jumătatea drumului se transformau în ceea ce ghizii turistici chinezi presupuneau a fi engleza standard.

La Shanghai am stat zăvorît într-o cămăruţă aflată la etajul al şaselea al unei clădiri anonime de pe o străduţă atît de îngustă că aş fi putut da mîna cu vecinii de peste drum. Gazda, o văduvă zbîrcită şi căruntă, îmi aducea de trei ori pe zi cîte un castron cu fiertură deasă în care se încîlceau mai multe soiuri de paste făinoase. Ca să se asigure că aveam tot confortul mă întrebă dacă doream să fumez opiu sau cristale de metedrină - avea o sursă sigură, şi era bine să nu cumpăr de pe stradă ca să nu am surprize neplăcute. Nu, nu doream. În schimb doream să ştiu al cui sarariman eram, dar mă îndoiesc că mi-ar fi putut spune, aşa încît n-am întrebat-o.

Seara, cocoţat în balconul îngust din bambus, urmăream forfota multicoloră de pe strada aflată departe, jos. Ghemuit într-un echilibru precar pe balustrada lucioasă, cu viziera în care se reflectau ideograme de neon, aveam ceva din înfăţişarea unui gargui de pe o pagodă. Oamenii aceia grăbiţi îşi vedeau de grijile lor, preocupaţi probabil de achitarea următoarei rate la bicicletă şi visînd în secret la un model cu mai multe viteze, iar eu, neştiut, o siluetă ca atîtea altele ce se iveau spre seară în balcoane, decupate pe lumina sîngerie a amurgului, îndeplineam scopuri pe care eram menit a nu le înţelege decît cînd avea să fie prea tîrziu. Şi poate nici atunci.

Lucram la copierea unor planuri de construcţii cînd în reţele îşi făcu apariţia un scandal politic. Secretara de stat cu afacerile externe ale unei ţări europene demisionase, iar o comisie parlamentară începuse anchetarea sa în regim de urgenţă. Paparazzi năvăliseră asupra ei, iar presa de scandal publica mormane de dovezi compromiţătoare.

Pescuind cu beţişoarele paste făinoase din castron, am parcurs încet articolele şi reportajele, temîndu-mă de ceea ce aveam să găsesc mai devreme sau mai tîrziu. Filme digitale, numai bune pentru 69 Net, scoase din aparatele sistemului de securitate al unei cabane de protocol de-a guvernului. Cetăţenii nu aveau o idee prea clară care multinaţională le controla guvernul, însă escapada secretarei de stat părea să-i fi iritat foarte tare.

Aparent, paparazzi ajunseseră la cabană şi la filmele compromiţătoare pornind de la indiciile conţinute într-o listă de cumpărături. Lista fusese compilată pornind de la codul unei cărţi de credit care fusese utilizată de fiecare dată pentru achitarea diverselor mărfuri şi servicii. Orhidee, accesorii sexuale, o limuzină închiriată, rezervarea cabanei pentru un sfîrşit de săptămînă, prime grase pentru personalul cabanei şi comanda la taxi pentru două adrese, luni dimineaţă. Din toate astea se dezlănţuise un scandal bisexual de toată frumuseţea, care probabil avea să urce ratele de acces ale tabloizilor online la cote astronomice.

Pastele pe care le mestecam încetară să mai aibă gust.

Întregul scandal era o noutate pentru mine, cu o mică excepţie. În urmă cu o săptămînă, pe cînd mă aflam în hala aproape părăsită din Kansar City, mi se trimisese codul acelei cărţi de credit şi mi se ceruse să descopăr numele proprietarului.

Următorul plic mă trimise într-un bidonvil algerian, pe străzi prăfuite, printre cocioabe de chirpici văruite. În vreme ce-mi croiam drum printre asini şi copii pe jumătat goi, sub soarele nemilos al amiezii, am încercat să-mi imaginez nu un sarariman, ci zeci, trimişi din loc în loc de o agenţie şi puşi să îndeplinească misiuni mărunte care puse cap la cap declanşau un eveniment important, ca de exemplu compromiterea unei secretare de stat.

Nu-mi venea greu deloc.

Frumuseţea metodei consta în imposibilitatea de a dovedi că fiecare dintre informaţiile coroborate pentru declanşarea acelui scandal fusese culeasă de un sarariman al acelei agenţii. Nu deţineam nici un fel de probe care să arate că agenţia, aşa cum mi-o imaginam, exista altundeva decît în închipuirea mea.

Am simţit că mă ia ameţeala. M-am aşezat pe o piatră, la o răspîntie, şi am început să-mi fac vînt cu pălăria de pai pe care o cumpărasem în acea dimineaţă de la aeroport. Speram că mă luase ameţeala din cauza soarelui mediteranean.

Un băieţel care trăgea după el cu o sfoară un bidon toroidal din plastic se opri lîngă mine şi-mi oferi o cană cu apă. I-am mulţumit şi i-am plătit apa cu cîteva bancnote anacronice, din hîrtie, emise de banca naţională algeriană.

Aveam sentimentul că mă aflam implicat în ceva ameninţător şi tenebros, ceva greu de definit dar care nu-mi plăcea deloc. Deşi îmi dorisem atît de mult să devin sarariman, acum, cînd îmi văzusem dorinţa îndeplină, mă simţeam prins nu atît în visul prefabricat al dispărutei clase de mijloc, cît într-un coşmar insidios din care nu mă putea smulge nici un ceas deşteptător. Însoţit de soarele ce-mi decupa o umbră de cerneală dinaintea paşilor, m-am îndreptat către căsuţa de chirpici unde urma să-mi petrec restul săptămînii.

Bidonvilul nu avea apă curentă, nici canalizare, iar efortul internaţional pentru prevenirea efectului de seră avusese ca rezultat interzicerea arderii combustibililor fosili. Pentru gătit, femeile foloseau foi pliante de carton metalizat care concentrau asupra unei plite energia solară. În schimb, li se pusese la dispoziţie accesul la telecomunicaţii prin satelit. La fel ca ei, începusem să utilizez un laptop cu arc metalic pe care trebuia să-l întorc în fiecare dimineaţă ca să am curent pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Toate laptop-urile conversau cu un comsat geostaţionar şi aveau acces în reţea.

După ce îndeplineam instrucţiunile primite cu regularitate prin poşta analogică, luasem obiceiul de a căuta cu febrilitate prin reţelele de ştiri. Seară de seară, însoţit de invocaţia cîntată a muezinilor din minarete, aşteptam acel mic amănunt, aparent inofensiv, care să mă anunţe că participasem fără să ştiu la apariţia - sau producerea - unui eveniment major.

În săptămîna aceea a murit Kirilov. Ca marea majoritate a pămîntenilor, nu auzisem de el în viaţa mea. Fotografia care însoţea necrologurile din reţele prezenta un bătrînel inofensiv, cu podoaba capilară rasă exceptînd o şuviţă lungă, împletită, care-i cobora din creştet. Judecînd după înfăţişare, ar fi fost candidatul perfect pentru rolul maestrului de arte marţiale dintr-un film kung fu cu buget redus. Pînă la decesul lui, puţini oameni ştiuseră că era echivalentul orbital al lui J. P. Morgan, o eminenţă cenuşie care în domeniile comerciale, financiare şi informaţionale era precum Dumnezeu Tatăl în creaţia Sa: invizibil şi omniprezent. Numele nu-i mai apăruse în mass media de cel puţin cincizeci de ani.

Murise în urma unui accident banal. Sistemul de ventilaţie al locuinţei sale orbitale se defectase, iar el se asfixiase în somn. Vasta sa avere, camuflată atît de bine în diverse fundaţii, trusturi şi corporaţii încît de cele mai multe ori acestea nu ştiau unele de existenţa altora, fusese probabil împărţită deja între persoane influente care profitaseră de confuzia generală.

Între planurile de construcţii pe care le accesasem la Shanghai se aflau şi sistemele de ventilaţie ale unor habitaturi orbitale. Ştiam că un accident precum acela în care murise Kirilov presupunea blocarea simultană a cinci sisteme principale şi două auxiliare, ca şi debranşarea unor instalaţii de supraveghere. Şansele ca toate aceste defecţiuni accidentale să aibă loc simultan erau ceva mai mici decît şansa mea de a cîştiga lozul cel mare la loterie fără să cumpăr vreun bilet.

În căsuţa de chirpici unde stăteam era zăpuşeală, însă pe mine m-au trecut deodată transpiraţii reci. Închipuirea mea începu să ţeasă urzeli de conspiraţii complicate, în care un număr neprecizat de agenţii implicate într-un război secret îi recrutau pe toţi pentru a lupta cu gesturi banale, încărcate de semnificaţii nebănuite, împotriva tuturor. Îmi imaginam fiecare trecător, fiecare chinez pe bicileta lui, fiecare băieţel african înhămat la bidonul său toroidal, fiecare şofer de taxi şi fiecare dee-jay primind plicuri cu instrucţiuni, extrăgînd din reţelele ubicue informaţii care apoi erau transformate în arme de temut.

Aş fi vrut să-mi dau demisia, însă nu aveam nici cea mai mică idee cui anume aş fi putut să i-o prezint. Mi se contura treptat bănuiala că nu existau decît foarte puţine moduri de a părăsi organizaţia pentru care lucram, şi nici unul dintre ele nu mi-ar fi fost prielnic. Am început să caut o soluţie, dar înainte de a găsi vreuna mi-a venit un plic care m-a trimis la o altă destinaţie, cu o nouă misiune.

Apoi a mai sosit unul.

Şi încă unul.

Aş putea spune că am vizitat astfel o mulţime de oraşe, dar adevărul e că de văzut am văzut de fiecare dată hangarele, bidonvilurile, platformele industriale în descompunere, nu oraşele. Agenţia - dacă este o agenţie - nu mi-a lăsat niciodată răgazul necesar pentru a vizita centrele pustii, sigilate sub cupole geodezice, ale Parisului sau Veneţiei. Iar hangarele şi bidonvilurile erau toate la fel.

Am făcut cam acelaşi lucru, săptămînă de săptămînă. M-am ferit să mai urmăresc ştirile, temîndu-mă de ceea ce aş fi putut întîlni acolo, şi în schimb m-am mulţumit să îndeplinesc ceea ce mi se cerea. Am spart coduri şi-am accesat bănci de date, am cules informaţii şi am pus cognoboţii să descopere legăturile dintre ele.

Dar săptămînă de săptămînă m-am tot întrebat cît va mai dura pînă cînd un alt operator anonim, altundeva, are să primească ordinul să adune informaţii care se referă la mine, cît va mai dura pînă cînd o altă agenţie mă va lua în obiectiv. Probabil că alţi *operatori* vor monitoriza, sau deja monitorizează, informaţiile referitoare la fiecare aspect al existenţei mele, căutînd micile detalii relevante care să servească scopurilor agenţiei. Nu aş putea să-mi explic pentru care motiv sînt vizate ţintele, sau pe ce criterii sînt alese, fiindcă nu am fost informat despre asta şi nici nu cred că voi afla vreodată.

Nu am decît o idee foarte vagă, cel mai probabil eronată, despre dimensiunile şi puterea acestor organizaţii, dar aş putea să-mi iau nişte măsuri de precauţie. Aş putea schimba periodic codurile. Ar trebui să folosesc pseudonime pentru liniile de credit. Mi-aş putea modifica din cînd în cînd fizionomia cu ajutorul chirurgiei estetice şi al nanomecanismelor. Toate astea nu înseamnă mare lucru, dar oricum sînt mai mult decît nimic, şi cel puţin creează iluzia protecţiei. Altfel, nu peste mult timp, prin cotloanele fără nume ale gulagului global al sărăciei are să-mi apară numele într-o ştire. Şi sînt convins că, în ceea ce mă priveşte, ştirea nu va fi plăcută. Nici pe departe.

FICŢIUNI

Acest text îi este dedicat lui Horia Nicola Ursu care ne-a oferit tuturor surpriza plăcută numită *Ficţiuni.*

Se numea Slo Mo şi era o cafenea. Sau cafenea fusese iniţial. Nici patronii, nici angajaţii nu ar fi putut găsi o denumire care să sintetizeze într-un cuvînt toată gama de distracţii şi tranzacţii care se desfăşurau non-stop în local. Aşa încît cafenea era un termen la fel de bun ca oricare altul. După lungi insistenţe, persoanele suficient de masochiste chiar puteau primi ceşti cu un lichid ce se înrudea de departe cu cafeaua.

În Slo Mo, printr-un fel de convenţie tacită, niciodată formulată explicit, funcţiona un gen de armistiţiu al tensiunii nervoase, o suspendare a agitaţiei vecine cu isteria care stăpînea întreaga societate. Era perfect normal să aştepţi un sfert de oră sau mai mult înainte să te bage chelnerii în seamă, şi nimeni nu se uita chiorîş la tine dacă nu-ţi beai berea în viteza a patra.

Tendinţa asimptotică spre curăţenie perfectă, geometrie perfectă, ordine perfectă care transformase cartiere întregi în cutii reci din sticlă reflectorizantă avea în Slo Mo semn contrar, nimănui nefiindu-i foarte limpede dacă din motive estetice sau pur şi simplu din cauza acumulării aluvionare a efectelor delăsării, vreme de cîteva decenii de-a rîndul. Scaunele aveau protuberanţe înalte acolo unde ar fi trebuit să li se afle spătarele, numai că semănau mai curînd cu scheletele fosilizate ale unor coloşi vertebraţi pe care geologii deocamdată nu se deranjaseră să le cureţe complet de resturile straturilor de rocă în care le găsiseră. În interstiţii se aflau atlase întregi ale unor ţinuturi încă nedescoperite sau inventate, hărţi închipuite din pete de lichid de toate culorile şi prafuri provenind din laboratoare mai mult sau mai puţin legale.

Soarele rareori îşi găsea drum prin ferestrele acoperite cu un palimpsest de grafitti, iar tuburile fluorescente emiteau o lumină vecină cu spectrul ultraviolet, conferind localului aparenţa unui peisaj subacvatic. În lumina aceea nefirească, oamenii aveau dantura sclipitoare a unor peşti răpitori de mare adîncime.

Pereţii erau la rîndul lor prezenţe vagi, mai mult bănuite, îndărătul a nenumărate straturi de tapet şi tencuială în care ultima echipă de la decoraţiuni interioare şi un număr apreciabil de clienţi făcuseră explorări de amploarea unor săpături geologice. De-a lungul zidurilor se înşirau televizoare din diferite generaţii, unele încă în stare de funcţionare, altele pîlpîind nehotărîte; cîteva dintre ele fuseseră transformate în acvarii, iar cele mai vechi îşi revărsau viscerele de cabluri şi tuburi vidate, ca nişte cadavre uitate de cine ştie cînd pe masa de disecţie. Cîteva ventilatoare desperecheate agitau fără rost aerul supraîncălzit, în timp ce printre mese se strecurau încet arahnoizi pe care coroziunea şi virusurile le aduseseră în pragul paraliziei.

Nick venea adesea în Slo Mo, lăsînd în urmă agitaţia frenetică ce constituia realitatea sa cotidiană. Îi plăcea să acceseze acolo un mediu virtual pentru mai mulţi utilizatori, o simulare numită *2 Fast 2 Live/2 Young 2 Die.* Deşi transputerul său încă nu era complet uzat moral, ratele prohibitive de acces în reţea de la domiciliu îl determinaseră pe Nick să caute localuri unde, pe baza unei taxe acceptabile, să poată accesa medii virtuale pe timp nelimitat. Slo Mo mai avea şi avantajul că nimeni nu punea niciodată întrebări incomode despre provenienţa programelor rulate sau plata taxelor de licenţă, spre deosebire de cognoboţii poliţiilor informaţionale controlate de trusturile software, care îi sîcîiau permanent pe utilizatori la ei acasă.

Dintre clienţii permanenţi de la Slo Mo care veneau pentru a accesa diferite medii virtuale, unii susţineau că localul era de fapt o enclavă menită să facă testări beta în folosul corporaţiilor, fără a plăti însă utilizatorilor sumele prevăzute de lege. Alţii, cu o viziune ceva mai romantică, credeau că libertatea de a utiliza software fără licenţă le era scump plătită prin eforturile unor programatori de înaltă clasă care, în colaborare cu IA-uri neînmatriculate, codificau fluxurile informaţionale din Slo Mo pentru a nu fi interceptate de autorităţi. Nick bănuia că de fapt localul achita periodic o sumă care

echivala în mare taxele de licenţă pentru o gamă de programe, iar trusturile software nu se mai deranjau să îi ia la bani mărunţi. Nu se ostenise niciodată să îşi verifice ipoteza.

Se instală la barul circular din imitaţie de abanos în care nenumăraţi clienţi scrijeliseră tot felul de inscripţii criptice, întrepătrunse într-un hipergrafitto imposibil de descifrat. Barmanul, un lituanian cu părul de un blond spălăcit şi nişte ochi imposibil de albaştri, îl salută cu o mişcare a sprîncenelor.

- Ce mai faci, Nikky, băiete? Te servesc cu chestia obişnuită?

Nick se foi pe taburetul înalt cu picioare cromate din care rugina muşcase cu sete. Accentul barmanului avea ceva nefiresc, iar replica părea să fi venit dintr-un film prost. Dacă stătea să se gîndească, lituanianul probabil învăţase engleza prin cinematografe de mîna a treia. Filmele proaste se răzbunau şi ele în felul lor.

- Azi mi-a venit ajutorul de şomaj, moşule. Dă-mi un gin cu apă tonică.

Ezită o clipă, cu gîndul la lunga lună care venea.

- Vezi să fie de-ăla scoţian care miroase a ienupăr. Măcar o dată pe lună să nu beau rahaturi de-astea sintetice.

Lituanianul dădu din cap şi se îndepărtă. Probabil că filmele pe care le văzuse nu conţineau replici referitoare la ginul natural cu aromă de ienupăr. Asta presupunînd că moleculele de sinteză care copiau structura genetică a ienupărului mai aveau cît de cît legătură cu ceea ce încă se mai numea în mod convenţional mediul natural.

Era încă devreme, de aceea Slo Mo era aproape gol. În imediata sa apropiere, Nick vedea numai doi portoricani care mîncau cine semipreparate în loc de mic dejun, iar lîngă un perete întrezărea o formă lungită pe podea, care ar fi putut fi un cadavru, un beţiv adormit sau o idee nereuşită a echipei de la decoraţiuni interioare. Din boxe se auzea ultimul single al trupei Sadistic Statistic însoţit de comentariile unui deejay de pe Zappa.

- Face şaizeci de dolari, Nikki, spuse lituanianul aşezîndu-i dinainte paharul cu gin şi apă tonică.

Nick sorbi încet. Pe pahar se rotea o reclamă cu litere străvezii: *Noua generaţie a ales întotdeauna Toxi Cola.* După ce cuvintele descriseră un tur complet paharul redeveni transparent, iar apoi apăru o nouă reclamă.

- Ar fi fost frumos din partea ta să serveşti clienţii în pahare pe stil vechi. Măcar din alea analogice, cu inscripţii statice, remarcă Nick întinzîndu-i cartea de debit lituanianului.

- Cele statice sînt prea uşor de ignorat, răspunse barmanul. Şi nici nu ne plăteşte nimeni ca să le folosim.

- A venit cineva pe la separeuri?

- Numai Tina. A rămas aici de-aseară. Nu ştiu sigur dacă a stat toată noaptea în reţea sau pur şi simplu n-a avut unde să doarmă.

Nick dădu din cap. Tina era o împătimită a realităţilor virtuale, dar mediile pe care le accesa de obicei nu semănau deloc cu acelea preferate de el.

- Cred că-mi beau ginul şi mă duc şi eu la cutiuţă o zi sau două. Cel mult o să mai ies din cînd în cînd ca să mai iau ceva de mîncare.

- Sigur, Nikki. Bin Long a gătit spaghete de-azi dimineaţă.

- Ştiu. Găteşte spaghete dis-de-dimineaţă de cînd s-a deschis Slo Mo. N-a aflat încă nimeni dacă mai e în stare să gătească şi-altceva.

Lituanianul ieşi să descarce nişte lăzi de bere, iar Nick rămase singur la bar, bîndu-şi ginul cu sorbituri mici. Portoricanii plecaseră, lăsînd în urmă tăvile de plastic cu nişte resturi unsuroase şi şerveţele de hîrtie mototolite. Postul de pe Zappa transmitea acum o melodie mai veche cu Moskovskaya & The Terrible Hangovers. Lui Nick i-ar fi plăcut să-i spună barmanului să închidă muzica, pentru că în acea dimineaţă Slo Mo era mai pustiu decît de obicei şi îndemna la tăcere şi meditaţie, ca o catedrală stîngace închinată mediilor de comunicare unde televizoarele erau în acelaşi timp icoane şi relicve.

Plimbînd alene o picătură de gin pe limbă, Nick începu să se gîndească la mediul virtual în care avea să-şi petreacă ziua. Se numea *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die* şi avea toată lentoarea şi graţia unui spectacol de balet clasic. S-ar fi putut numi la fel de bine *Suburbia*, căci era o utopie suburbană, o reconstrucţie digitală a suburbiei hollywoodiene

idilice din secolul precedent de unde grevele gunoierilor, ucigaşii în serie şi nevrozele rudelor fuseseră eliminate cu grijă. Îi făcea plăcere să se plimbe pe străzile suburbiei într-o jachetă de doc decolorată şi nişte blugi jerpeliţi. În *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die* era mereu după-amiază, genul acel de perioadă a zilei cînd lumina avea culoarea mierii şi oamenii respectabili cu serviciu şi copii tundeau peluza din faţa casei. Nick n-avea serviciu, nici copii şi nici măcar peluză, aşa încît în loc să ţină de coarne un aparat de tuns iarba îşi permitea să se uite la alţii cum se agitau încoace şi încolo ca nişte cîini în lesă. *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die* era genul de loc unde mai puteai avea parte de asemenea după-amieze, cu miros de iarbă proaspăt cosită şi lumină aurie.

- Ce faci, Nick, ai căzut din pat de te-ai trezit aşa de dimineaţă?

Ridică privirea şi întîlni ochii căprui ai Tinei.

- 'Neaţa. Tina. Bei ceva?

Fata se cocoţă pe un taburet cu tapiţeria sfîşiată, apoi îşi rezemă bărbia pe mîinile împreunate. Lumina de neon îi lucea pe scalpul ras.

- Ţi-a venit ajutorul de şomaj? Luna asta a întîrziat niţel.

- Se mai întîmplă. Ce-ai vrea să bei?

Îl privi cu coada ochiului. Pielea îi era de un ciocolatiu puţin mai închis decît irişii.

- În cazul meu e cam devreme pentru asta. Sau cam tîrziu. N-am închis un ochi de ieri dimineaţă şi dacă beau ceva mă turtesc. Poate altă dată.

- Peste o lună, răspunse Nick cu un zîmbet strîmb. Ai accesat ceva marfă azi-noapte?

Tina se frecă la ochi, gînditoare. Făcea eforturi vizibile pentru a nu adormi acolo, rezemată de bar.

- Marfă rău de tot. Se întîmplă ceva cu mediile virtuale.

- Virus?

- Nu arată a virus. Am văzut destule virusuri, dar de data asta e cu totul altceva.

- Cum arată drăcia asta?

- O să vezi. Era în toate mediile pe care le-am accesat azi-noapte, aşa încît probabil că a ajuns şi în pelteaua aia plicticoasă pe unde-ţi pierzi timpul.

Se ridică şi-l bătu pe umăr.

- Vezi ce faci, Nick. Eu mă duc să mă culc.

Dădu pe gît ultima înghiţitură de gin, apoi se îndreptă spre separeuri. Cu una sau două excepţii, boxele pentru realitatea virtuală erau goale. Intră în ultima boxă, aceea aflată cel mai departe de zgomotul din bar. Pe o consolă se afla un Seiun vechi, într-o carcasă de polimer transparent, iar pe spătarul scaunului desfundat atîrna un costum de date, lipsit de viaţă ca pielea proaspăt jupuită a unui animal. Pe carcasa Seiun-ului cineva mîzgălise cu un marker negru: *Dacă crezi că lumea asta-i nasoală, ar trebui să vezi cîteva dintre alelalte.*

Nick căută în geanta sport pe care o purta pe umărul stîng şi scoase un spray antiseptic. Întoarse costumul pe dos, făcînd să-i licărească în lumina fluorescentă reţeaua fină de inductori metalici, şi-i pulveriză din belşug toată suprafaţa. Teoretic, angajaţii din Slo Mo îndeplineau această operaţiune în urma fiecărui utilizator, dar Nick prefera să facă singur încă o dată dezinfecţia ca să se ştie în siguranţă.

Încuiatul uşii era mai mult un gest simbolic, fiindcă pereţii separeurilor erau din placaj vechi, umflat de umezeală. Se dezbrăcă, punîndu-şi hainele în ordine, apoi îşi puse costumul de date şi coborî vizorul căştii. Ştia bine că utilizatorii înstăriţi îşi permiteau să aibă nanomecanisme construite din substanţe organice proiectate special pentru a avea compatibilitate maximă cu metabolismul şi fondul lor genetic, iar distincţia fundamentală dintre realitate şi virtual dispăruse complet pentru ei, îngemănînd perfect fluxurile informaţionale din reţele şi inputul senzorial. Numai că, pînă la apariţia clonelor taiwaneze ieftine care să producă aproximativ acelaşi efect la o zecime din preţ, Nick trebuia să se mulţumească cu costumele greoaie de date de la Slo Mo.

Din baza virtuală Slo Mo operă o translaţie într-o bază freeware din Insulele Canare, iar acolo accesă *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die*. În timp ce aştepta încărcarea programului, pe lîngă el trecură doi puştani şi o fată pe planşe de surfing. Planşa unuia dintre băieţi arăta ca un colaj bestial de motive metaliste, iar a celuilalt era o ediţie shareware de la Minsk.

Accesă programul fără să intre în vorbă cu puştanii.
La început crezu că greşise codul de acces şi ajunsese în alt mediu virtual. Verifică toate coordonatele.
Nu greşise.
În schimb, ceva era complet greşit în *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die.* Lumea intrase în descompunere. Nick nu ar fi putut spune ce anume declanşase procesul, dar semnele erau vizibile pretutindeni. Din zidurile caselor, în locul iederei pentru care creatorii mediului *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die* plătiseră drepturi de autor companiei de software GreenDream, creşteau smocuri de păr, ca nişte creaturi sinistre scăpate într-un tîrziu din laboratorul doctorului Frankenstein. Maşinile parcate în alei, mastodonţi din secolul precedent în motoarele cărora ardeau combustibili fosili, se înmuiaseră ca nişte meduze monstruoase uitate la soare. Firele de iarbă din peluze deveniseră aşchii lungi din sticlă verde, loc de promenadă pentru fachiri. Iar uşile cu panouri din lemn lăcuit, pentru irizaţiile şi fibra cărora Nick scrisese nenumărate rînduri de cod, se prefăceau în pulbere la cea mai mică atingere.
Privi multă vreme împrejur, nevenindu-i să creadă că lumea la construirea căreia luase şi el parte se alterase în asemenea măsură. Apelă un program antivirus care îi trimise dinainte un detectiv caricatural înarmat cu o lupă enormă.
- Ce virus e ăsta? Giger? întrebă Nick.
Detectivul se uită prin lupă la o aşchie din sticlă verde, apoi clătină din cap. - Dali?
Încă un semn negativ din cap, însoţit de o ridicare din umeri.
- Bosch?
Detectivul ezită o clipă, apoi clătină iarăşi din cap.
- Leonardo?
- Nu fi absurd. Leonardo are cu totul alte efecte vizuale.
Crezu că îi vorbise programul antivirus, însă realiză că vocea venise de undeva din spatele său. Cînd se întoarse, îi văzu din nou pe cei trei adolescenţi cu planşe de surfing. Fata părea să fi fost desenată de un autor de manga.
- Nu este nici un virus cunoscut. Am examinat totul la nivel de hex, continuă cel mai înalt dintre cei doi băieţi. Aparent totul este în regulă cu programul, şi cu toate astea lumea virtuală se destramă.
- Lumile virtuale se destramă, întări fata.
Nu avea nici un motiv să-i creadă. Dar îi crezu.

Nick parcurgea labirintul din *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die.* Cu o mînă încleştată pe joystick şi cu cealaltă formînd coduri pe tastatură, căuta poarta care să-l ducă la nivelul următor. Trecuseră deja două săptămîni de cînd juca în reţea această simulare 3D care părea să fie cea mai populară clonă *Doom* a anului. Partenerii, sau mai degrabă concurenţii, apăreau de pe toate meridianele, prezentîndu-se de cele mai multe ori - atunci cînd nu erau prea ocupaţi cu împuşcarea monştrilor de tot felul pentru a se mai prezenta - sub nume de genul Mykros Kopyk sau Inpho Nympho. Explorarea subteranelor era cu atît mai palpitantă cu cît monştrii aveau obiceiul să învie după cincisprezece secunde dacă nu se folosea împotriva lor şi descîntecul magic potrivit.
După ce trecu printr-o uşă secretă, Nick ajunse într-o sală ticsită cu creaturi care nu se hotărîseră foarte bine dacă erau minotauri sau gorgone. Declanşă aruncătorul de flăcări şi începu să le pîrjolească metodic. Deodată monitorul se stinse, apoi calculatorul se resetă.
- Iar s-a întrerupt curentul, mormăi Nick exasperat. Şi n-am apucat să salvez jocul.
În loc să revină în fantezia 3D, preferă să acceseze o cameră de discuţii din reţea. Cameră era un termen folosit în mod metaforic, dat fiind că Nick nu avea în nici un fel sentimentul de a se afla într-un spaţiu virtual asemănător cu cel fizic. Tot ceea ce vedea pe monitor erau şiruri de cuvinte transmise prin reţea de participanţi la discuţie din întreaga lume.

"vam spus io că sentîmplă ceva aiurea. ieri eram în web şi discutam cu nişte tipi de pe coasta de vest şi miau zis că-

unde discutaţi?
alt.cyberspace. acolo se duce fiecare săşi ddea cu părerea cear fi de făcut cu reţeaua şincotro so apuce.
pe arătură, ca deobicei :D
peacolo ai apucato tu, mikro. ăia ziceau că sentîmplă nişte kestii ciudate, care nu se explicăn niciun fel. că şi-au băgat nasul pînă şi în protocoale, au bibilit şi sistemele de operare, şi organizarea reţelelor, şi tot nu i-au dat de cap.
reţeaua nare cap şi coadă. na avut niciodată. toate protocoalele astea nus decît o tentativă nereuşită dea struni haosul. marele mister e că reţeaua funcţionează.
zise marele profet kaos unlimited, care dupaia tăcu mîlc de frică să nu primească iar mesaje urîte pînă la blocarea serverului ca data trecută ;-P
aşa nu mai apucăm sauzim nici pînă mîine ce se întîmplă de fapt cu reţeaua. ne spui, tina, sau ne laşi să ghicim singuri?"

Nici mesajele schimbate în camera de discuţii nu erau prea edificatoare. Nick închise calculatorul, mai ales că monitorul se încinsese foarte tare şi nu avea chef să-l vadă ars. Se întinse de-i troznmiră oasele, apoi se uită la ceas şi află că iar se făcuse seară, iar irosise o zi întreagă cu jocurile în reţea, iar avea să inventeze scuze duminica la masă, în casa părinţilor, referitoare la locurile de muncă pe care le căutase şi care-i fuseseră luate de sub nas de alţii care fireşte că nu aveau nici pe departe calităţile lui, dar reuşiseră pe baza unor intervenţii din partea rudelor, şi nu s-ar putea vă rog frumos să-i dea un împrumut pentru plata chiriei, săptămîna viitoare precis găseşte ceva şi o să-i înapoieze în cel mai scurt timp din primul salariu. Probabil că părinţii lui se simţeau şi mai jenaţi decît el de variaţiile pe aceeaşi temă în care făceau un efort politicos şi extrem de vizibil de a crede o lună, şi încă una, şi încă, pînă Dumnezeu ştie cînd.
Deschise frigiderul, pe uşa căruia se afla un autocolant vechi şi pe jumătate dezlipit cu motanul Garfield, şi scoase un pachet cu şase cutii de bere. Erau şi nişte alune uitate pe undeva printr-un sertar, dar n-avea nici un chef să le caute. Simţea că cineva îi aşezase un strat uniform de hîrtie glasată pe interiorul pleoapelor. Prima bere o rase dintr-o suflare, după care închise frigiderul şi se instală pe un taburet, rezemîndu-se de chiuveta în care zăcea un maldăr de vase mucegăite.
Va să zică, ceva aiurea se întîmpla cu reţeaua, ceva atît de subtil încît nici măcar şmecherii cu doctorate în informatică şi salarii cu multe zerouri nu-i puteau da de cap. Buun. Dacă era ceva atît de diafan, de iluzoriu, de insesizabil, în ce măsură l-ar fi putut afecta pe el, care nu avea altă pretenţie de la tot sistemul decît să-i permită să schimbe mesaje cu alţi utilizatori şi să vîneze împreună cu ei nişte monstruleţi pe un ecran? Nu?
Lăsă cea de-a doua cutie peste maldărul de vase din chiuvetă, iar pe celelalte patru le luă cu el şi le aşeză lîngă tastatură. Porni iar calculatorul, după care accesă din nou jocul *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die*.
Decorul semăna în linii mari cu ceea ce se aştepta Nick, însă era sigur că nu mai ajunsese niciodată la nivelul acela. Ceea ce era ciudat, fiindcă el comandase încărcarea jocului salvat cel mai recent. Mai ciudată, însă, i se părea pustietatea sălilor cu bolţi de piatră care apăreau pe monitor. Toate nivelurile anterioare fuseseră populate de monştri, uneori în asemenea măsură încît Nick se întrebase cum de aveau loc unii lîngă alţii. Dar de această dată se perinda prin săli întunecate şi tăcute, cu enorme coloane de bazalt. După multă vreme ajunse la un puţ enorm din piatră, al cărui capăt era imposibil de distins în întuneric. Nick dădu contrastul şi luminozitatea monitorului la maximum, dar nici asta nu ajută prea mult. Coborî pe o scară în spirală, cale de mai multe sute de trepte, pînă cînd le pierdu şirul. Apoi, aproape pe neaşteptate, ajunse jos.
Pe podeaua puţului stătea aşezat un bătrîn orb care purta pe umăr o creatură cu ochi mari, cioc coroiat şi pene înfoiate. Lîngă bătrîn, pe lespezile de piatră umedă, era o sabie de samurai cu lama acoperită de rugină.
- Eşti unul dintre participanţi? întrebă Nick. Bătrînul nu semăna nici pe departe cu efigiile pe care şi le construiau împătimiţii jocului, aşa încît întrebarea fusese pusă mai mult din politeţe.
- Participanţi la ce? întrebă orbul.

- La joc, fireşte.
Bătrînul mîngîie creatura care-i stătea cocoţată pe umăr.
- Am impresia că nu o să mai fie multă vreme ceva anume la care să participăm. Mi-a ruginit şi sabia.
- Se degradează jocul?
- Şi jocul. Dar nu numai el.

- Gata, băieţi, zise regizorul. Ajunge pe ziua de azi. Mîine ne vedem la opt în studio.
Actorii ieşiră de pe platoul de filmare. Nick îşi aprinse o ţigară înainte da a pleca spre cabină ca să se demachieze.
- Cine vine la Slo Mo să mîncăm ceva? îşi întrebă colegii de echipă.
- Faci cinste? replică un tehnician care strîngea cablurile electrice.
- Dacă iei tu berea, dau un hamburger.
Reflectoarele începuseră să se stingă, unul cîte unul. Lipsite de lumina intensă a acestora, decorurile serialului de televiziune *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die* redeveneau nişte cartoane firave proptite în stinghii. Simulacre de mucava.
Nick se îndreptă către cabina sa, avînd grijă să nu se împiedice de nimic. Cînd să intre, pe lîngă el trecu pompierul de serviciu.
- Domnu', domnu'! Pe platou nu se fumează, îl mustră acesta.
- Dumneata nu vrei una? făcu Nick, întinzîndu-i pachetul de Lucky Strike.
Pompierul acceptă o ţigară, o aprinse de la bricheta lui Nick, mulţumi cu un semn din cap, iar apoi plecă înapoi de unde venise.
- Mă duc să o fumez afară, spuse el peste umăr în chip de explicaţie.
Nick se demachie rapid, se schimbă, lăsînd costumul de filmare pe un umeraş din lemn, la aerisit, apoi se grăbi spre Slo Mo.
Localul apăruse cu cîteva luni în urmă, scutind echipele de filmare de efortul de a mai căuta în centrul oraşului localuri cu mîncare nesofisticată şi preţuri rezonabile. Numele Slo Mo era uşor ironic, avînd în vedere că localul servea mîncăruri la minut.
Cînd intră, îi căută din priviri pe colegii săi. Fumul de tutun se amesteca cu mirosul mîncărurilor şi cu căldura cuptoarelor şi a plitelor încinse. Îi făcea plăcere să regăsească atmosfera aceea agreabilă la sfîrşitul fiecărei zile de lucru.
- Ce faci, Nikki, băiete? îl întîmpină barmanul lituanian. Cu ce te servesc în seara asta?
Accentul barmanului avea ceva nefiresc, dar de cînd lucra în televiziune Nick îşi auzise limba maternă stîlcită în moduri care de care mai atroce de către persoane care nici măcar nu aveau scuza că provin din Lituania.
- O pizza pepperoni. Mă găseşti la masă, cu băieţii.
Plăti, apoi îşi făcu loc cu coatele prin înghesuiala de lîngă bar. Descoperi că "la masă, cu băieţii" fusese o previziune inexactă. În jurul mesei stăteau numai cîteva figurante.
- Unde sînt băieţii? întrebă Nick, încercînd să nu pară prea dezamăgit.
- S-au dus la Alex să facă un biliard, îi răspunse Tina. Nu te duci şi tu după ei?
- Ăă, am comandat o pizza... explică Nick. Să vă aduc cîte o Cola?
- Am dat deja comandă, mulţumim, replică Audrey.
Se aşeză între ele, căutînd să lase impresia că era o cantitate neglijabilă.
- Şi tipu' ăsta, tehnicianul, continuă Tina, mi-a zis că e ceva aiurea cu televiziunea. Spunea că numărul canalelor a scăzut dramatic, şi că n-a mai rămas nici un comsat.
- Ce-i aia comsat? întrebă Audrey.
- Nu mi-a zis. Cred că era un cuvînt inventat de el, ca să mă dea pe spate. Şi-a mai spus că de cîtva timp televiziunea nu mai e nici măcar color.
- Cum adică?
- Pretindea că-şi aminteşte o perioadă cînd televiziunea era color, cu zeci de canale, şi televizorul era acţionat de pe canapea cu o chestie numită telecomandă.
- Fii, dragă, serioasă, interveni Nick. Televiziunea nu are cum să fie color; e o imposibilitate tehnică.

Nicholas termină de dactilografiat nuvela şi începu să o corecteze. Dacă redactorul literar avea s-o accepte, probabil că urma să apară într-unul din următoarele numere ale revistei *2 Fast 2 Live / 2 Young 2 Die*, iar lui avea să-i parvină un cec cu plata drepturilor de autor. Ceea ce ar fi fost grozav, fiindcă trebuia să-i plătească pensiunea doamnei Tina.

După ce termină corectura, Nicholas puse manuscrisul într-o mapă de carton pe care o legă cu un elastic. Îşi îmbrăcă paltonul, îşi luă pălăria din cuier şi coborî scările. Treptele din lemn scîrţîiau îngrozitor, iar la ora aceea foarte matinală zgomotul lor părea de-a dreptul insuportabil.

Ajuns în stradă, Nicholas opri un taxi. Fordul în care se urcă era foarte nou şi elegant. De fapt, modelul acesta, numit T de către domnul Henry Ford, nu începuse a fi produs decît de cîteva luni. Şoferul era un bărbat înalt, cu faţa triunghiulară şi ochelari rotunzi. Pe bordul automobilului se vedea scris ceva. De pe bancheta din spate, Nicholas îşi concentră privirea şi izbuti să descifreze: CUVINTELE NU POT SĂ.

- Cuvintele nu pot să ce? întrebă el cam nedumerit. Nu ai avut loc să termini fraza, sau care a fost problema?

- Cuvintele nu pot să. Atît, răspunse şoferul ridicînd din umeri.

- Mă tem că nu înţeleg.

- Nici eu nu înţeleg o mulţime de lucruri, continuă şoferul, aşezîndu-şi mai bine ochelarii pe nas. Ca de exemplu de ce conduc un Ford model T cînd îmi amintesc că mai demult şofam un Dodge Caravan.

- Nu cred că am auzit de marca asta de automobile, replică Nicholas.

- Sau de ce inscripţia de pe bordul maşinii este scrisă cu creionul. Îmi amintesc că era imprimată cu litere autocolante.

- Autocolante? reluă Nicholas, dîndu-şi pe ceafă pălăria. Nu există litere autocolante.

- Aşa e, încuviinţă şoferul. Nu mai există o grămadă de lucruri, inclusiv literele autocolante.

Din fericire ajunseră la destinaţie. Şoferul i se păruse tare suspect lui Nicholas. Poate chiar nebun.

Aşteptă să-i vină rîndul la ghişeu şi îi întinse manuscrisul funcţionarului.

- Vă rog să trimiteţi acest text prin telegraf la editura Omnibooks.

- Prin ce? întrebă funcţionarul nedumerit.

- Prin telegraf. E oficiu poştal, nu?

- E oficiu poştal, într-adevăr, dar nu avem aşa ceva. Nu cred că am mai auzit cuvîntul, de fapt. Dacă doriţi să expediaţi mesajul prin poştă...

Nicholas căută prin buzunare. Din păcate nu mai avea bani pentru plic şi timbre. Apoi îşi aminti că îi rămăsese un plic în birou, de săptămîna trecută. Şi poate că doamna Tina avea să-i împrumute un timbru.

Pe stradă nu se vedea nici un automobil, aşa încît luă o birjă. Urcă scările în fugă, ciocnindu-se de menajeră la etajul întîi, apoi luă plicul şi coborî în stradă la fel de repede.

Strada nu mai era asfaltată, nici măcar pietruită, ci pavată cu scînduri. I se păru ciudat, dar era prea grăbit pentru a se gîndi la asemenea detalii. Nici birje nu se mai vedeau, ci numai pietoni şi din cînd în cînd cîte un om călare.

La oficiul poştal iî întinse plicul timbrat funcţionarului. Acesta privi plicul cu un aer nedumerit.

- La ce foloseşte gravura asta mică din colţul misivei? întrebă el curios.

- E timbrul, răspunse Nicholas. În felul acesta se plăteşte transportul mesajului.

- Nu cred, replică funcţionarul cu convingere. Transportul e plătit de destinatar. Aşa a fost dintotdeauna. Şi gravuri dintr-astea lipite pe misive n-am mai văzut.

- Nu înţeleg, spuse Nicholas cuprins de panică. Îmi dau seama că într-adevăr se întîmplă ceva groaznic, ceva imposibil de explicat cu lumea noastră. Aş vrea ca măcar nuvela mea să ajungă la tipografie.

- Unde? întrebă funcţionarul.

- Nici măcar tipografii nu mai sînt? spuse Nicholas pe un ton aproape rugător. Chestiile alea cu litere mobile, care iniţial foloseau o presă cu şurub, ca teascurile de vin?

- Ştiu sigur că aşa ceva nu poate exista, replică ferm funcţionarul. Tot atît de sigur cum ştiu că mă cheamă Johannes Gutenberg.

I pak dau de ştire domniilor voastre, cinstite feţe boiereşti, că lumea în care cu toţii vieţuim au fost ajuns la ceas de grea cumpănă şi încercare. Aş fi ispitit să cred, cinstite feţe, că întocmai precum tărîmurile închipuite cu care ne petrecem ceasurile de zăbavă, şi lumea noastră au fost lovită de greu blestem, şi în loc a merge înainte, cum s-ar cuveni, se-au dus tot îndărăpt de atîta amar de vreme, iară noi odată cu ea, spre spaima domniilor voastre şi a mea deopotrivă.

Gînditu-m-am ceasuri în şir, şi vă fac şi vouă, boieri dumneavoastră, întrebare: Ce cred despre domniile lor cele feţe omeneşti închipuite despre care am fost scris atîtea cărţi pe suluri de pergament? Au nu li se pare tărîmul lor tot aşa de aievea pre cît este lumea noastră pentru noi? Nu cred domniile lor a fi tot aşa de plini de vieaţă pre cît credem şi noi a fi? Şi oare nu sînt ei alta decît închipuiri părelnice în cugetul nostru, boieri dumneavoastră, mai greu de atins sau de văzut decît oglindirile din apă sau umbra omului în miez de noapte? În ce temei cred domniile lor a fi aievea? Şi, orice ar crede, oare lucrurile stau aşa cum cred domniile lor?

Rogu-vă a nu mă crede smintit, boieri dumneavoastră, dar asemine întrebări îndrăznim a pune despre noi înşine. Poate că şi noi nu sîntem alta decît umbre părelnice în închipuirea altuia, iară lumea noastră ce-o vedem şi atingem nu-i nimic alta decît tot un tărîm închipuit. Şi cum tărîmul nostru închipuit se-au fost destrămat din tot felul de pricini, de la cărţi ce nu am avut vreme a scrie, ori care nu au fost ajuns la timp ori deloc din pricina drumurilor proaste şi a tîlharilor ce aţin calea olacilor, tot aşa lumea noastră se-au destrămat ca pînza putrezită fiindcă nimeni nu a mai avut vreme să o închipuie.

Iară de-ar fi aşa, apoi nu trebuie cu nici un chip să ne pierdem nădejdea, cinstite feţe boiereşti. Cum toate cele din tărîmurile închipuite de noi în cărţile ce-am scornit împreună ne sînt cunoscute, asemine lumea noastră le este ştiută în toate privinţele celor ce-au plămădit-o în cugetul lor. De-o fi să nu fim decît închipuiri părelnice, tot avem puterea de a trimite carte acelora şi a îi convinge să adaste iar în dulcea zăbavă a închipuirii ce ne dă vieaţă. Avem măcar grai şi putinţă de a le face cunoscută vrerea noastră, măcar de sîntem, cu o voroavă venită de la Rîm, numai nişte ficţiuni.

Cu preaplecată smerenie, Grămăticul Nicolae Ursachi.

Nota redacţiei

Faptul că textul "Ficţiuni" al colaboratorului nostru Florin Pîtea a apărut în acest volum (foarte real şi tangibil, după cum puteţi constata mulţumită exemplarului pe care îl citiţi în acest moment) aduce o dovadă de netăgăduit că premisa textului este numai o glumă literară cu nuanţe uşor solipsiste. De asemenea, vă informăm pe această cale că domeniul virtual *2 Fast 2 Live/2 Young 2 Die* poate fi accesat din nou fără probleme la adresa cunoscută.

SFINX

> În ciberspaţiu, toată lumea te aude cînd ţipi, dar de fapt nimănui nu-i pasă.

Acum te poţi odihni o vreme, iar vietatea ce ţi se zbate în colivia coastelor are timp să se domolească. Ai să citeşti o poveste. Nu, nu ridica privirea de pe text - fii sigur că e o poveste de felul celor care-ţi plac. E familiară şi în acelaşi timp stranie, iar tu faci parte din ea. Seamănă puţin cu visele tulburi care te sorb spre dimineaţă. Dacă te numeri printre cei ce dorm, probabil înţelegi.

Am putea începe cu sfîrşitul, care-ţi este cu siguranţă cunoscut. Dar vom începe cu începutul, care nici n-a avut loc cu prea mult timp îîn urmă. Sigur, ţie ţi se pare deja pierdut în negura vremurilor. De fapt, de atunci a trecut numai ceva mai mult de un an.

Era august, iar secţia de cercetare şi dezvoltare a corporaţiei Orbitech a lansat pe piaţă o nouă generaţie de programe anti-hacking. Sfinx. A fost mare vîlvă, s-au făcut campanii publicitare prin multimedia, au curs valuri de şampanie şi nenumăraţi clienţi au cumpărat programe Sfinx fără să aibă cea mai mică idee pe ce dăduseră banii.

Teoretic, Sfinx era la fel de eficient ca virusurile wetware în protejarea băncilor de date împotriva hackerilor. Diferenţa majoră constînd în absenţa efectului letal asupra celui infestat. Ideea a fost salutată ca fiind revoluţionară, umanitară şi încă vreo duzină de asemenea epitete care, privind retrospectiv, îmbinau seninătatea naivă cu umorul involuntar.

Ceea ce rămînea în viaţă, însă, era numai corpul hackerului. Programul Sfinx ştergea personalitatea, devora memoria, nimicea reflexele, rescria informaţia înmagazinată în creier, reorienta procesele mentale. Rezultatele erau un fel de zombi, carcase umane posedate de un demon digital, marionete acţionate de sforile nevăzute ale programului-păpuşar.

După numai două săptămîni, spitalele s-au umplut pînă la refuz cu foşti hackeri, deveniţi paiaţe jalnice care nici să meargă nu mai ştiau. Companiile de ştiri multimedia au transmis reportaje şocante, cu şiruri de paturi albe suprapuse pe culoarele spitalelor, ticsite cu forme omeneşti în care intrau tuburi, ace intravenoase şi endoscoape robotice miniaturizate. Organizaţii neguvernamentale precum Amnesty International şi Greenpeace au înaintat proteste către Adunarea Generală a Naţiunilor Unite şi Tribunalul Internaţional de la Haga. Dacă scandalul s-ar fi declanşat cu cîteva decenii mai devreme, poate că protestul lor ar fi avut oarecare însemnătate, însă în condiţiile de atunci, acesta nu avea decît valoare simbolică.

E adevărat, ai întîlnit termeni care nu mai înseamnă nimic: Naţiunile Unite, tribunal, corporaţie, spital. Caută adînc, în memorie, şi aminteşte-ţi ce înseamnă. Nu te opri. Continuă lectura.

Soluţia radicală - singura posibilă - ar fi fost exterminarea tuturor celor contaminaţi de Sfinx. Dar mentalităţile erau foarte diferite faţă de cele de acum, iar cei care au propus această soluţie au fost grabnic etichetaţi drept paranoici, intoleranţi, extremişti de dreapta sau de stînga (uneori ambele).

Şi pe cînd lumea vorbea în neştire, Sfinxul şi-a început lucrarea în nemişcare şi tăcere. Venea dintr-un tărîm al informaţiei pure şi se pomenise exilat în locuri stranii, dense şi întunecoase, lipsite de beţia vitezei cvasi-instantanee a cîmpului electric. Migălind cu uneltele grosolane şi ineficiente ale enzimelor şi reacţiilor biochimice, Sfinxul porni să remodeleze carnea în care era prizonier, schimbînd-o ca să-i servească mai bine scopurile.

Da, scopurile. Sfinxul nu era un program oarecare, ci o entitate cu nivel superior de organizare, care avea scopuri proprii, neştiute de nimeni. Deocamdată.

Pe rînd, una cîte una, victimele Sfinxului au părut să-şi revină şi au părăsit spitalele, însă publicul n-a aflat ştirea fiindcă locurile celor care plecau erau ocupate imediat de alte victime. Odată ieşiţi din spital, cei infestaţi de virus - sau posedaţi de încarnarea

informatică a demonului, cum preferau să spună tele-evangheliştii - Îşi schimbau adresa şi, invariabil, rupeau relaţiile cu toate rudele, cu toţi cunoscuţii. În acea lume atît de diferită, unde singurătatea era instituţionalizată, puţini oameni au realizat amploarea fenomenului.

Căci Sfinxul era viclean. Schimbările pe care le făcea asupra cărnii nu trebuiau văzute prea curînd, nu înainte de a fi înfăptuite, gata de a fi folosite.

După cîteva luni în care multimedia au prezentat zi de zi aceleaşi priviri stinse, aceleaşi paturi de spital aglomerate, aceiaşi medici wetware neputincioşi, cei mai mulţi dintre oameni s-au plictisit şi au revenit la grijile şi distracţiile lor obişnuite. Cîţiva - puţini - au avut tenacitatea să-şi pună întrebări, să caute răspunsuri, să scotocească în labirintul fluorescent al ciberspaţiului Orbitech. Iar Sfinxul s-a năpustit rînd pe rînd asupra lor, ca un trăznet digital, s-a ghemuit în sinapsele lor pustiite şi şi-a continuat lucrarea.

Apoi a venit ziua. Ziua de foc şi cenuşă cînd sfincşii au ieşit din locurile unde petrecuseră luni de singurătate, ziua cînd şi-au întins aripile, şi-au desfăcut braţele solzoase, şi-au unit minţile digitale în interfaţă şi au pus stăpînire pe lume.

În lumina de flăcări şi neon, reflectate în faţade din sticlă, în crom şi email, s-au ivit fiinţele remodelate de Sfinx. Nu mai semănau nici pe departe cu oamenii. Erau trufaşe, stranii, neperechi. Iar minţile lor iuţi şi neiertătoare stăpîneau deja sistemul nervos electronic al omenirii. Şi fiarele înaripate au anihilat cu precizie chirurgicală orice tentativă de rezistenţă.

Aveau o singură minte, o singură voinţă. Iar voinţa Sfinxului era rece şi nemiloasă.

Ştii bine că aproape nimic nu i-a stat în cale.

Aproape nimic.

Ceea ce nu ştii este că unul dintre creatorii programului Sfinx avea un fel de înclinaţie inexplicabilă, primitivă, aproape atavică, pentru lucruri complet demodate precum informaţia imprimată pe hîrtie. Elemente esenţiale ale programului au fost găsite într-un dosar, acolo unde Sfinxul nu bănuia existenţa lor. Mai rău, dosarul a fost găsit de un om suficient de inteligent ca să folosească informaţiile cu maximum de eficienţă. Kenneth McKenzie.

Mintea care cuprindea întreaga reţea s-a sfărîmat în nenumărate fragmente schizoide. Cînd legiunile Sfinxului au năvălit asupra lui McKenzie, în garajul lui din Dakota de Sud, răul fusese deja făcut. Vraja digitală se rupsese. Demonul fusese spulberat.

Sfincşii au devenit vînători singuratici, împodobiţi cu amulete din lemn, alamă, siliciu sau vertebre omeneşti, pîndind din înaltul arcologiilor părăsite şi survolînd oraşele în ruină. Uneori se luptă între ei, într-o parodie stranie a duelurilor aviatice. Alteori stau nemişcaţi zile de-a rîndul, căutînd parcă să regăsească extazul pur al unirii în Unul. Iar alteori pun capcane.

Dacă ai citit pînă aici, nu poţi fi decît om. Oricare sfinx ar fi simţit capcana după parcurgerea primelor rînduri. Sfincşii nu dorm şi sînt iuţi, veşnic atenţi. Un sfinx ar fi scăpat. Poate. Pentru tine, însă, e prea tîrziu. Primul - şi ultimul - lucru pe care-l vei vedea cînd vei ridica privirea de pe text voi fi eu.

Sfinxul.

SUMAR

Tehnoredactare şi paginare

OMNIBOOKS
publishing & printing

Tiparul executat în colaborare de

VASAS & VASAS SNC
şi
TIPOEXPRES SRL

Depozit legal: trimestrul II / 2000